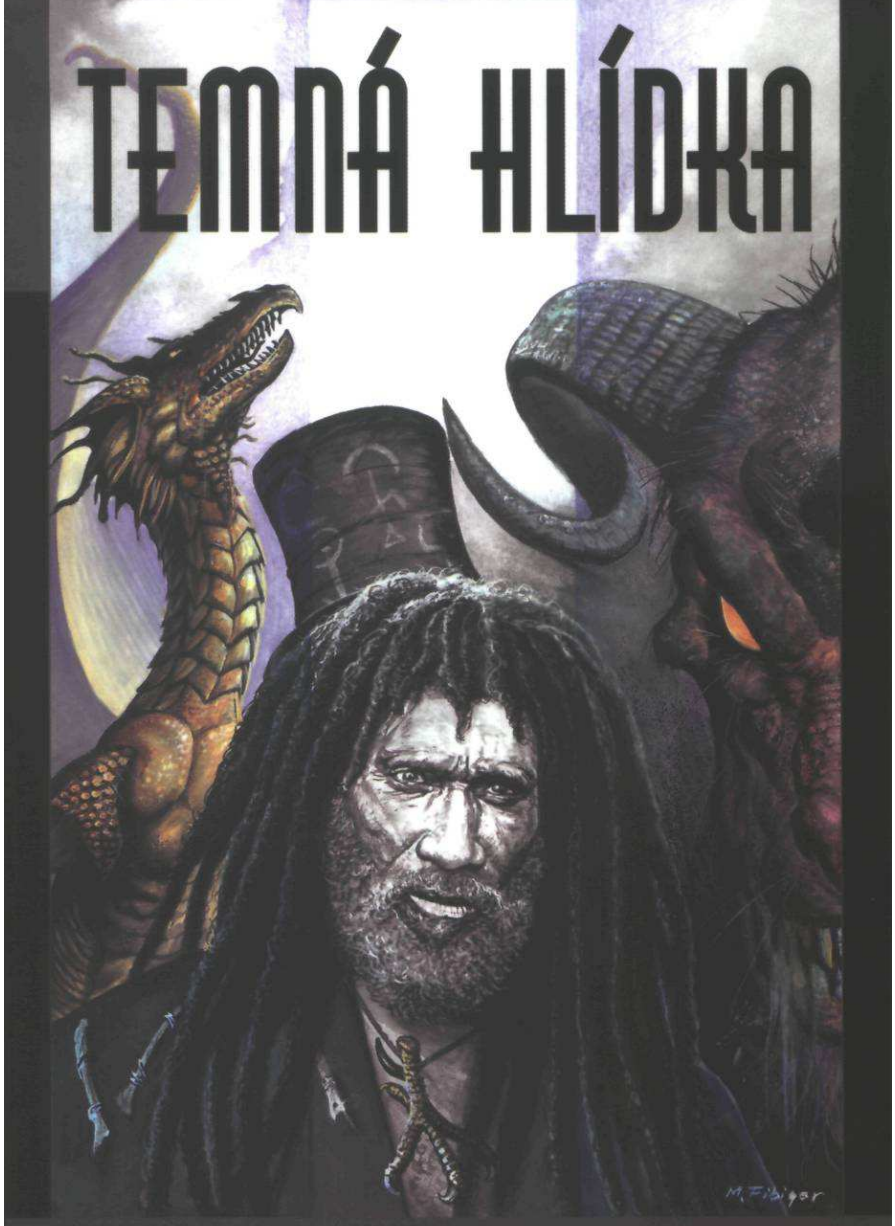
TEMNÁ HLÍDKA

VLADIMIR VASILJEV

Vladimir Nikolajevič Vasiljev
Temná hlídka

© V. N. Vasiljev, 2003
Translation © Libor Dvořák, 2006
Cover © Milan Fibiger, 2006
© Argo 2006

ISBN 80–7203–771–4 (Argo)
ISBN 80–7254–804–2 (Triton)

TEMNÁ HLÍDKA

VLADIMIR VASILJEV

TRITON
ARGO

Pozor! Tento text byl napsán a vydán
s vědomím a dovolením Sergeje Lukjaněnka,
autora světa Hlídek.

Tma považuje jakýkoli komentář k tomuto textu za nevhodný.

Denní hlídka

Světlo považuje jakýkoli komentář k tomuto textu za nevhodný.

Noční hlídka

Inkvizice jako vždy mlčí.

Nepodepsáno

Prolog

Už od rána se pod okny zase ozýval rámus, kvůli kterému se nedalo spát. Arik se dlouho pohyboval na hranici spánku a bdělosti; chvílemi se propadal do dřímot – a v takovém případě se i jeho vědomí ocitalo v neprozkoumané nekonečnosti, plné vidin a snů, ale pak dřímoty zase ustupovaly, zaplašené jakýmsi nejitřně bujarým pokřikem. Po hodině zmítání to Arik vzdal. Odhodil přikrývku, pod níž se před vším tím halasem snažil ukrýt, vstal a mátožně se odploužil k oknu, jenže odtud na to, co se před domem vlastně děje, nebylo vidět. Sebral tedy všechny síly a zamířil do sousední místnosti, což byl při rozměrech bytu a jeho momentálním stavu výkon téměř nadlidský. Odtáhl závěs a vyšel na balkon.

V Gogolově ulici už zase natáčeli filmaři.

V Oděse se pořád něco natáčí. A vždycky neznámo proč zrovna v Gogolově. Arik si vzpomněl, jak před nějakými patnácti lety z balkonu stejně líně sledoval Jerzyho Sztura, obklopeného mravenečky z filmového štábu a v tu chvíli zrovna míjejícího sochu na nároží protějšího domu – ostatně tehdy žil Arik právě tam. V domě naproti.

Machulski tady tehdy točil *Déjà vu*. Co se tu natáčelo teď, nemělo smysl hádat, ale Jerzyho Stuhra Arik nikde neviděl.

Arik ještě chvíli postál, pak se přimhouřenýma očima zahleděl na moře, povzdechl si a pomalu zamířil do koupelny.

Venku bylo tak hezky, že když se umyl, díky čemuž se konečně probudil, a nasnídal se, rozhodl se jít na malou procházku.

O hodinu později vyšel monumentálním průchodem z domu ven, s lehkým odporem si změřil chaoticky těkající filmaře, obešel jejich plac, ohraničený pruhovanou páskou, a zamířil k Tchyninu mostu. Zastavil se u stánku s občerstvením, koupil si láhev piva, posadil se ke stolku a na místě ji beze spěchu vypil. Léto a slunce dělaly své – nálada se mu vůčihledě zlepšovala i přesto, že povahu měl vlastně melancholickou a zadumanou.

Přes most kráčel úmyslně hodně pomalu, spokojeně mhouřil oči a úkosem pokukoval dolů. V Oděse bylo jako vždy plno turistů, a tak se Arikovi hned dvakrát stalo, že ho někdo s fotoaparátem v ruce požádal, aby ho v oděském plenéru zvěčnil. Arik tedy bez námitek zvěčňoval – a proč taky ne?

Už zdálky si všiml, že jeho oblíbené místečko na schodišti Voroncovova paláce je obsazené. Nejdřív se zasmušil, ale čím blíž tomu místu byl, tím rychleji ho počáteční rozmrzelost přecházela.

Za prvé jeho oblíbené místečko obsadila nějaká dívka. A za druhé tu ta dívka byla sama. V každém případě bez pánského doprovodu. Byla sympatická, dlouhovlasá a smutná. Určitě nebyla místní, což se snadno poznalo podle sluncem nedotčené pleti.

A navíc byla Jiná. A to bez registrace.

Když se na ni Arik zadíval pozorněji, snadno pochopil, proč nemá registrační cejch – tahle Jiná byla divoká. Vstupovat do šera se zřejmě učila sama, bez

číkoli pomoci, protože směrem ke Tmě se její aura teprve začínala zbarvovat a její tón byl zatím velmi jemný. Po kvalifikované iniciaci tam těchto pastelových odstínů moc nezůstane.

Taktak, pomyslel si Arik nespokojeně. Takže divoška. Ale jinak vypadá báječně, přesně podle mého vkusu.

Inkognito neměl rád, a tak do šera vstoupil několik schodů pod ní a pak se posadil.

„Ahoj.“

Dívka na něj překvapeně pohlédla. Asi se s Jinými moc často nesetkávala. Pokud takové setkání vůbec někdy absolvovala.

Ačkoli, asi ano. Kde by se jinak vzal ten první úkrok směrem ke Tmě? Tihle osamělí divoši obvykle zůstávají neutrální jen proto, že o věčné konfrontaci dvou společenství Jiných nic nevědí.

„Ahoj…“

Bezděky se od něj mírně odsunula a pohlédla na něj.

„Ty nejsi zdejší, co?“

„Nejsem… Přijela jsem z Ruska.“

Arik chápavě přikývl.

Bylo stále tepleji, tomuto dnu už začínal vládnout letní žár.

„Jak se ti líbí Oděsa?“

Arik se uvolnil a dal najevo jak své naprosto mírumilovné záměry, tak dobrou náladu. Několik vteřin nato slečna poprvé povolila přísnou tvář a pousmála se.

„Líbí. I když, lidi jsou tu nějaký… jinačí.“

„No…“ prohodil Arik. „Některý jsou jinačí… a některý rovnou Jiný.“

Nepochopila a plaše se usmála. Zkrátka divoška. To je ale divné, že si jí kluci ještě nevšimli… Ačkoli, možná sotva přijela. A kluci do sebe po tom včerejšku od rána

na pláži lejou pivo. Ale kdopak tě asi inicioval, děvenko? A proč tajně?

„Promiň, asi jsem si sedla na tvoje místo, viď? Nesedáváš tady obvykle?“

Arika napadlo, že naposledy na schodišti kolonády seděl asi před třemi týdny, když ukazoval Švédovi novou pistoli. Mluvit o něčem takovém by se ale samozřejmě nehodilo.

„Někdy tu sedávám. Dívám se na moře… a tak. Jmenuju se Arik. A bydlím támhle za vodou, přes most a hned doleva.“

„Výborně! Já jsem Tamara.“

„Nechceš, abych ti ukázal Oděsu?“

„To víš, že chci!“

Po dívčině počáteční ostražitosti nezůstalo ani stopy, přestože Arik v tomto směru nic zvláštního nepodnikal. Jako Jiná mu Tamara na první pohled připadala tak na třetí kategorii, takže kdyby Arik chtěl, snadno by ji usměrnil tak, jak by si sám přál. Jenže magický arzenál uplatňovat nechtěl, a ani toho nebylo zapotřebí.

Arik vstal, dvorně pomohl Tamaře ze schodů a zamířil s ní na bulvár.

Kam taky jinam?

Kapitola první

V šéfovi kyjevské Denní hlídky Alexandru Šeremeťjevovi se podivuhodně snoubily slabost pro přepych s netečností vůči nepohodlí. Jen málokdo věděl, že už dlouhá léta žije v malém dvoupokojovém bytě hned vedle náměstí Vítězství. V bytě, kde ze stropu, léta nemalovaného, visely uprášené pavučiny, se z pokoje do pokoje dalo procházet jen po uzoučkých pěšinách – veškerý ostatní prostor byl zcela zavalen knihami a věcmi, které by normálně uvažující člověk v drtivé většině případů označil výrazem harampádí. Pán domu však na názor nějakých hypotetických návštěvníků kašlal. Třeba už jen proto, že změny neměl rád. Nebo taky proto, že většinu tváří na portrétech, visících po zdech, kdysi dobře znal. A třeba taky proto, že to harampádí v dobách, kdy se těm věcem takhle ani zdaleka říkat nedalo, často a rádi používali jeho předci. Kteří většinou již zemřeli.

Pravdou je, že Šeremeťjeva navštěvovalo jen pár lidí. Především Jiní. A on sám doma vlastně nežil – prostě se tu rád tu a tam zastavil. Občas tu nocoval. Nebo si tu vařil čaj či kafe. Jen zřídkakdy si udělal něco k jídlu. Protože když se šéfovi kyjevských Temných zachtělo normální potravy, obvykle si vyrazil do nějaké restaurace, přičemž si stejně dobře mohl vybrat luxusní Concorde na náměstí Lva Tolstého, nebo naopak poměrně skromnou Victorii přímo naproti obchodnímu domu Ukrajina.

Victorii si ale nakonec vybíral nejčastěji. Asi proto, že ležela pouhých pět minut velmi pohodlné chůze od jeho domu. Stačilo přejít Vítězné náměstí a pak projít mezi několika novostavbami.

Jistě, když to situace vyžadovala, uměl věci dát říz a styl a také to, čemu sám Šeremeťjev říkal vyzývavá noblesa. Jenže v místech, kde se dnes okázale vystavují noví pánové našeho života, se stejně nepohyboval příliš rád. Zato ve Victorii mu jeho oblíbený vermut nalévali do starožitného poháru z benátského skla, mimochodem vždy do stejného. Pivo zase do německé holby s víčkem (pokud bylo světlé) nebo do nottinghamského mázu (to zase černé). Káva se tu podávala v hliněné turecké konvičce, malované kdysi v dobách sultánů, a k té naprosto spolehlivě nabízeli stářím zčernalou stříbrnou lžičku se zpola setřeným nápisem v neznámém jazyce. Servis k obědu se od večerního dost nápadně lišil – prvně jmenovaný sestával z osmnácti kusů, kdežto druhý čítal jen patnáct. Do Victorie navíc dodávali oblíbené Šeremeťjevovy doutníky –ostatně po jediné debatě s paní ředitelkou polovinu všech dodávek stejně zprostředkovával on sám. Je proto víc než přirozené, že Victoria se postupně změnila v neoficiální klub kyjevských Temných. Hlídkaři tu bývali mnohem častěji než v oficiální úřadovně na Bankovní č. 10, tedy v legendárním domě s chimérami. Tam se neradi zdržovali jen službukonající kolegové a pak omladina, která se hlídkařské romantiky ještě nestačila nabažit.

Nějak se přihodilo, že kyjevští Temní už dlouhá léta fungovali tiše, klidně a nenápadně. Dokonce i se Světlými žili v míru. Bez drobných půtek a kontroverzí se to samozřejmě neobešlo, ale na to jsou Hlídky Hlídkami, aby si s rutinními záležitostmi uměly poradit.

Dokonce i mezi starými a hodně zkušenými hlídkaři se jich našlo jen pár, kteří se mohli pochlubit, že někdy v životě viděli opravdického Inkvizitora. Tohle starobylé město prostě umělo smiřovat i zavilé protivníky. Není proto divu, že symbol Kyjeva, což je kaštanový pětilist, se zároveň stal i symbolem konce válečných akcí a výzvou k jednání – stačilo právě onen pětilist zaslat druhé straně.

Letošní léto si Kyjev podmanilo lehce a nepozorovaně: ještě nedávno čišel z Dněpru lezavý chlad, v němž jen horko těžko vyrašilo čerstvé listoví stromů – a najednou nastalo všudypřítomné vedro, které rtuť starožitného teploměru, jejž do Victorie samozřejmě přinesl taky Šeremeťjev, vyhánělo málem až ke třicítce.

A právě v jeden z takovýchto dnů šéf kyjevské Hlídky Alexandr Šeremeťjev (většinou svého okolí zvaný prostě Like) vyjmul z kapsy u vesty staré hodinky, elegantně jimi máchl a odklopil tak víčko, letmo pohlédl na filigránské ručičky, vypustil ke stropu složitě strukturovaný sloupek dýmu a tlumeně zavolal:

„Jefime!“

U krajního hracího automatu okamžitě zvedl hlavu vyzáblý mladý muž s hustým černým plnovousem. Kdybyste si k tomuto zjevu přimysleli pejzy a chasidský klobouk, byl by z něj klasický ortodoxní Žid. Ostatně, Jefim se před časem za Žida opravdu považoval – dokud si ho nenašli Temní a neiniciovali ho. Chasidský klobouk ovšem nenosil ani tehdy, ani dnes.

„Ano, šéfe?“ ozval se tázavě. K Likovi se sice otočil, ale z vysoké židličky neslezl.

„Chci káru,“ zavelel stručně Šeremeťjev.

Jefim lehce povytáhl obočí – šéf si na cesty obyčejně bral své subaru. Jenže… cesty velkých mágů jsou

spletité, a tudíž nevyzpytatelné. A tak Jefim jen sáhl k pasu pro mobil, zavolal řidiči a vydal nezbytné pokyny.

O sedm minut později už k Victorii přišustil uhlově černý rolls–royce. Like dokouřil, vstal, už v chůzi letmo políbil číšnici a vydal se k východu. Lokál se na okamžik mírně ztišil.

„Kampak se chystáš?“ zeptala se ho s okouzlující bezprostředností ještě úplně mladá vědma Angelika, šéfova oblíbenkyně. Přísně vzato však byly Likovými oblíbenkyněmi veškeré osoby ženského pohlaví ve věku do čtyřiceti let.

Kohokoli z mládenců by Šeremeťjev za podobnou otázku nejspíš pěkně setřel. Jenže copak to vůbec jde – nebýt shovívavý k mladé vědmičce? Nehledě k tomu, že na Šeremeťjevových záměrech v tuto chvíli nic tajného nebylo.

„Do Borisopolu,“ vysvětlil dle svého zvyku co nejstručněji.

O tom, kdy se vrátí, se šéf zřejmě šířit nehodlal. A proč taky?

V limuzíně Like ze všeho nejdřív sáhl do baru. Šofér se bez dlouhého vyptávání rozjel; šéfova slova zaslechl až odsud, z klimatizovaných útrob drahé a pro Kyjevany ještě dost neobvyklé limuzíny. Dlouhé jako vzducholoď a krásné jako mladá kosatka.

Těsně před Borisopolem si řidič upřesnil:

„Myslíte na letiště, Alexandre Georgiči?“

„Ovšem. K lince z Moskvy.“

Like uměl být odjakživa až geniálně stručný.

Řidič, postarší a velmi pozdě iniciovaný strejda jménem Platon Smereka rutinně uhranul ostrahu u služebního vjezdu, zároveň si u ní ujasnil, kde letadlo zastaví, a pak už vyrazil na patřičné místo. Pravidla

pohybu aut po letištní ploše ovšem úzkostlivě dodržoval. Břichatý boeing už roloval po pojezdové dráze.

Like poočku sledoval dění na ploše, ale pohár s vermutem nepustil z ruky ani teď. Boeing se pomalu plazil ke své stojánce, kde už pobíhali technici s hadicemi a další letištní technikou.

Konečně přijely schůdky, dveře se otevřely a vypustily ven první cestující. Teprve teď šéf kyjevské Hlídky strčil do dveří a z limuzíny vystoupil.

Stačilo lehké, téměř nepozorovatelné kouzlo, a obyčejní lidé neviděli ani rolls–royce, ani Jiné. Jen šedý beton letiště a horký vzduch, tetelící se nad ním.

Ten, na koho tu čekal Like, se z letadla vynořil mezi prvními. Postavy byl o něco vyšší než střední, byl štíhlý, s tvářemi spíše vpadlými, v tmavém obleku a šedé košili, a na nohou měl černé polobotky s hranatými špičkami, naleštěnými tak, že se v nich sněhobílý bok boeingu odrážel jako v zrcadle. S sebou si nenesl ani tašku, ani aktovku – nic. Ruce měl prázdné. Jiná zavazadla, jak se později ukázalo, neměl taky žádná.

Štíhlý muž v tmavém obleku beze spěchu sešel po schůdcích a okamžitě se oddělil z proudu cestujících, který už mířil k velkokapacitnímu letištnímu autobusu, jaké se svého času objevily i na borisopolském letišti. Nikdo si ho ani nevšiml, přestože přešel letušce přímo před nosem a div se nesrazil s technikem, mířícím k přednímu podvozku stroje.

Šéf kyjevské Denní hlídky mlčky čekal u limuzíny s pootevřenými dveřmi.

Jeho host byl taky šéf Denní hlídky. Jenže moskevské.

Na okamžik si šli v ústrety a pak asi dva kroky od sebe strnuli. Nevypadalo to ani křečovitě, ani obřadně – spíš se zdálo, jako by mezi nimi protékalo Labe.

„Buď zdráv, Zavulone,“ pronesl Like suše.

„Buď zdráv, Taviskarone,“ opáčil tímž tónem host. Také v jeho hlase nebylo znát upřímné potěšení ani přívětivost, vlastní lidem, kteří se vidí po dlouhé době. Spíš to vypadalo, jako by se rozloučili teprve včera, a tuhle schůzku měli navíc předem domluvenou.

Kyjevan se nespokojeně zaškaredil:

„Nešlo by to… bez oficialit?“

„Šlo,“ přikývl ochotně Moskvan. „Ahoj, Liku.“

„Ahoj, Arture. Což takhle se obejmout?“

„A proč?“

Šeremeťjev se nenápadně pousmál:

„Inu – z přemíry citu.“

„Ach tak,“ pochopil host. „Legrácky, že? No tak dobře, tak se obejmem. Fakt je, že jsem tě neviděl už hodně dlouho, a vlastně tě vidím rád.“

„Já tě taky rád vidím, Arture. Protože jsme se neviděli opravdu dlouho.“

Pokročili tedy až k sobě a objali se – ovšem bez nechutných polibků a poplácávání po zádech. Jen prostě a krátce. Pak si stiskli ruce. Taky jen krátce a věcně.

„Jedem?“ zeptal se Like.

„Počkej okamžik,“ poprosil ho host z Moskvy.

A otočil se k západu, kde za neviditelným obzorem ležel Kyjev. Starobylý, a přesto vždy mladý Kyjev.

„Zdrávo buď, Město,“ řekl velmi vážně Artur–Zavulon a poklonil se.

Na svahu Vladimirova vrchu, porostlého stromy, okamžitě zmlkli všichni ptáci. Na chvilku, sotva na čtvrt minuty. Jenže toho si nikdo z Kyjevanů stejně nevšiml.

# # #

„Tak kam mě to vezeš tentokrát?“ zajímalo Artura–Zavulona, když limuzína přejela přes Pattonův most a zabočila na nábřeží. Hostův hlas zněl ležérně, ale se sotva patrným stínem podráždění.

„Do Le Grand Café,“ ozval se nevzrušeně Like. „Tam jsi ještě nebyl.“

„Kde to je? Na Chreščatyku? Něco svrchovaně nóbl?“

„Na Chreščatyku ne, ale hned vedle. Chceš, abychom měli klid, nebo ne?“

„Chtěl bych vzpomínat,“ opáčil Artur s nepochopitelným smutkem v hlase. „Poslyš, a nemáme se na všechny ty „Le Grandy“ vykašlat? Pojeď radši na Andrejevský vršek, co ty na to? Do hospody Pod lipou…“

„Na Andrejevský?“ podivil se Like. „To samozřejmě můžeme… Jedině že tam už není žádná hospoda, ale exkluzivní restaurant se stříbrem a křišťálovým sklem. Jitřenka se to jmenuje. Na co chceš vzpomínat?“

„Na ledacos, pane kolego. A spíš na tu krčmu než na Andrejevský vršek. A taky na Richardův zámek.“

„Trochu zvláštní místo na nostalgické vzpomínky černého mága…“

„Vida! A co Malá Vlasjevská v Moskvě, to pro černého mága není zvláštní místo?“

„A je snad?“ zpozorněl Like.

V Malé Vlasjevské při cestách do Moskvy obvykle bydlel. U jedné známé vědmičky.

Artur si povzdechl potřetí:

„Ale vlastně ne… Jedině že všichni naši přestali mít v poslední době Arbat rádi. A jeho okolí taky.“

„Proč?“

„Je to tam hnusné. Skoro jako v Pitěru.“

„Na Arbatu? Jako v Pitěru? Neděs mě, Arture. Takhle se přece Moskva pokazit nemůže.“

„O celé Moskvě to samozřejmě neplatí,“ broukl Artur a nečekaně se zasmušil. „Jen Arbat. No a pokud jde o ten Pitěr…“

„O práci bych mluvil později,“ přerušil ho Like. „Teď mi dovol, abych trval na svém. Jako hostitel.“

„Tak dobře.“

„Tady kousek níž, až na Podolu, je taková malá kavárnička, která krčmu Pod lipou z oněch časů hodně připomíná. To se ti bude líbit. Jedem?“

„Jasně.“

Limuzína mezitím vyjela na Vladimirův vrch a bleskově doklouzala až k Andrejevskému chrámu. Odtud hrbolatá dlažba strmě klesala k Podolu. Mezi starými kočičími hlavami bylo vidět hluboké vyschlé vrásky, vyryté nespoutanými jarními lijavci.

„A stop! Dál se jde pěšky. Tradici je třeba ctít…“

Artur neočekávaně hekl, docela jako starý dědek, a nemotorně poposedl.

Že by záda? pomyslel si Like mírně zaraženě. Mág této kategorie si přece se zdravím poradí raz dva. To je záležitost několika málo minut.

Jenže pak pochopil. Tady nešlo o záda. Tady šlo o vzpomínky. A ty občas vyvádějí velice podivné věci. Zvlášť u Jiných, kteří mají paměť mnohem delší než normální lidé.

Dál už Like svému hostovi neřekl nic, jen od něj převzal pohár, vrátil ho do baru a otevřel dvířka. Artur vystoupil na druhé straně.

Luxusní limuzína by na nečetné turisty v těchto místech asi nijak zvláštní dojem neudělala. To by je

mohlo zarazit spíš nenápadné vzezření cestujících, kteří z ní vystoupili.

Ale nezarazilo. Temní nemají rádi, když si jich někdo příliš všímá, aniž by pro to měl pádný důvod. Světlí ano, ti si na to vyloženě potrpí. Ti spíš než o Sílu stojí o svatozář, o aureolu, o bílá roucha. Aby ti lidští červíci pochopili, kdo je to ochraňuje před všemi pohromami. A nejsměšnější na tom je, že lidští červíci tomu věří.

Alespoň Likovi právě tohle bylo vždycky k smíchu. A tak stačilo uplatnit jediné prosté zaklínadlo a oba černí mágové se zvědavým pohledům prostě ztratili. Až do míst, kde dřív sídlila ta krčma a kde je dnes restaurant Jitřenka, je nikdo nespatřil. A pak to udělali tak, jako by z Jitřenky zrovna vycházeli. Jen tak, pro každý případ, z důvodů konspirace, která se jim za ta dlouhá léta doslova zaryla pod kůži.

Podniček v Podolu, kam Like svého hosta přivedl, bylo spíš občerstvení než kavárna a po nějakém přepychu tu nebylo ani památky. Dokonce ani obsluha tu nebyla, museli jste sami jít k pultu, tam si objednat a pak si všechno na tácu odnést ke stolu. Like by za každých okolností dal přednost podniku alespoň na úrovni Victorie, ale přání hosta je zákon. Zejména takovéhoto hosta. Moskevské Hlídky byly odjakživa hodnoceny podstatně výš než kyjevské, nehledě k tomu, že Zavulon byl starší a zkušenější. Ne snad, že by byl nadanější, prostě byl na tomto světě mnohem déle. Srovnávat mágy mimo kategorie je vůbec věc dosti složitá. Ovšem Artura ani Lika v životě nenapadlo, že by si snad měli měřit síly. Nikdy. Protože by to zjevně nemělo smysl.

Nějakou dobu oba mlčeli – okamžitě přecházet k věci se ani jednomu nechtělo a plýtvat časem na zdvořilostní floskule o počasí či o dalších podobných malichernostech

se při jejich formátu prostě neslušelo. Místo toho dali přednost tradiční kyjevské horilce s paprikou, domácím škvarkům a kyjevským kuřecím řízkům. Jídla v tomhle občerstvení vařili jednoduše, bez potřeby vyniknout, pro průměrného zákazníka. Což platilo jak o ceně, tak o kvalitě. Inu – i králům se někdy zachce plebejského prostředí.

Nakonec se sytý Zavulon zvrátil do opěradla a zvedl spokojený pohled od nádobí. Zračilo se v něm cosi jako blaženost, a to spíše duchovní než čistě fyzická.

„Tak jak to tady u vás vypadá?“ zeptal se svého hostitele.

„Řekl bych, že klidně a normálně. Jen si vyrazit na dovolenou. A taky se na ni chystám – pokud zdraví bude sloužit! Ale spíš až začátkem léta, až se opravdu oteplí. Pojedu na Krym. Do hor.“

„Copak ty nevíš, že letos bude teplo až v červenci?“

„No právě,“ ušklíbl se Like. „Proto chci jet až po začátku léta.“

„Jistě,“ přikývl Artur. „Na teplo sis potrpěl odjakživa.“

Pak se na pár vteřin odmlčel a najednou si postěžoval:

„To my to poslední dobou máme dost těžké. Světlí získali takovou kouzelnici…! Měli jsme co dělat, abychom ji aspoň na půl století odklidili.“

„Mnojo,“ mlaskl soucitně Like. „Půl století uběhne, že si toho ani nevšimneš. Kdy se to tam u vás objevilo to Zrcadlo?“

„Poslyš… To je strašně zamotaná záležitost a Zrcadlo je jen její část. Ostatně – co to bylo zač, ten Vitalij Rogoza z Nikolajeva? Znal jsi ho?“

„Ne,“ zakroutil hlavou Like a natáhl se pro láhev. „Dáš si ještě?“

„Proč ne.“

Rozmluva se pomalu, ale jistě začala stáčet k hlavnímu důvodu návštěvy moskevského hosta.

Artur–Zavulon do Kyjeva předem nic neohlásil. Prostě se ráno vynořil před úřadem na Tverské a posadil se do Šagronova BMW. A ten ho beze slova odvezl na vnukovské letiště. Like pak už jen bez problémů zpozoroval pravděpodobnostní nit a vyjel Zavulonovi do Borisopolu naproti.

„Ale mohl by ho znát Švéd,“ zauvažoval Like a zajedl další doušek kořalky. „Můžeme se ho vyptat.“

„Kdo je to Švéd?“

„Našinec. Z Nikolajeva. Já se můžu otočit zády jen k málokomu… Ale k němu ano.“

Artur si svého společníka zpytavě změřil.

„Je v Nikolajevu slušná Hlídka?“

„Docela ano. Řekl bych třetí nejlepší na Ukrajině. Určitě lepší než v Charkově.“

„A kdo je u vás druhý?“

„Oděsa.“

„Aha! Tam je ten… Tor… Tur…“

„Turlanskij,“ napověděl pohotově Like.

„Jasně! Produkt křížení Turků a Polanů.“

Like se jen pousmál – asi by ho nenapadlo, že šéf moskevské Denní hlídky bude znát i takovéto čistě ukrajinské slovní vtípky.

„Ještě mi řekni, kdo to řídí v tom Nikolajevu? Ten tvůj Švéd?“

„Ne,“ odtušil Like. „Tam to v podstatě neřídí nikdo. Celé oblasti při Černém moři velí Turlanskij.“

„Ale proč? To tam nikoho pořádného nemáte?“

„Proč by ne? Máme. Třeba už sám ten Švéd, to je velice obstojný mág. Jenže mladý. A Temný k pohledání,

snad jen trochu líný. Když ho kamkoli strčíš, tak si svoje odvede perfektně. Do vedoucí pozice se mu ale nechce. Na to nemá dost iniciativy.“

„Kolik jich tam vlastně máme, v tom Nikolajevu? Myslím oficiálních…“

„Tak dvacet. Nepočítal jsem to. Většinou nic zvláštního – vlkodlaci, vampýři, vědmy… Ale ty vědmičky jsou sympatické, to jsem si zkontroloval. Ovšem z mágů stojí za řeč jen Švéd a Isa. Když už jsme u toho – v Oděse jich nebude o moc víc, ale tam je aspoň Turlanskij.“

„Copak? Že by se všichni vytratili do Izraele?“

„Přesně tak! Já bych ještě pochopil, když se ze Svazu hrnuli normální lidi. Ale proč Jiní? Třeba takový Ljovka – to vůbec nechápu. A vidíš, odešel!“

„V Oděse je to vůbec zvláštní,“ protáhl snivě Artur. „Neměl bych se nakonec podívat i tam, co myslíš?“

„Klidně,“ pokrčil rameny Like.

Artur se usadil ještě pohodlněji, vrazil ruce do kapes a začal se lehce pohupovat na zadních nohách židle.

„Poslyš, Lucky,“ řekl stále stejně zadumaně Zavulon, „a nemohl bys dát dohromady dobrou partu z vašich? Tak šestičlennou…“

„Z vašich – to myslíš z Kyjevanů nebo z Ukrajinců vůbec?“

„To je mi jedno.“

„Není problém. Určitě bych v ní byl já. Pak Turlanskij, Švéd a Simonov. K tomu Jefim. A Dimka Rubljov. A už jich máš šest.“

„Dobře, tak ještě dva. Pro pořádek.“

„Jasně.“

„Výborně. Tak si dáme ještě jednu a já ti vyložím, o co jde.“

Like okamžitě nalil a napíchl na vidličku už vystydlý škvarek.

„Teda – ta vaše vodka s papričkou, to je něco!“ pochválil ukrajinskou horilku Zavulon.

„Ani mi nepovidaj, kmocháčku!“ opáčil po venkovansku Like.

Artur se opět opřel a ruce vrazil do kapes. Like trpělivě čekal. Už si jasně uvědomoval, že ho i s partou, kterou dá dohromady, čeká cesta na sever. Do Ruska. A to ne do Moskvy, ale někam mnohem dál.

„Máš pojem o… o Ingermanlandských bažinách?“

Like se na okamžik zamyslel.

„No… snad ano. Je to prokleté místo. Bývaly tam pohanské chrámy a obětiště na Koivi–saari… Tam mohl město pro lidi postavit jen idiot.“

„Nezobecňuj, Lucky,“ zašklebil se nespokojeně Artur. „Z Petra bych idiota rozhodně nedělal. Byl to naopak jenom člověk. A tak si počínal podle své lidské podstaty, z našeho pohledu dosti nehluboké. Víš něco o pětašedesátém?“

„Jak to myslíš? V pětašedesátém jsem trčel v Německu. Stejně jako ty…“

„Já odtud ale na dobrou radu odjel,“ oznámil Artur.

„Kdežto já zůstal. Na půldruhého roku,“ a Likovy oči se zamlžily vzpomínkami. „To byly časy…“

Artur skepticky zafuněl:

„Takže nevíš. Tak poslouchej. V pětašedesátém došlo na bažinách ke dvěma mimořádně mohutným pravděpodobnostním erupcím. K první ve světlé fázi v květnu, ke druhé, mohutnější, v temné fázi na podzim, konkrétně v listopadu. Šero to tehdy málem rozvrátilo. Zahynulo plno lidí… i Jiných. Dvanáctého listopadu leningradská Denní hlídka oficiálně oznámila pozastavení

činnosti a její pracovníci okamžitě město opustili. Čtrnáctého totéž oznámila Noční hlídka. Do třiadvacátého už v celém regionu nezůstal ani jediný Jiný – všichni se rozhodli tahle proklatá místa opustit a počkat si na lepší časy. Podíval jsem se na statistiky – to bys nevěřil, ale tehdy odtud utekli dokonce i neiniciovaní, všichni do jednoho. Pod jakoukoli záminkou, dokonce i kdyby po sedmi letech úspěšného unikání před základní vojenskou službou měli najednou jít na obvodní vojenskou správu a sami se tam přihlásit…“

„No a co?“ zeptal se Like s jistou skepsí v hlase.

„No nic. Od pětašedesátého byl Leningrad jediné velké město světa, kde nežil ani jediný Jiný.“

„To bych celkem chápal,“ zamručel Like. „Copak je to život, v takové hrůze? Já bych ještě chápal lidi, těm nic jiného nezbylo. Kromě té vojenské správy. Ale Jiní? Ti se přece bez podobných radostí obejdou.“

„To ano,“ přikývl Artur. „Ale náš problém spočívá v něčem jiném. V osmašedesátém se obě bouře v šeru jakžtakž utišily, jenže zpátky do Leningradu se Jiným stejně moc nechtělo. Vrátil se jen póvl – od třetí kategorie dolů. Zelenáči a naivkové. Jistě – za těch třicet pět let se něco naučili, to uznávám. Jenže zatím se tam nemáme o koho opřít, a to se týká jak nás, tak Světlých. Nehledě k tomu, že za těch třicet pět let se stačila narodit a dorůst další generace Jiných. Část z nich je iniciovaná, jenže nikdo neví, jak k tomu došlo. Možná tudy někdo projížděl a jen tak z nudy některého toho smrkáče oživil. A ten neměl na práci nic lepšího, než se technice iniciace naučit sám. Jenže projíždějící byl jako na potvoru pomatený sektář s prastarými tradicemi a vlastní školou. Hlídky si zatím s touhle mladou gardou poradit nedokázaly. Já se upřímně řečeno obávám, že se o to ani

moc nepokoušely. Zkrátka a dobře teď máme v Pitěru celou organizaci nových Jiných, kteří o nějaké Dohodě v životě neslyšeli, a dokonce si ani neříkají Jiní.“

„A jak si tedy říkají?“

„Černí. Až donedávna se prakticky nijak neprojevovali. A najednou je tu přímo výbuch aktivity. No a protože jak už jsem říkal, o Dohodě v životě neslyšeli, vyvádějí tak, že se mi z toho až dělá špatně, když čtu ta hlášení. A určitě si umíš představit, jak řádí Geser a celá moskevská Noční hlídka… Zkrátka a dobře je po celém Rusku boží dopuštění, Světlí hoří spravedlivým hněvem a neustále vyhrožují nějakými tribunály. Požadují, aby mohli používat zaklínadla a kouzla málem evangelijní – a to všechno kvůli těm Černým z Pitěru.“

„Co Inkvizice?“ zeptal se zákonitě Like.

„Ta prozatím mlčela, ale předevčírem dorazila oficiální rezoluce z Prahy. Zkrátka a dobře jsem dostal pokyn, abych se v té pitěrské záležitosti zorientoval a učinil zvůli konec.“

„Proč ty?“ nechápal Like. „Proč tím nepověřili třeba Gesera?“

„Protože Černí pracují se Silou stejně jako my. V podstatě jsou to Temní. Jenže divocí. Proto jsou hloupí a nelítostní. Mám-li to formulovat hodně stručně, potřebuji, abys přijel se svými mládenci do Pitěru a udělal tam pořádek. Na to, co dělají s tamními lidmi, samozřejmě kašlu, ale na druhé straně bych nechtěl, aby si Světlí díky něčemu takovému uvolnili ruce a dělali si tam, co je napadne. A rozhodnutí Inkvizice se taky nedá jen tak obejít – však to znáš.“

„No to jistě,“ přikývl Like. „Jedno ale nechápu – to opravdu chceš, abych tam zakročil sám, bez tvé podpory?“

„Ano.“

„Ale proč, kčertu?“

Artur se zhluboka nadechl, přejel si dlaní přes obličej a důrazně řekl:

„Liku! Umíš si představit ten kravál, kdyby do Pitěru přijeli zasahovat Moskvani?“

Šéf kyjevské Denní hlídky nejdřív komicky chrochtl, ale pak zaklonil hlavu a dutě se rozchechtal.

Chechtal se dlouho.

„Tak dobře, Arture,“ řekl Like, když se dosyta nasmál. „Udělám všechno, jak si přeješ. Kdy máme letět?“

„Řekl bych samozřejmě dnes, ale… Ale jednu noc bych si rád zařádil v Kyjevě. A to mě bez tebe nebaví… od jisté doby.“

Když si vzpomněli na poslední Zavulonovu návštěvu, oba se spokojeně ušklíbli. Tehdy si věru zařádili!

„Takže… si dáme ještě jednu a hurá na vědmičky. Určitě tu máš mračna nových, co?“ mrkl Artur na Lika.

„Mračna nemračna, nějaké se najdou!“

„Jistě, jistě – ty abys nenašel! Stalo se někdy něco takového?“

„Nikdy, Arture! Prosit!“

„Prosit! Nebo ještě radši, na zdraví vědmiček! Aby jich pořád bylo dost!“

„Proti tomu se nedá nic namítnout! Tak na krásné čarodějky!“

Ještě jednou si přiťukli, napili se a pěšky zamířili k limuzíně, která na ně trpělivě čekala nahoře na Andrejevském vršku. Cestou minuli pomník Hryhorije

Skovorody, Samsona, Zájezdní dvůr, Bulgakovův dům i Richardův zámeček.

O půl hodiny později už rolls–royce brzdil u Victorie.

# # #

Mobil kvičel dlouho, dotěrně, protivně. Než se Like stačil probudit, nejméně pětkrát ho proklel, ale neživá hmota si z jeho proklínání naprosto nic nedělala. Když se konečně probudil, proklel ho ještě jednou, jenže ten stejně neutichal. Tak mu nezbylo než po něm sáhnout a třesoucím se prstem stisknout příslušné tlačítko.

„Haló!“ zabručel do přístroje nevrle.

„Ahoj, Liku.“

Nepoznat tenhle ledově klidný, obludně nevzrušený a odtažitě flegmatický hlas bylo prostě nemožné.

„Ahoj, Ariku. Kde jsi?“

„U tebe za dveřma.“

„Hned ti otevřu.“

S oblékáním se Like neobtěžoval – jen se propotácel pěšinou ke dveřím a pustil hosta dál. Práh překročil muž stejně hubený jako byl sám Like, jen snad o kousíček vyšší. Také v jeho tváři se zračila trvalá nezúčastněnost.

„Nezvoní ti to,“ oznámil pánovi domu návštěvník.

Like jen mávl rukou a odmátožil se zpátky do pokoje.

Se zouváním se Arik neobtěžoval, šel rovnou za ním a posadil se na otočnou stoličku, jejíž místo bývalo dřív u pianina, které ovšem Like někdy před třiceti lety úspěšně rozbušil svým příliš emocionálním muzicírováním. Od té doby kulatá stolička tiše putovala po bytě a vždy se ocitala tam, kde ji někdo potřeboval: jednou v kuchyni u prastaré dýchavičné lednice, jindy zase v kumbále vedle

jen o málo mladšího počítače dnes už skoro neznámé značky Sidus.

Like si navlékl svůj oblíbený župan, rukama stále stejně roztřesenýma si zapálil cigaretu a nenávistně pohlédl směrem ke kuchyni.

Host si jediného obyvatele tohoto bytu soucitně prohlížel.

„Copak?“ zeptal se po chvíli.

„Kafe! Nebo zdechnu!“

Host se sotva znatelně pousmál. Pak učinil úsporný pohyb rukou a na oválném stolku vedle Lika se zhmotnil drobný šáleček, nad nímž účinlivě stoupal obláček voňavé páry.

Likovi se dokonce přestaly třást ruce.

„Ty jsi kouzelník, Ariku,“ prohlásil procítěně.

Host hlasem zcela prostým emocí podotkl:

„Jsem mág.“

„A jaký je v tom rozdíl?“

Arik se znovu skoupě zakřenil:

„To je fakt – ve tvým stavu žádnej. Když si nedokážeš vykouzlit ani šálek kafe.“

„Nevidíš, jak se mi třesou ruce?“

„Nemáš tolik chlastat.“

„Jo? A jak to mám udělat? Když jsem měl hosty… To je tu mám nechat jen tak nasucho? Zvlášť když to nebyli obyčejný hosti, ale vysoký…“

„Jak vysoký?“

„Třeba Artur z Moskvy.“

„Myslíš Averčenka?“

„Ne, myslím Zavulona.“

Při pouhém zvuku jména šéfa moskevské Denní hlídky Arik pudově ztuhl, jako by se vsedě pokusil splnit rozkaz „pozor!“.

„No počkat… Ale to snad byla pracovní návštěva, jestli jsem tomu správně rozuměl.“

„Rozuměls tomu správně. A přijel jsi v pravou chvíli… tedy, pokud jde o čas. Protože nás čeká zájezd.“

„Kam?“

„Do Pitěru.“

Tentokrát se Arikovy rty vyklenuly do téměř skutečného úsměvu:

„To vše jen proto, že do Pitěru rádi mágové z Oděsy zajíždějí?“ zapitvořil se v parafrázi na známou píseň. „To jsou mi věci.“

„To jsou,“ přikývl Like.

„Kdo ještě s náma jede?“

„Já, ty, Simonov, Švéd, Jefim, Rubljov… Možná zlomíme i Iraklije.“

„To je to tak vážný?“ zvážněl i Arik.

Like mu totiž právě vyjmenoval všechny nejzdatnější mládence ze všech ukrajinských Denních hlídek.

„Uvidíme. Třeba ne. Ale zajet tam musíme.“

„Už jsi volal Simonovovi a Švédovi?“

„Zatím ne. Vždyť ti říkám, že jsme pařili…“

„A kde je Zavulon?“

„V Premier Palace. Asi vyspává.“

Aristarch Turlanskij, jinak šéf černomořské Denní hlídky, se na chvilku zamyslel. Like té chvilky využil na vykouření cigarety a vypití kávy, což ho částečně přivedlo k životu.

„Hele, zavolej Simonovovi a Švédovi, jo?“ požádal Arika. „Já bych se zatím umyl.“

„Jasně,“ přikývl Arik a sáhl po mobilu.

Když se Like vrátil (a ožil vskutku nápadně), Turlanskij hleděl nepřítomným pohledem do uprášeného zrcadla.

„Dovolal ses?“ zajímal se podivuhodně křepkým hlasem Like. Vypadalo to, že kromě normálního mytí a holení uplatnil nějaký nepříliš komplikovaný magický trik, jímž dal své tělo i svou mysl do fyziologického pořádku.

„Simonov už vyráží. Ovšem Švéd je teď někde na cestě mezi Očakovem a Kinburnem. Závodí na jachtě.“

„No vida,“ přikývl Like, shodil župan a začal se oblékat. Bylo jasné, že se chystá do Victorie – pravá káva je přece jen lepší než ta vyčarovaná. A navíc si tam může dát pivo; kouzlení alkoholu se mezi Jinými považovalo za výraz nepříliš dobrého vkusu. „Takže Švéda si budeme muset vyzvednout rovnou na jachtě.“

„To ta věc tak spěchá?“

„Kdyby záleželo na mně, tak ne,“ přiznal poctivě Like. „Jenže Zavulon si na průtahy nepotrpí. A zahrávat si se Zavulonem – to se, jak víš, zrovna nevyplácí.“

„To je pravda,“ přikývl hlubokomyslně Arik. „A to se mu teď říká Artur?“

„Artur se mu říká občas. Jdem do Victorie.“

Turlanskij mlčky povstal.

Cestou si Like koupil cigarety a čerstvé číslo týdeníku Fotbal, do kterého se okamžitě začetl. Turlanskij, který si toto číslo prostudoval, ještě než přišlo na novinové stánky, si ho měřil ironickým pohledem. Dokonce i v nacpaném podchodu pod hlavní třídou se nikdo nepokusil do Lika či do Arika strčit – naopak, všichni se před nimi instinktivně rozestupovali. Stavět se Jiným do cesty zkrátka není nic pro lidi.

Ve Victorii si Like podal ruku s barmanem Serjožou, a pak už z výšky žuchl na své oblíbené místo. Děvčátka tentokrát nelíbal. Serjoža začal melancholicky připravovat kávu.

„Dobrý den,“ pravil důstojně Arik a taky se posadil. Proti Likovi.

Asi minutu mlčel, a pak řekl:

„Tady je to fajn.“

Turlanskij v tomhle podniku samozřejmě nebyl poprvé. Takže všechny ty růžové zdi, sloupy i bohaté štukování a další výzdobu viděl už mnohokrát. Jenže Victoria inspirovala k rozjímání a Arik byl přemýšlivý typ.

Zatímco Like pil kávu a četl noviny, dostavil se v doprovodu dvou vlkodlaků Jefim. Už kavárenským velkým oknem bylo vidět, jak jim oběma cosi vášnivě vysvětluje a temperamentně přitom mává rukama. Než ale vstoupil dovnitř, umlkl, pohlédl k šéfovu stolu a přátelsky kývl na Arika.

„Jefime!“ zavolal na něj Like, aniž zvedl hlavu od novin.

„Ano, šéfe?!“ stanul Jefim až před ním.

„Sežeň Iraklije. Ať okamžitě přijede, i kdyby zrovna měl něco na práci. Můžeš si vzít moje auto.“

„Jasně, šéfe. A když nebude hned chtít?“

„Tak tě roztrhnu. Ne jeho, ale tebe.“

„Jasně, šéfe.“

Jefim se otočil k vlkodlakům a rozpačitě rozhodil rukama, jako by chtěl říct: „Pardon, kluci!“ Vlkodlaci vypadali na to, že nebudou zdejší. Arik na okamžik vstoupil do šera a podíval se na jejich registrační cejchy – no jistě, jsou z Poltavy. Jefim se neznámo proč často přátelil právě s přespolními Jinými. Když se chtěl vrátit ze šera do normálního světa, pocítil Arik najednou čísi přítomnost a zachytil celý vějířek pravděpodobnostních nití. Jako každý mág hravě dokázal s poměrně slušnou přesností předvídat budoucnost. Například teď pocítil, že

ho čeká setkání s kýmsi hodně mocným, ale ne nepřátelským, a pak rozmluva, jíž je souzeno mít dalekosáhlé důsledky.

Příchozí byl silnější než Arik.

To bude Zavulon, pomyslel si. Kdo jiný…

Předtím se rodilý Oděsan Turlanskij a současný Moskvan Zavulon setkali jen jednou. Inu, kdo nosí takové jméno, musí být nutně mnohem starší než Arik. Skutečný Zavulonův věk se ovšem dal jen přibližně tušit. Což platí i o Likově datu narození – ani v tomto případě Arik neměl ponětí, kolik je dotyčnému let, i když jeho styky se šéfem byly jinak velmi přátelské. S Likem se seznámili někdy před osmdesáti lety, zrovna když Arik po iniciaci a úvodním vyškolení nabíral sílu. Arika kdysi inicioval bělogvardějský důstojník, jehož v revolučních dobách do Oděsy zanesly bouřlivé vichry třídního boje. Jeho jméno však zůstalo obestřeno mlhou. Nakonec totiž beze stopy zmizel – buď se mu podařilo z Oděsy nebo z Krymu odplout jedním z posledních parníků, nebo hloupě zahynul v některé z potyček s hrdlořezy atamana Kotova, kteří neznali slitování. V té době takhle zbytečně zahynulo plno Jiných, zastřelených ze zálohy nebo podříznutých ve spánku. Stoprocentní ochranu neposkytovaly ani schopnosti z normálního lidského hlediska nadpřirozené.

Když si Arik uvědomil, že už není tak docela člověk, rychle po Oděse našel další sobě podobné a stanul v řadách Denní hlídky. Předpokládal, že právě v Hlídce se naučí rozumně využívat všeho, co v něm divoce bouřilo a kvasilo a co zatím nebyl schopen kontrolovat. Uprostřed dvacátého století už z něj byl jeden z nejzdatnějších mágů na jihovýchodě Evropy a postoupit mimo kategorie mu bránil pouze jeho věk, z hlediska Jiných opravdu

zanedbatelný. Po známých událostech roku devětačtyřicátého, kdy byla elita ukrajinských Temných téměř úplně zdecimována a odhmotněna, se Arik Turlanskij stal jedním z mála, o koho se zbylí velcí mágové mohli při nevyhnutelných pokusech o novou obrodu opřít. Z těch velkých tehdy zbyli jen Like, Iraklij, věčný neutrál z Charkova jménem Šindže, známější pod přezdívkou Soudce mrtvých, a také první ukrajinská vědma, jíž se podle dávné tradice říkalo Solocha. Iraklij s Hlídkou spolupracoval jen občas, takže počítat právě s ním Like nijak zvlášť nemohl. A opravdu – počítat se Šindžem by bylo velmi neopatrné, takhle staří a takhle silní Jiní vidí dál než ostatní, vědí toho víc než ostatní a před lacinými a neproduktivními šarvátkami a půtkami dávají přednost sladkému nicnedělání. Like měl taky dost rozumu na to, aby nespoléhal na ženskou, a ještě k tomu čarodějnici. Šéf ukrajinských Temných proto vsadil na nadanou mladou generaci, mezi níž byl jednička právě Oděsan Turlanskij.

Zavulon, Moskva a vůbec Rusko tehdy přispěchali na pomoc, jenže pozdě. Nu a letmé setkání se Zavulonem z oné doby bylo pro Arika až do této chvíle jediné.

Like vstal a vydal se Zavulonovi vstříc a Arik okamžitě pocítil, že je třeba odsud vypadnout. Šéfové obou Hlídek zjevně hodlali probírat pracovní záležitosti, což se doporučuje jen ve zvlášť k tomu účelu uzpůsobených a chráněných místech. Victoria, i přes svůj statut klubu Temných, takovým místem nebyla – sem se hlídkaři přicházeli uvolnit, odpočinout si. Takže teď bude třeba vyrazit na známou adresu Bankovní deset. Do Likovy pracovny, již ostatně navštěvoval jen velmi zřídka.

Arik beze slova vstal. Příchozí na něj letmo pohlédl a sotva znatelným pokývnutím hlavy se s ním pozdravil.

Mágové mimo kategorie se obvykle obejdou beze slov. A přestože Arik Turlanskij k této špičce zatím nepatřil, podobný způsob komunikace pro něj nebyl problémem.

Venku už čekala obrovitá limuzína. Jak se s ní Platonu Smerekovi dařilo manévrovat ve věčně přecpaných kyjevských ulicích, věděl snad jen sám postarší řidič. Arik si v každém případě povšiml, že magii k jízdě v zácpách téměř nepoužívá.

Před domem s chimérami Zavulon s Arikem na okamžik strnuli. V té asymetrické budově, zdobené četnými sochami, bylo cosi uhrančivého. Mohli jste se na ni dívat celé hodiny – a pořád bylo na co. Z obrysů toho domu vanul nepokrytý bol, smrtící smutek a bezvýchodné zoufalství. Autor projektu na tom asi byl opravdu zle, když začínal tenhle dům s chimérami koncipovat a stavět.

„Už jsem ten dům viděl tolikrát, a stejně mě vždy znovu ohromí," řekl tiše Zavulon. „Ta Síla… Tomu říkám Síla… Kdo to stavěl, Liku? Kde se v něm vzalo tolik Síly a stesku?"

„Jeden zdejší architekt. Goroděckij se jmenoval…"

To jméno jako by Zavulona švihlo – okamžitě se otočil ke kyjevskému kolegovi.

„Jak že se jmenoval?!" přeptal se nervně.

„Goroděckij," zopakoval Like, který nepokoj moskevského kolegy tak docela nechápal. „Vladislav Goroděckij. V roce devatenáct set tři. Říká se, že krátce předtím se mu v Dněpru utopila dcera. Proto ty chiméry a další vodní potvory po fasádě… V Kyjevě a okolí toho postavil opravdu hodně. Muzeum výtvarného umění,

kenassu na Jaroslavském valu. Ted je tam Dům dramatických umělců. A ta rodinná sídla, jaká vybudoval, úplné zámky!! Hraběti Virtovi na Bajkové, inženýru Ljaleckému ve Vydubičích… To je panečku něco! A ten kostel na Velké Vasilkovské je podle mého soudu taky jeho dílo.“

„Goroděckij,“ zamumlal ještě jednou Zavulon, který už se pomalu uklidňoval. „No vida… A byl to Jiný?“

„Ne,“ zakroutil hlavou Like. „To by se mu dcera neutopila.“

Zavulon pokýval hlavou.

„No jo. To se stává.“

„A o co jde?“ zeptal se Like s nepředstíraným zájmem.

„To nic,“ povzdechl si Zavulon. „Prostě to jméno znám. Jdeme.“

Like se významně odmlčel, ale dál už se radši nevyptával.

Sotva Arik překročil práh domu s chimérami, rázem ztratil kontakt s okolním světem. Ještě před pár vteřinami jasně cítil proudy Síly, prýštící z útrob Vladimirova vrchu, a vnímal také stovky pravděpodobnostních nití a ozvěny mnoha aur. To vše zmizelo. Naráz. Protože hlavní štáb Denní hlídky v Kyjevě, zdejší citadela Temných, byl zastíněn mohutnými magickými štíty.

Dva strážní, úplně mladičký mág a stejně usmrkaný vlkodlak, vyskočili ze židlí a vypjali se, jako by do dveří právě nečekaně vkročil generalissimus. Na stolku před nimi se válely karty a zpola okousaná sušená ryba a nad tím vším se tyčily lahve piva Oboloň.

„Pohov,“ broukl Like. „Kdo je nahoře v úřadě?“

„Rusik s Tarasem. Spravujou síť,“ vypískl mág–začátečník.

„Copak, zase to kleklo?“

„Ne, přej instalujou nějakou novinku na server. Já se neptal.“

„Jasně,“ broukl ještě jednou Like. „Já tu nejsem, mládenci. Pro nikoho.“

Mág pohotově přikývl. Vlkodlak mezitím jen stál a s němým nadšením v očích zíral.

Toho Lika tu ale mají rádi, napadlo Arika, který do těchto míst zabrousil jen málokdy. Dokonce bych řekl, že ho zbožňujou.

Like – jako by chtěl tenhle dojem potvrdit – se už na schodech otočil a shovívavě zavrčel:

„Tak už si sedněte, vy moulové. A to pivo si klidně vypijte, však vám za to nikdo hlavu neutrhne.“

Strážní si okamžitě sedli, ale svých lahví se dotkli až v okamžiku, kdy trojice příchozích zmizela v dalším patře. V Likově pracovně.

Ta byla dokonalým protipólem jeho bytu. Vládla tu čistota a naprostý pořádek. Stál tu masivní psací stůl z červeného dřeva a také stejně masivní sekretáře se šanony a cédéčky. V rohu místnosti hnízdil obrovitý trezor. Po stěnách visely obrazy a ve všech koutech bylo vidět nějaké amulety. Nad pohovkou pokrýval stěnu koberec, na němž se malebně vyjímalo několik kordů, které viditelně nepatřily do kategorie dekorativních předmětů. Velice sympatický lustr, zavěšený na dlouhatánské tyči, dost podstatně hyzdilo jedno prasklé skleněné stínidlo.

Samo sebou se rozumí, že v takovéto pracovně nechyběl ani bar – příjemně nasvícený a neuvěřitelně bohatě zásobený. Ale to byla v případě požitkáře a hédonika jako Like opravdu samozřejmost…

Zavulon skepticky mrkl po rozbitém lustru.

„Zases tu mával mečem?“ otázal se jedovatě.

„No ano,“ přiznal se hned Like. „V noci ze sedmnáctého na třiadvacátého.“

„A to ti to ještě nevyměnili?“

„Nařídil jsem, aby to nechali tak,“ povzdechl si Like. „Dokud neroztřískám i ten zbytek.“

Po nějaké kajícnosti ale v jeho hlase nebylo ani stopy.

Zavulon se ušklíbl:

„A že nenecháš tu tyč zkrátit a celý ten krám pověsit výš. Že by to vydrželo o něco déle.“

„Ovšem,“ podotkl mírně ironicky Like. „A na stůl jako Jean Marais taky nemám skákat, co?“

„Nebylo by nakonec lepší vybudovat si někde hned vedle šermírnu?“ přidal se i Arik. „Že bys nezničil tolik lustrů. Co já pamatuju, tenhle už je třetí.“

„Ty tomu tak rozumíš, cucáku,“ zafuněl beze zloby Like. „A co budu dělat, až si pro mou duši přijde úskočný nepřítel? To se mu mám uklonit až k zemi a říct: Byl byste tak laskav a ráčil se mnou do šermírny? To tak! Nezbude mi než se s ním porubat tady, skákat po stolech à la Marais a rozbíjet lustry à la Like.“

„Nebuď k smíchu, Liku,“ odtušil bez afektu Zavulon, který už se stačil usadit v křesle. „I tenhle chlapec moc dobře chápe, že až si pro tvou duši půjde úskočný nepřítel, rozhodně nebude v ruce držet kord. A sotva půjde sám.“

Like už mezitím zamířil k baru, protože v této situaci po nějaké sekretářce přirozeně nebylo ani památky. Pán pracovny namíchal koktejly, vytlačil doprostřed místnosti elegantní servírovací stolek na ohnutých nožičkách v podobě útočících hadů a posadil se do třetího křesla. Like dobře věděl, co se zamlouvá Zavulonovi a jakému nápoji v tuto denní dobu dává přednost Arik Turlanskij. K

něčemu takovému vlastně ani magii nepotřeboval. Like prostě oba muže znal dost dlouho na to, aby se dokonale orientoval v jejich alkoholických slabůstkách a preferencích.

„Takže…“ usrkl ze svého poháru Zavulon.

Arik pocítil, jak starý mág zběžně prohmatal magickou ochranu pracovny. Byla opravdu důkladná a Arik chápal, že on by si na něčem podobném určitě vylámal zuby. Magická ochrana tu vznikala už dlouho a s léty stále sílila. Navíc se na jejím vytváření nepodílel jen Like. Bylo znát prastarý a neobyčejně silný základ. Takovou ochranu jednou ranou neprorazíte, i kdybyste byli stokrát mágové mimo kategorie. Zákon zachování energie zkrátka platí i pro Jiné.

„…Jak jsme na tom?“ pokračoval mírně obřadně Zavulon.

„Jak vidíš, Arture,“ skočil Moskvanovi do řeči Like, „Arik už je tady. Simonov – to je ten z Vinnice, taky ho znáš – je na cestě. Všechny místní už jsem informoval. Myslím, že večer budou všichni připraveni. Až na jednoho, a to je Švéd z Nikolajeva. To je prostě maniakální jachtař. Námořník tělem i duší, potetovaný až za ušima. A v současné době brázdí vlny někde mezi Nikolajevem a Keanbournem. Mobil má vypnutý. Zkoušel jsem na něj dosáhnout s pomocí Síly, ale buď se paprsek příliš rozptýlil, nebo je Švéd opravdu tak zaujatý svými plachtami a lany. Zkrátka a dobře ho budu muset odchytit osobně.“

„A bez něj by to nešlo?“ zapochyboval Zavulon.

„To bych nerad…“ opřel se ve svém křesle co nejpohodlněji Like. „Ne že by to byl tak zdatný mág, ale má za sebou řadu těžkých bitek. Je to zkrátka bojovník. A taky se jen těžko hledá po světě město, které by neznal

tak dobře, že se v něm dokáže dokonale orientovat. Což je vždycky velká přednost. Já osobně Pitěr neznám – a upřímně řečeno ho ani nijak znát nechci.“

„Ten nechce znát nikdo,“ broukl Zavulon. „Toho vašeho Švéda si ale musíte chytit rychle. Zítra už vás chci vidět v Moskvě.“

„Neboj,“ mávl bezstarostně rukou Like. „Arik má v přístavu pořád v pohotovosti křídlový člun… A ten už pro Švéda vyrazil. Ostatně, nechceš se někdy povozit po moři, Arture?“

„Chci,“ vyhrkl bez přemýšlení Zavulon. „Ale až pak. Až bude po všem.“

„Švéda už vezou na letiště,“ poznamenal melancholicky Arik. „Letadlo startuje za dvacet minut. A za další hodinu bude na Borisopolu.“

„Takže už pro něj mám poslat auto?“ ožil Like. Pak svraštil čelo a sáhl po mobilu. Mimochodem pár vteřin předtím, než začal zvonit.

„Ano,“ řekl Like. „Dobře, Jefime. A teď rychle do Borisopolu – za hodinu nebo za půldruhé přistává oděské letadlo, ve kterém sedí Švéd… Ano, rovnou do Victorie. Cože…?“ Like komicky odfrkl. „Ale no to víš, že jo!“

A telefon vypnul.

„To jsou ale mizerové,“ postěžoval si na své podřízené. „Prý jestli si cestou můžou dát se Švédem pivo. Jako by si ho nedali, i kdybych to nepovolil. A to si umím představit, co už Švéd vychlastal během regaty. A jak se nalámal vizourem v letadle – vzteky, že jsme ho vytrhli z toho jeho závodění.“

Zavulon si zhluboka povzdechl:

„Máš pravdu, Liku. Žijete si tu jako v bavlnce. V klidu a míru. Victoria, pivko… Prostě idyla.“

„To už je takové město, Arture. Ono ví samo od sebe, jak tady udržovat klid a pořádek. My se tomu jen přizpůsobujeme.“

Zavulon zamyšleně přikývl.

„No dobře. A teď poslouchej. V Moskvě vám vystavíme dočasnou registraci. A ještě něco – budete se muset setkat i s představiteli Inkvizice. A taky se Světlými. Počítej s tím, že s vaší skupinou do Pitěru pojede i jejich pozorovatel.“

„No to mám radost,“ nasupil se Like. „Nešlo by nějak se tomu vyhnout?“

„Nešlo. Kromě toho počítej s tím, že vás bude potajmu sledovat i Inkvizice. Takže ty i tví mládenci se budete muset chovat opravdu rezervovaně a korektně. Určitě ti nemusím vysvětlovat, že Světlí budou strkat nos do každé škvírky a pečlivě protokolovat každou vaši chybičku. A samozřejmě vám budou nenápadně házet klacky pod nohy. Proto bych doporučoval, abyste – než po všech těch oficialitách nasednete do vlaku…“

„Do vlaku?“ podivil se Like. „A proč neletíme?“

„Důvod je stále týž – aby to bylo co nejméně nápadné. Málokomu asi dojde, že pojedete vlakem, a ne letadlem. A navíc přes den.“

„Přes den?!“

„No jistě, Liku. Třeba už proto, že jsme Denní hlídka. A pracovat taky budete výlučně ve dne. Prostě to tak musí být.“

„No neblázni! Co pitěrská Denní hlídka – ta nás podporovat nebude?“

„To je další věc, kterou musíte zjistit. Je to moc divný spolek. A ty jejich kšeftíky jsou ještě divnější, škoda mluvit.“

„No a co ti… Myslím ty divoké Černé…“ začal váhavě Like, ale hned se sám zarazil. „Počkat. Nejdřív to musíme vysvětlit tady Arikovi. Jen úplně stručně a bez detailů.“

„To jistě,“ odfrkl Zavulon. „Pokud to chceš každému vysvětlovat zvlášť…“

„To chci. Už proto, že třeba takovému Simonovovi to vyložím trochu jinak než tady Arikovi nebo Švédovi.“

Arik jen melancholicky naslouchal. Neměl ve zvyku navenek projevovat nějakou zvědavost, či dokonce zájem, a tak i pro Zavulona bylo těžké zjistit, co se vlastně v jeho duši odehrálo za posledních deset let.

„Jde přibližně o tohle, Ariku: v Pitěru vládne v Hlídkách zmatek. Spíš jen přesouvají lejstra z místa na místo a štěkají se o prémie, než aby se zajímali o iniciaci nových Jiných a drželi upírskou holotu pěkně zkrátka. Navíc se tam utvořila nějaká sekta, která to všechno ještě komplikuje. Tady Artur říká, že se mu z té její… no… činnosti dělá až na zvracení. V zásadě jsou to Temní, myslím ta sekta, ale o nějaké Dohodě nemají ponětí…“

„…a Světlým pěkně šlapou na kuří oka,“ vmísil se do výkladu Zavulon. „A to dost kvalifikovaně, to se musí nechat. Například pravidelně přinášejí lidské oběti. Nedávno to někdo šikovně podstrčil Geserovi – i s fotografiemi, videem a příslušným komentářem. Jen taktak jsem ho udržel, aby se tam hned nevydal na kárnou výpravu. Už si se Semjonem vyhlíželi konkrétní cíle.“

„Aha, a my to máme rozmotat,“ přikývl chápavě Arik. „No jistě. Přece to nebudou dělat Moskvani.“

Like si významně odkašlal. Vztahy mezi Moskvou a Pitěrem byly vždycky dost zamotané – jak pro lidi na běžné služební cestě, tak třeba pro pobudy, fotbalisty, zblblé intelektuály, politiky či mediální magnáty. A

samozřejmě i pro Jiné. A čím větší byly možnosti soupeřů, tím krutěji a nekompromisněji se snažili jeden druhého potřít.

„Já bych řek, že řeči nemaj cenu," uzavřel to Arik. „Radši nám ukažte dokumentaci. Z Prahy jí museli poslat celou fůru."

„Z Prahy přišel jen oběžník," upřesnil Arikův názor Zavulon.

„Já bych ty dokumenty taky rád viděl, i když je toho málo," poznamenal Like. „Přinejmenším musíme vědět, kde v tom pitěrském marastu začít…"

Zavulon ze záňadří mlčky vytáhl tenké růžové desky a malé cédéčko.

„Tady je video," hodil cédéčko i s deskami na psací stůl. „Račte se s tím seznámit. A doporučoval bych podívat se na to šerem – aby to bylo názornější. Doufám, že vám z toho nebude zle, ale na vašem místě bych si radši nachystal blicí pytlíky."

Kapitola druhá

Sotva vstoupil do Victorie, rozhostilo se tam ticho. Napjaté. A nechápavé.

Příchozí byl Jiný. A to Světlý. A přišel do neoficiálního klubu Temných – normálně dveřmi. Jeho ochrana byla vybudována umně a spolehlivě, hned na ní bylo znát ruku mistra. Ten Světlý byl zřejmě mág–věštec. Poměrně silný, ale na druhé straně se asi jen málokdy dokázal propracovat výš než ke druhé kategorii – to byl pro něj strop.

„Co to má znamenat!“ rozčílil se Jefim a už začal vstávat ze židle.

Vtom se ale uprostřed lokálu, přímo proti barovému pultu, s tichým zasyčením otevřel portál a z něj vyšla trojice ve složení Like, Arik Turlanskij a Zavulon.

„Kuš, vážení!“ varoval tiše Like. „Tenhle Světlý je pod mou ochranou. Jakož i pod ochranou Inkvizice.“

„Že by pozorovatel?“ napadlo Arika.

Zavulon sotva znatelně přikývl.

„Alexej Solodovnik, Jiný, Světlý,“ představil se mezitím příchozí tónem, jakým Světlí obvykle komunikují s Temnými. „V souladu…“

„My víme, proč jsi tady,“ přerušil ho Like. „Takže se nemusíš namáhat. Svou misi můžeš považovat za zahájenou, pozorovateli. Tvá přítomnost nám přirozeně nijak příjemná nebude, to se na nás nesmíš zlobit. V

Moskvě se dlouho nezdržíme. Zato v Pitěru… Na, tohle si vem.“

A Like podal Světlému mobil.

„V paměti jsou jen čtyři čísla. Až přiletíš, zavolej na kterékoli z nich. Nebo ti zavolám sám, když to budu považovat za nezbytné.“

Alexej na převzetí mobilu moc nespěchal – díval se na něj asi jako na písečnou zmiji.

Šéf Temných se nevlídně ušklíbl a pak odkudsi – snad z kapsy, snad přímo ze vzduchu – vytáhl primitivní amulet na řemínku z nevydělané kůže.

„Na, a neškubej se!“ natáhl ke Světlému i druhou ruku.

Světlý pohotově skočil po amuletu a nakvap zamumlal:

„Už nade mnou nemáš moc, Taviskarone…“

Teprve pak se uráčil převzít i mobil.

„Do Pitěru přijedu pozítří ráno,“ oznámil se zvláštní směsicí nepřízně a zároveň slavnostnosti v hlase.

„No výborně,“ shrnul to Like. „A my ti hned zavoláme. Ale teď tě, vážený kolego, požádám, abys laskavě vyklidil tyto prostory. Máme tady poradu a vůbec… Victoria Světlé poměrně špatně snáší.“

Alexej se beze slova otočil na patě a kavárnu opustil, když předtím zády naznačil vše, co se v takové situaci sluší a patří – opovržení a štítivost…

Jenže stejně zjevně ta záda signalizovala i úlevu.

„Co to bylo za…“ spustil nerudně Jefim, ale Like ho okamžitě přerušil:

„Ticho bude. Já jsem přece jasně řekl, že tenhle Světlý je pod mou ochranou… myslím do konce operace. Konflikty s Inkvizicí by nám k ničemu nebyly. Je to jasné?“

Odpovědí mu bylo souhlasné ticho.

„Šéfe, já už přivez toho Švéda. Támhle… sedí," ohlásil Jefim s patřičně významnou pauzou.

„Řekl bych, že spíš leží než sedí," komentoval Švédův stav jízlivě Like.

„No a co mám dělat?" pokrčil rameny Jefim. „Z člunu jsme ho museli vynést. Protože ráčil spinkat. A do letadla jsme ho nakládali a pak z něj zase vykládali taky ve vodorovný poloze."

Arik Turlanskij se tomu nijak zvlášť nedivil – Švéd byl v podstatě schopen dopít se čehokoli. Ale při závodech? Během regaty a vůbec na palubě jachty si přece nikdy nic takového nedovolí!

Nikolajevský Jiný však během pár příštích okamžiků všechny podobné pochyby rozptýlil sám. Odlepil hlavu od stolku, bez jakýchkoli potíží vstal, obhlédl sál jiskrným okem, bez sebemenšího zavrávorání vykročil k Likovi, Arikovi a Zavulonovi a naprosto klidně se s nimi pozdravil:

„Ahoj, Liku, volals mě, tak jsem tady. Ahoj, Ariku, dobrý den, pane kolego."

Pak se na podpatku otočil o tři sta šedesát stupňů, všem přítomným včetně barmana Serjoži zamával a ještě jednou zvolal:

„Ahoj!"

„Mhm…" broukl pochybovačně Like. „Ty jsi střízlivý, nebo co?"

Ať se snažil sebevíc, po nějakém magickém vystřízlivění nenalézal ani stopy. Švéd nejméně dvanáct hodin nepozřel ani slzu alkoholu, a pokud pozřel, tak ta slza byla opravdu pramaličká.

„To víš, že střízlivěj. Prostě jsem chrápal, protože jsem celou noc proseděl u kormidla. Chystal jsem se, že

si aspoň půl dne pospím, a do toho najednou ty. Tak to se mnou seklo.“

Na barovém pultu se jakoby odnikud zjevila sklenice černého piva a porcelánová ušatá miska s masovou polévkou soljankou. Barman Serjoža a kuchař Saša neviděli Švéda poprvé a jeho chutě už měli dokonale prostudované. Proto do polévky nedali žádnou petržel ani jinou čerstvou zeleninu a olivy servírovali zvlášť, na talířku, protože ty stejně vždycky snědl Like.

Všichni čtyři se pak posadili ke stolku v koutě, kde už na ně čekali další dva nepříliš častí návštěvníci Victorie – vysoký brýlatý brunet se španělskou bradkou a snědý kníráč s nepatrnou příměsí kavkazanství ve tváři, ostatně nepříliš nápadnou. Také on měl brýle, a i ty ho dost výrazně odlišovaly od běžné podoby kavkazských horalů.

„Jsi to ty, Arture?“ podivil se kníratý při pohledu na Zavulona. „No tak vítej!“

Mluvil s přízvukem – rovněž kavkazským a rovněž nepatrným.

„Buď zdráv, Irakliji.“

Chvíli si všichni navzájem tiskli ruce a zdravili se.

„Takže tohle je, jak jsi už jistě pochopil, Švéd, Arture, a tohle zase Simonov z Vinnice. Když nepočítám Rubljova a Jefima, je parta pohromadě.“

„Přísně vzato vyrážíme za půl hodiny,“ pohlédl Zavulon významně na své rolexky. „Ale tu soljanku bych si nakonec vlastně dal.“

Číšnice Táňa na Likovo skoupé pobídnutí okamžitě vyrazila do kuchyně.

Stolek, u nějž debatovalo šest Temných, byl samo sebou pod spolehlivým poklopem, který společnost chránil hlavně před nepovolanýma ušima. Like si

povšiml, že Zavulon překontroloval jeho spolehlivost, ale nepovažoval za nutné nějak ho posilovat.

„Na co potřebuješ Jefima?“ zeptal se Lika nečekaně moskevský host.

Kyjevský šéf mu to ochotně vysvětlil:

„Já ti rozumím, Arture… Máš pravdu, jako mág moc silný není. Když ale potřebuju někoho vyšťárat, tak to Jefim udělá nejrychleji a nejspolehlivěji ze všech. To mám vyzkoušeno.“

„No dobře,“ přikývl Zavulon uspokojeně.

V tu chvíli všem přinesli pivo a Moskvanovi také soljanku.

„Tak na šťastnou cestu,“ přišel s prvním přípitkem Like.

„A na úspěch,“ dodal k tomu Zavulon.

Všichni se napili.

„A teď hajdy do Borisopolu!“ nařídil, ano, nikoli řekl, ale rovnou nařídil Zavulon. „Ale nejdřív buď tak laskav, Liku, a obstarej mi ty včerejší dvě vědmičky.“

# # #

Krátkou, ale obsažnou poradu Like uspořádal v limuzíně cestou na letiště – místa bylo ve voze naštěstí pro všechny dost. Iraklij už ale zřejmě i beztak věděl, kam ukrajinská hlídkařská „reprezentace“ tentokrát jede. Jefim se s ohledem na své mládí zatím ještě radoval z každé operace, jíž se mohl zúčastnit – bez ohledu na to, zda šlo o vážnou věc nebo jen o nějakou prkotinu. Bojový mág a vlkodlak Dimka Rubljov zůstával jako vždycky zcela klidný. No bože, zase nějaká lapálie! Simonov byl určitě rád, že se mohl na nějaký čas vymanit z Vinnice, zpod pantofle vědmy, která tamní Hlídku

řídila, no a Švéd s Turlanským byli v posledních letech při každé operaci nejspolehlivějšími Likovými oporami. A tak se všichni k novému úkolu stavěli klidně a věcně. Jedině Arik Turlanskij opatrně přišel s názorem, že do takového podniku by nebylo špatné vzít s sebou zkušenou vědmu, na což Like s povytaženým obočím prohlásil: „Mám přece všech pět pohromadě! Vědmu samozřejmě k dispozici mít budeme. Ale abych v její společnosti ještě cestoval – to snad po mně chtít nebudete! Lariska jede zvlášť."

O něco takového se s ním nikdo dohadovat nehodlal – zkušená čarodějnice jako spolucestující se nezamlouvala nikomu. Ony i mladé ženské jsou dnes přinejmenším každá druhá pěkné mrchy, natožpak Jiná, která po tomhle světě chodí kdovíjak dlouho… Brrrr!!!

Cestou respektovali nepsané pravidlo „hlavně žádnou zbytečnou magii". A k čemu taky magie, když i podle lidských zvyklostí a pravidel jde všechno jako na drátkách? Letenky sežene Hlídka vždycky, na letiště je všechny odvezl Platon Smereka a věci neměli skoro žádné; největší zavazadlo s sebou vezl Švéd – kožený kufřík s notebookem. V Duty Free si ještě nakoupili pití podle chuti, aby jim ta hodina cesty do Moskvy lépe ubíhala. V kabině Boeingu 737 společnosti Transaero jim hned rozdali denní tisk. Kolik takových služebních cest vzduchem vlastně za sebou všichni tihle hlídkaři měli! Faktem je, že v dobách Svazu sovětských socialistických republik, než se s rachotem rozpadl na banánové republiky Společenství nezávislých států, se většinou přesouvali jen po ukrajinském území. Do Ruska a tím spíš do jiných míst se dostávali jen hodně zřídka. Na pár podobných příležitostí mohl vzpomínat snad Like a pak taky Iraklij – v oněch dobách byl ještě stálým a aktivním

pracovníkem Denní hlídky. Občas se na zahraniční cestu dostal také Arik Turlanskij. Ostatní se žádnými zkušenostmi z operací za hranicemi Ukrajiny pochlubit nemohli a například Jefim si nestihl pořádně zaválčit ani v rodném Kyjevě.

Moskva je přivítala obvyklým shonem a zmatkem. Člověk si řekne, že ani Kyjev není zrovna maloměsto, ale s věčně kypící a neznámo kam spěchající Moskvou se to nedá srovnat. Jak to kdysi řekl starý Likův a Zavulonův přítel: „Rusko je velké, ale Moskva je větší!“ Přestože z hlediska formální logiky je to výrok chybný, obsahovala tato fráze zároveň jakousi přímo sakrální pravdu.

V Moskvě už na ně čekali – šerem se k nim přímo v příletovém sále přiblížil zakaboněný zjev, který v první hladině šera připomínal velkého ještěročlověka.

„Zdravíčko, páni kolegové! Jsem Šagron, Jiný, Temný, pracovník moskevské Denní hlídky. Šéf mi nařídil, abych tu na vás čekal a pak vás ubytoval. Auta čekají na parkovišti.“

Like blahosklonně přikývl – tak nás tedy veď, chlapče…

Na parkovišti už čekal uhlově černý bavorák a mitsubishi v barvě bílé kávy.

„Počkat – ono vás není osm?“ podivil se mírně Šagron.

„Jeden z nás dal přednost cestě o samotě,“ prohodil konverzačním tónem Like.

Vermut, který popíjel cestou, ho uvedl do blahosklonné nálady.

Moskvanům jeho vysvětlení úplně stačilo.

„Nejdřív se musíte registrovat,“ upozornil je Šagron. „To vyřídíme ve městě, někde v hotelu.“

Nasedli do aut.

Když už areál vnukovského letiště opouštěli, Like se otočil k Iraklijovi a Arikovi, kteří seděli vzadu:

„Všimli jste si pánů pozorovatelů?“ zeptal se se zájmem.

Iraklij se usmál doslova pod fousy a Arik jen melancholicky přikývl.

„Nojo, bděj,“ zašklebil se Šagron, nedbale otáčející volantem. Bylo znát, že řidič je to prvotřídní. „Ty pitěrský konatele zázraků nám byl čert dlužen. Už pomalu ani není kam plivnout, abys náhodou netrefil Světlýho. Já sám bych se do toho Petěrburgu hned rozjel, ale podobný iniciativy nám šéf zakázal…“

„Nevadí,“ ujistil ho mírumilovně Like. „My se na to podíváme. Však to není poprvé.“

„Co Kyjev?“ zajímalo Šagrona.

„Co by… Stojí. A je v klidu.“

„To je prima město,“ přikývl jejich hostitel a řidič. „Kdysi jsem tam byl. A co váš šéf – nešlape vám moc na paty?“

„Ne,“ nehnul brvou Like. „Je to celkem normální chlap. Vydržet se to s ním dá.“

„A to je nejdůležitější,“ přikývl Šagron.

Arik vzadu lehce zafuněl, protože ho napadlo, že být na Likově místě Světlý, docela určitě by moskevského hlídkaře obřadně informoval, že šéfem kyjevské Hlídky je právě on, aby se Moskvan držel zpátky a choval ho v patřičné úctě… To teda nabeton!

V příjemně nezávazné debatě se postupně probili až do středu města, přestože večerní Moskva byla téměř neprůjezdná a prakticky na každém semaforu naráželi na několikasetmetrové zácpy. Šagron si ale neznámo jak, ovšem zcela samozřejmě, nacházel skuliny a přitom nepřestával Likovi vykládat, že v Pátém oceánu ještě

pořád servírují ty báječné mořské vlky, ale dnes už jsou to obyčejní vaření raci, a že jugoslávská vína v hotelu Bělehrad jsou stále báječná. Kávové mitsubishi je následovalo jako přilepené.

Zaregistrovali se v jednom z velkých moderních moskevských hotelů, jehož fasáda byla hojně vyzdobena reklamami na všechno možné – včetně důvěrně známého ukrajinského piva Oboloň. Světlí se chovali jako obvykle – korektně, ale se zdůrazňovanou opatrností. Jako by Temní čekali na sebemenší záminku, jak svým úhlavním sousedům zasolit a zkomplikovat jim život. K smíchu! Z celého kyjevského týmu se v duchu nesmál jen Jefim – ten Světlé zatím prakticky neznal. Navenek ale všichni Kyjevané zachovávali zdvořile solidní výraz ve tváři.

Like letmo odezřel zbytkové stopy známé aury a pochopil, že vědma Larisa (pro omladinu Larisa Narimanovna) už tu byla a stačila se zaregistrovat dřív než oni. No jisté, dobrá čarodějnice si podobné banální děje umí spočítat na několik kroků dopředu a najde si nejpravděpodobnější registrační kancelář i v situaci, kdy Likovi muži vlastně ještě nevěděli, kde se hodlají přihlásit. Ostatně Like se o něco takového ani nepokoušel a plně spoléhal na hostitele, takže Larisa patrně zpracovávala Šagrona. Ovšem tak virtuózně, že si vůbec ničeho nevšiml.

Procedura byla nudně rutinní. Uvedli své nacionále a cíl cesty, vstřebali kůží ruský tranzitní cejch, který automaticky umožňoval návštěvu Sankt Petěrburgu na neomezenou dobu, a nakonec se s kyselou zdvořilostí usmáli na Světlého úředníka… A s úlevou se vrátili zpátky k autům.

„Tak co?“ zeptal se Šagron, který už s vozem vyrazil. „Chcete do nějaký hospůdky, nebo rovnou na kutě?“

„A kde budeme spát?“ zajímal se líně Like.

„Řek bych, že tam se vám to rozhodně bude zamlouvat,“ odpověděl mu Šagron, který právě vyjel na Mochovou. „Je to novej obytnej komplex na břehu řeky Moskvy. Assol se to jmenuje. A je to luxusní. Slušná ochranka, veškerý služby, nákupní středisko, pošta – prostě všechno jak má být.“

Arik Turlanskij se v duchu usmál: No jasně, takhle v noci bez pošty ani ránu…

Like, jako vždy solidní a zdrženlivý, letmo pohlédl na své oblíbené stříbrné cibule s víčkem.

„Víš co? Řekni nám adresy a hesla. A my se projdeme. Myslím pěšky.“

Šagron okamžitě zastavil, sáhl do schránky v palubní desce a vylovil odtud vizitku.

„Uděláme to tak, že vám dám svůj mobil. Až se budete chtít vrátit, tak zavoláte a já pro vás zajedu. Šlo by?“

„Určitě.“

„Máte ruský to?“

„Co ruské? Myslíš pasy?“ nerozuměl Like.

„Ale ne. Ruble.“

„Nějaké se najdou, nedělej si starosti. Děkujeme ti, Temný. Určitě ti zavoláme.“

Šagron na poděkování jen přikývl. Jaképak zdvořilostní obřadnosti? Jeho společníci jsou přece taky Temní, a ti si na poklony a pukrlata nepotrpí.

Ukrajinští legionáři bloudili po městě až do tmy – zabíhali do nesčetných moskevských bister ve středu Moskvy na kávu i na něco ostřejšího, pak povečeřeli v malém restaurantu Esterházy, vyrazili si na Arbat, který se v posledních letech pokazil tak strašně, že nezbylo, než to znovu konstatovat, a pak si poslechli Latinoameričany

ve slamácích, tančící a zpívající naproti hotelu Sojuz. Zpívali a tančili vskutku báječně a hráli přímo virtuózně. Like se neudržel a zazpíval si s nimi v jakémsi neznámém jazyce Koli Pankarita, za což sklidil zasloužený potlesk ostatních přihlížejících a nelíčený úžas samotných hudebníků. Švéd to nevydržel a otázal se, co že je to za jazyk, to přece rozhodně nebyla španělština. Ukázalo se, že je to nějaký indiánský dialekt. Zkrátka a dobře – když volali Šagronovi, aby pro ně konečně přijel, byli milí Ukrajinci v báječném rozpoložení těla i ducha a pokračování veselíce v místě, kde budou ubytováni, považovali všichni za samozřejmost.

Nasedli do stále téhož BMW a mitsubishi a řítili se noční Moskvou. Zácpy na hlavních třídách mezitím už pominuly, proto se vpředu jedoucí Šagron hnal tak, až to bralo dech. Řidič druhého vozu Deniska byl ale stejně zdatný, a tak pozadu rozhodně nezůstával.

„To jedem do Strogina nebo kam?“ zajímalo Lika, když zběsilou rychlostí projížděli Ščukinskou.

„Ne. Už tam budem, v tom našem Assolu. Je to ještě před mostem, na tomhle břehu.“

„To si nějak nepamatuju,“ svraštil kyjevský šéf čelo. „Vpravo nebo vlevo od mostu?“

„Vpravo,“ řekl Šagron, který už odbočoval k obytnému komplexu.

„Ale tady snad bývaly nějaké tenisové kurty…“

„No a teď je tu Assol. Říkal jsem vám přece, že to sotva dostavěli. Všechny byty ani ještě nejsou hotový – leckde najedete zatím jen holý betonový zdi.“

„To jsou mi věci!“ zakroutil hlavou Like. „Vy v Moskvě se teda umíte otáčet!“

„To jistě, umíme, ale musí se chtít,“ povzdechl si Šagron. „A to vždycky nejde.“

Auta zastavila na parkovišti pro hosty, hned vedle vjezdu do podzemních garáží. Opodál se tyčila kopule jasně osvětlené umývárny aut. Po chodníku vyloženém hladkými dlaždicemi došli až k prosklenému vchodu, v němž u monitorů seděla ostraha. Šagron se strážnými prohodil pár slov a všechny bez průtahů pustili dál, do haly. V každém koutě tu stál květináč s mamutími rostlinami, mezi nimi se tyčily obrovité pohovky; prostor před výtahy připomínal basketbalové hřiště. Stejně elegantní a luxusní byly i samotné výtahy – všude zrcadla, dřevo, chrom a klimatizace. Arika Turlanského napadlo, že lépe by se tu vyjímali mladí muži sportovního zevnějšku v drahých oblecích a módních kravatách než Likova parta, vymóděná, jak se dá, většinou velmi ležérně a prostě. Ostatně – Arik si povšiml, jak se ostražitě přezíravý pohled jednoho ze strážných doslova rozsypal na kousky, když se setkal s chladnýma, aristokratickýma a povzneseným očima Likovýma. Muž z ochranky okamžitě ucítil RASU. Modrou krev. A ihned přiznal těmto hostům právo oblékat se dle libosti.

V desátém patře výtah měkce zastavil a úslužně otevřel dveře. Také tady se vystupovalo na basketbalové hřiště. Šagron okamžitě zamířil k nejpřepychovějším dveřím a dobrou minutu je odemykal.

„Nebylo by to jednodušší šerem?“ začal se netrpělivě ptát Jefim, ale jakmile narazil na pouhý náznak aristokraticky přimhouřeného pohledu Likova, okamžitě utichl.

„Šerem ať si chodí Světlí,“ utrousil Šagron, aniž se obrátil. „My jsme poctivý Jiný. Račte dál, panstvo!“

Otevřel dokořán dvojité pancéřované dveře a velkoryse pohostinným gestem pozval všechny dál.

Byt byl zařízený asi jako pro nového Rusa s dobrým vkusem. Všechno bylo viditelně drahé, ale bez křiklavého falešného pozlátka. Bylo to stylové, dokonale funkční a na úrovni.

„To není špatné," utrousil skoupě Like, jak se tak rozhlížel kolem. „A kdo z vašich si tohle dopřál?"

„To je služební," povzdechl si Šagron. „Pro hosty kategorie VIP. Samozřejmě pro lidi. Našince obvykle ubytováváme v hotelu v budově úřadu, jenže tentokrát…"

„Já vím," přerušil ho klidně Like. „Navštíví nás někdo ze Světlých, že?"

„Přesně tak," potvrdil s úlevou v hlase Šagron. „Šéf je mimo Moskvu a ta Geserova banda přímo běsní. Je tu hroznej neklid, abych pravdu řek. Tak jsme vás dali radši sem."

„Nevadí, to jistě přežijem, a díky," shrnul to kyjevský šéf.

„Kdyby něco, tak něco na zub máte v lednicích a chlast je v baru… Plánek bytu je támhle na tý zdi. Takže tu určitě nezabloudíte."

„O to se neboj."

„No tak jo – jako doma. Klíče dávám sem na poličku. Ráno zavolejte, odvezem vás, kam bude třeba. Jdeme, Denisko!"

„Mějte se, kolegáčkové!" rozloučil se i Deniska.

Hosté už se stačili rozptýlit po celém obrovském bytě, v prostorné hale zůstal jen Like se zapálenou cigaretou a Arik Turlanskij.

Od okolního světa je oddělily tiše se dovírající dveře s dokonalou zvukovou izolací.

„Tak co, Ariku? Podíváme se po nejbližším baru, ne?“ zavelel Like a rozhlédl se, zda by tu někde nebyl k maní popelník. Byl – měl podobu vysoké stříbrné vázy se síťkou nahoře a úzkou štěrbinou na boku.

Turlanskij pohotově zamířil k plánu bytu.

„No to jsou mi věci!“ ozval se odkudsi zdáli nadšený Simonovův hlas. „Liku! Tady maj klavír!!!“

Z protější strany se ozvalo duté, téměř neslyšné mručení spuštěné klimatizace, jež však vzápětí utichlo. V největší místnosti, která vypadala jako něco mezi studiem a kavárnou (jenže jen s jedním jediným stolem), se samo zapnulo tlumené osvětlení. Nejbližší bar Arik objevil právě v tomto velepokoji a teď s přimhouřenýma očima a lehce zkřivenými rty kriticky hodnotil jeho obsah. Hned vedle v koutě stálo bílé koncertní křídlo Bechstein a vedle něj na speciálním podstavci hypermoderní japonské klávesy s vestavěným elektronickým bubeníkem. V koutě se dalo tušit pouzdro na saxofon, které zřejmě taky nebylo prázdné.

Like zabafal ze své cigarety a posadil se ke klavíru. Jefim přitlačil od domácího barového pultu servírovací stolek. Simonov už po lednicích schrastil nějaké jídlo a teď soustředěně prolézal kuchyňskou linku. Iraklij experimentoval s obřím televizorem, ale předem moudře ztlumil zvuk – Like nesnášel, když jeho preludování někdo rušil. Dimka Rubljov už postavil do největší konvice, co tu našel, vodu na čaj a okupoval si masivní křeslo, které do tohoto interiéru dokonale zapadalo. Švéd zatím bez úspěchu manipuloval s netypickými zámky balkónových dveří.

Tohle všeobecné štrachání zabralo asi pět minut; poté byl do salonu úspěšně dopraven krásně prostřený servírovací stolek a televizor k tomu dodával obvyklou

kulisu bezduchých reklam. Like kouřil a volně preludoval; když levička sjížděla k hlubokým synkopám, pravice sahala po poháru, cynicky postavenému přímo na svrchní desku drahého nástroje. Ostatní se rozesadili do křesel či na donesené sesle; Švéd si vůbec ustlal jen tak na podlaze – pod sebe si hodil vysoký plyšový kobereček.

Pak Like najednou v půli motivu preludovat přestal a na pianistické stoličce se otočil tváří ke svému týmu.

„Tak co, mí Jiní? Co mi kdo řekne a poradí? Jak těm rozvášněným Pitěrcům napravíme hlavy?“

„Pro začátek je budeme muset najít,“ zavrčel Dimka, přejíždějící nehtem ukazováku po vzoru na velkém porcelánovém čajovém šálku. Vzor připomínal orientální ornamenty na nějakém starožitném koberci.

„No, najít je bude ten nejmenší problém,“ usoudil ledabyle Iraklij. „Stop po sobě zanechávaj spoustu, to je vidět na záznamech. V šeru narazíš na takovou světelnou hudbu, co po nich zůstává, až oči přecházej. My si musíme hlavně stanovit taktiku. Jestli je máme chytat po jednom, nebo je nejdřív postupně dostat všechny a pak jim uspořádat… Bartolomějskou noc.“

„Po jednom by to trvalo dlouho,“ odsekl Like. „Inkvizice dlouho čekat nehodlá. A Světlí… taky nemají nejlepší náladu. Já vám to řeknu ještě jinak: Artur nám svěřil úkol, který znamená znovunastolení rovnováhy sil v Rusku, na Ukrajině a v Bělorusku. Když to nedokážem, Světlí získají plno privilegií, budou si moci dovolit plno operací na nejvyšší úrovni a vy všichni víte, co by v takovém případě mohlo hrozit. Moskvani se sotva vyhrabali z té lapálie s kouzelnicí a jejím hypotetickým děťátkem – a najednou tumáš, další problém… Takže ať chceme nebo ne, budeme muset jednat rychle. A

rozhodně. Rozmačkáme je jako štěnice – a hotovo dvacet!“

„Jak to myslíš, to rozmačkáme?“ hodlal si upřesnit Simonov a posunul si brýle klouzající po nose dolů.

„Přesně jak to říkám. Chytíme jednoho a odhmotníme. Chytíme druhého – a totéž…“

„Copak Inkvizice je nehodlá soudit?“ podivil se upřímně Jefim.

„Inkvizice soudí jen toho, kdo formálně uznává Dohodu, ale fakticky ji porušuje. Kdežto ty, kteří Dohodu rovnou odmítají, Inkvizice prostě likviduje. V daném případě našima rukama.“

Like byl jako vždycky stručný a ve formulacích nelítostně přesný.

„Takže to znamená,“ rozvíjel téma melancholicky Iraklij, „že musíme vyrazit rovnou na místa těch jejich mejdanů, na nejbližší počkat a všechny je srovnat. Pak prosmejčit celej Pitěr, jestli nějaký nezbyli – to by asi moc práce nedalo, vyčenicháme je podle aury, protože tahle cháska se moc maskovat neumí. No a pak ještě jedna kontrolní léčka na tom jejich shromaždišti, a bude to. Myslím z krku.“

„Černí pořádali ty své slety v Razlivu…,“ zauvažoval nahlas Like, ale vzápětí mu do řeči neurvale skočil Simonov:

„Jo? A nebylo to náhodou u Lenina v salaši?“

„Ne,“ odpověděl nevzrušeně Like. „Ale dosti blízko. No, když už jsi na to narazil – ta slavná salaš vůdce světového proletariátu stojí přesně v mrtvém bodě. Magie tam prakticky nezabírá. Někdo zkrátka věděl, kam to postavit.“

„A cos myslel tím, když jsi říkal, že nás navštívěj nějaký Světlý?“ zajímalo Arika.

„Že někdo přijde. Někdo určitě. Nějaký šéf. A bude nám rozdávat rozumy. A přitom si nás bude chtít prohmátnout, jestli nemáme za lubem nějaký uskok.“

Rubljov vyprskl do svého šálku:

„To si myslej, že je zasvětíme do svejch plánů?“

Like opovržlivě pohnul koutky úst:

„Světlí sami sebe rádi považují za prohnané, opatrné a předvídané. To bych jim rozhodně nerozmlouval. Kromě toho se sem může uráčit i Inkvizice. Ať je to, jak chce, byla nám svěřena oficiální mise pod trojí patronací, což se nám nestává každý den. Takže všichni budou moudře mlčet, zatímco mluvit budeme jen já a Iraklij. Je to jasné? A nebudovat žádné dodatkové bezpečnostní štíty prosím. Ale hlavně se nepouštět do žádných konfrontací, i kdybyste měli pocit, že příchozí je vyloženě slabý a že byste na něj stačili. Pro nás je teď nejdůležitější vyhnout se sebemenšímu konfliktu.“

„No jasně, my ti rozumíme,“ zavrčel rozmrzele Simonov. „A nemusíš nás poučovat jako malý děti.“

„Jenže vy jste děti,“ odvětil chladně Like. „A to ne moc poslušné. No dobře… Tak cos tam našel, Ariku? Nalej.“

Všichni ožili. Zacinkalo nádobí a jejich vidličky se lačně vrhly na nakrájené maso. Švéd si nakonec na druhý pokus poradil s bezpečnostními balkónovými zámky a do bytu vtrhlo noční moskevské léto, o dost teplejší než klimatizovaný vzduch uvnitř, zato však prosycené vůněmi velkoměsta a zvuky domu nad řekou. Dole o nábřežní zeď sotva slyšitelně šplouchala voda, ale ten zvuk přesto doléhal až do devátého patra. Někde kousek výš na balkónu štěkal pes. Kdežto jinde v blízkém sousedství známě duněla basová kytara – duněla mohutně a sametově. Like i Švéd okamžitě našpicovali uši.

Pak basa na okamžik utichla, jenže už za pár vteřin se ozval charakteristický zvuk elektronických bicích a do toho se znovu vpletly tóny basových strun, které striktní mechanický rytmus přehlušily. A pak zazněla píseň, naprosto neznámá. Bylo v ní cosi nepokrytě punkového – s furiantsky humpoláckou melodií, s úmyslně primitivním zvukem a zjevně drkotavými, ale vlastně dost obsažnými rýmy:

Roztřískal ses vo zeď,
rozplesknul sis mozek,
kostí plná škarpa –
to vykládej koze!

Mrtvola však nikde,
voči pod stěračem,
ruka na pedálu,
noha kdoví na čem.

Hrůza v zvrhlým pekle!

V pozadí sólistovi kdosi zaujatě pomáhal výkřiky, které s textem neměly nic společného a většinou byly zcela nesrozumitelné.

Se svou károu jezdil
pořád sem a tam,
teďka už ji nemá,
už je mrtvej sám.

Ve špitále skončil
pod skalpelem ostrým…
Dohromady dali

učiněný monstrum.

Hrůza v zvrhlým pekle!

„To je teda nářez!“ podotkl uznale Jefim. „Punk jako bejk! Prostě něco!“

Neznámí hudebníci mezitím pokračovali v příběhu zombieho za volantem:

Znovu jede v káře,
ten umělej chlápek,
a hned na závody,
jako by byl živej.

Auta drtil směle,
letěl jako střela,
jenže do prdele,
šly brzdy i kola.

Děs a běs ve zvráceným pekle!

Chtěl jet eště rychlejc,
prudce přidal plyn.
Jenže píst se zlámal –
a tak co teď s tím?!

Ukrutánsky hrozná
byla brzdná dráha
a na jejím konci
sosna za sosnou!

A na jejím konci sosna za sosnou!

To „sosna za sosnou“ zaječeli s takovým drajvem a zaujetím, že jste najednou chtěli taky prizpěvovat, nebo se alespoň zvednout a někam utíkat a utíkat…

Píseň se ale mezitím vrátila k optimisticky kolovrátkovému schématu a její text byl teď ještě „sdělnější“:

Traktorem přes miny!
Traktorem pro pivo!
Traktorem pro vodku!
Traktorem přes držku!
Traktorem přes ženskou!
Traktorem přes mrtvý!
Traktorem přes pražce!
Traktorem po nebi!
Traktorem po lese!
Traktorem přes louže!
Traktorem po strunách!
Traktorem po stvůrách!
Studujte vysokou!

Ta vysoká všechny dorazila definitivně.

„Mnóó…,“ protáhl Like významně. „Řekl bych, že se tu schyluje k mejdanu. Já bych, pánové, aplikoval ještě jednu, a pak sbalíme jídlo a pár flašek, Jefime. Jde se na návštěvu.“

„Křídlo bérem s sebou?“ zažertoval trochu křečovitě Simonov.

„Radši saxofon, je lehčí,“ ustál to hladce Like. „Klávesy soused má, jak to tak poslouchám.“

Sbalili se rychle. Hudba k nim doléhala z jejich patra, evidentně z bytu naproti. Arik si poměrně snadno poradil s bezpečnostními zámky vchodu. Like se saxofonem v

jedné ruce a s lahví vodky v druhé stanul za dveřmi, počkal, až písnička skončí, a teprve pak vmáčkl do zdi tlačítko zvonku. Samozřejmě ne rukou – ty měl obě plné. Ale na něco takového ruce nepotřebuje ani mnohem slabší mág.

Pán domu jim otevřel poměrně rychle. Byl to pomenší, fortelný až přitloustlý, asi tak třicetiletý chlápek, vypadající trochu jako Tatar. Měl bradku. Na sobě měl kšiltovku, seprané džínsy a červené cocacolové reklamní tričko. Tvář se zdála chytrá, až mazaná. Když jste se na tričko podívali pozorněji, zjistili jste, že tím cocacolovým písmem tam není vyveden název oblíbeného nápoje, ale bytostně ruské slovní spojení Kurvapičablesky.

„Ahoj," pozdravil Like. „Už druhej den poslouchám, jak tu hraješ. Tak jsem si řek, že se stavim…"

„Ahoj. A co že až teď? To ses moh stavit hned…"

„Neměl jsem vodku," zalhal pohotově Like.

„Tak pojď dál."

„Akorát že je nás víc. Tohle jsou kamarádi."

Ze tmy vystoupili i ostatní, úplně vpředu Jefim a Švéd s taškami pochoutek a Rubljov s konvicí čaje.

Jejich příští hostitel odevzdaně mávl rukou a ustoupil do hloubi bytu.

Byl to úplně normální člověk. Po nějaké Jinosti ani stopy.

Hudebníkův byt vypadal o dost skromněji než jejich. Byl mnohem menší a stavebně zatím nedokončený. Nábytek tu přísně vzato nebyl žádný – jen uprostřed místnosti (asi tak patnáct na patnáct metrů) stály dvě monumentální reprobedny, zesilovač, stojan s mikrofonem a prachobyčejná židle, pozoruhodná výhradně tím, že určitě hodně pamatovala. U zdi

patrolovala řádka tří ledniček Bosch. Zbytek těchto prostor na dobudování a definitivní zušlechtění teprve čekal.

„Nojo," zabručel Jefim a nespokojeně se rozhlédl. „Jenže kde mám teda prostřít?"

„No na bedně," navrhl bez mrknutí oka hostitel. „Akorát pod to něco dej."

Jefim začal prostírat.

Švéda ze všeho nejdřív zaujala kytara, opřená o reprobednu. Tohle už nebyla elektronická basa, ale obyčejná šestistrunka. Vypnutá.

„To je kamarádova, přes den tady zkoušíme," vysvětlil pán domu. „Ale já hraju hlavně na baskytaru…"

„Můžu?" zeptal se zdvořile Švéd a ukázal na šestistrunku.

„No jasně! Hned ti to zapnu."

Like mezitím zapomněl na saxofon, který si přinesl, a zabral se do studia kláves.

„Hele, a to vy všichni hrajete?" zeptal se hostitel a začal si hlídkaře pátravě prohlížet.

Na muzikanta vypadal ze všech příchozích nejvíc Like, ale i ten jedině díky dlouhým vlasům.

„Jen některý," odpověděl Like za všechny. „Vlastně akorát já a Švéd. Já jsem Like."

„No a já zase Las."

Like postupně píchal ukazovákem do všech svých kolegů a představoval je:

„Tohle je Švéd, Igor, Iraklij, Dima, Jefim, a tohle Arik…"

Nikdo neprojevil zájem o to, proč se hostiteli říká Las – inu, když Las, tak Las. Existují i mnohem podivnější přezdívky.

Švéd už mezitím přejel po strunách a zkusmo vyloudil pár akordů; pak se špičkou nohy dotkl pedálu overdrivu – a nástroj vydal několik ostrých riffů. Znělo to dobře.

„Tak co si dáme?“ pohlédl Like tázavě na Švéda. „Třeba Pomezní…?“

„Klidně,“ přikývl tázaný.

Like rychle navolil styl i barvy, srovnal se rytmicky a zahájil ornamentální klávesovou ouverturou. Švéd se k němu připojil skoro okamžitě a o pár vteřin později už se chytil i Las. Dohromady jim to znělo dost efektně.

Arik rychle pochopil, že mejdan se začíná utvářet dobře.

A tak tu stáli v obrovském nedokončeném moskevském bytě, pili vodku, přikusovali k ní, co se našlo v lednicích hlídkařského služebního útulku pro hosty z kategorie VIP, zpívali a Like zpěv prokládal saxofonovými nebo klávesovými sóly a improvizacemi. V pauzách mezi muzikou jen tak klábosili. Témata byla nejroztodivnější. Las si stěžoval, že kolem něj snad nebydlí jedinej normální člověk, akorát nedávno se tu v sedmým patře objevil jeden dost dobrej kluk, ale ten se na pár dní vytratil na nějakou dlouhou služební cestu. Když zjistil, že jeho dnešní společnost je tu vlastně taky jen na služebce, zhluboka a teskně si povzdechl a navrhl, že aspoň dneska by se to teda mělo rozjet na plný pecky.

Což taky okamžitě realizovali.

Když jídlo i pití došlo, Iraklij začal poklimbávat, zatímco Simonov už naprosto bezelstně chrápal na podlaze mezi reprobednami, a Like nadhodil, že je nejvyšší čas myslet na dobrý vychování, Švéd najednou nechal kytaru kytarou, přistoupil ke klávesám a chvíli s nimi něco kutil. Snad si do paměti zaznamenal doprovod.

Pak se znovu chopil kytary a vyloudil z ní neznámý teskný motiv. A rozezpíval se:

Svět je v háji, svět je v díře,
svody na kusy tě drásaj,
hrůza smrti, žízeň po zlu
připravujou vraždy…
Ve tmě řve tu ňáký divý zvíře
a vítězně, mocně jásá:
Buď jak já a vem si svý
nebo chcípni navždy…

Posluchači bezděky ztichli. Píseň mezitím zněla dál:

Dej si bacha, všude šmejděj stráže,
ale čára krve cestu ti ukáže.
Táhni, i když byl jsi jeden z nás,
škoda věčná, žes los lepší nevyfás.

Už se vaří lektvar jedovatej.
Na smrt zapomene, kdo ho vypije.
Ještě krok, jen jeden doušek křečovitej –
a všem už bude jedno, co ti je…

Tančí vědmy, křičí sovy,
svátek marnej, to ti povím,
bije orloj, kde je, kdoví,
všude jenom hlad a bol…

Dej si bacha, všude šmejděj stráže,
ale čára krve cestu ti ukáže.

Kytara tiše plakala v rytmu slov. Pak ale hudba najednou zhoustla a byla sytá a těžká:

Přes den křeče, v noci zase rej,
teď jsi démon, teď jsi čaroděj,
teď jsi upír, chceš se krve napít přec,
už je z tebe věčnej proklatec…

Zazněla teskná a zadumaná flétna, pak znovu a kytara a pak závěrečné táhlé dvojverší:

Táhni, i když byl jsi jeden z nás,
škoda věčná, žes los lepší nevyfás…

Závěrečný akord zazněl do naprostého ticha. Z té písně vanul tak děsivý a bezvýchodný stesk, že kdyby kamarádi Švéda neznali jako mága, řekli by si v tuhle chvíli, že opravdu musí být upír.

„To je tvoje věc?“ zeptal se Arik, když hudba utichla.

„To byla Arija!“ vypískl opilý Jefim. „Z cédéčka Chiméra.“

„Ale síla to je,“ poznamenal uznale Like. „Čí je vlastně ten text? To opravdu dělá dojem, jako by slova napsal upír.“

„No, nejspíš jako obvykle…“ Bylo to zvláštní, ale tentokrát Jefim přesnou informaci poskytnout nedokázal. „Buď Alexandr Šaganov nebo Margarita Puškinová.“

To je nakonec jedno, pomyslel si Like. Ale vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby to byl Jiný. Nebo Jiná. Každopádně našinec…

Šéf kyjevské Denní hlídky sekl ostražitým pohledem po hostiteli – ať je to jak chce, vést takovéhle debaty v přítomnosti ne–Jiného není dobré ani žádoucí.

„Těm se asi moc snadno nežije, těmhle upírům,“ povzdechl si Las. „Musej bejt hrozně osamělý. A přitom všude šmejděj stráže… A jakmile šlápneš vedle, vrazej ti osikovej kůl do prsou a je po ptákách.“

„Copak ty víš něco o upírech?“ zeptal se znovu opatrně Like a zároveň šerem srovnal Jefima, který byl občas ochoten vyžvanit, co mu zrovna slina na jazyk přinesla.

„Co vo těch můžu vědět?“ pokrčil rameny Moskvan. „Ale pokud existujou, tak to maj podle mýho názoru hrozně těžký.“

„Proč?“

„Protože dav se vrhá na každýho, kdo se od něj odlišuje. Obzvlášť na toho, kdo po nocích pije lidskou krev. Když piješ něco takovýho, tak jsi nepřítel. Jinak to nejde.“

„No a co kdyby se upír rozhodl, že se napije tvý krve? Ne krve souseda nebo abstraktního strejdy Pěti z ulice Děkabristů, ale tvojí? Co pak?“

„Co by se dalo dělat,“ pokrčil klidně rameny Las. „To už by byl osud. A proti osudu nic nezmůžeš.“

„To by ses ani neškubal?“

Las opět pokrčil rameny:

„A jakou by to mělo cenu? Teda – já bych se samozřejmě škubal, jenže marně. Když si upír vybere svou oběť, tak to ta oběť má spočítaný. Akorát že jsem někde čet, že oběť umírá šťastná. Což je asi spravedlivý. Vlastně určitě je to spravedlivý.“

„No dobře,“ zasáhl do debaty Iraklij, dopil svou sklenici a postavil ji na reprobednu. Bylo vidět, že by choulostivé téma rád opustil. „Už je pozdě. Tak abysme šli.“

Když k východu odcházel Arik, měl pocit, jako by se v temném obdélníku balkónových dveří mihl nejasný stín. Větší pozornost tomu ale nevěnoval.

Vzbudili Simonova a popořadě stiskli Lasovi pravici. Slíbili mu, že až se budou ze služební cesty vracet, zastaví se u něj. A vůbec že zajdou pokaždé, když budou v Moskvě.

Jakmile se ocitli ve služebním bytě Temných, Like najednou pronesl kamsi směrem k otevřenému oknu:

„Tak pojď dál!“

Zdálo se, že nečekaným hostem nejsou překvapeni jen Iraklij a Like. Ostatní – vyjma Simonova, který se okamžitě svalil na pohovku a začal strašně chrápat – se nestačili divit.

Zvenčí, ze širokého parapetu do místnosti vkročil nahý, asi tak dvacetiletý mladík. Byl to Jiný. A bezpochyby upír.

„Promiňte, že jsem vás poslouchal,“ omluvil se, mimochodem nikterak kajícně. „Ale moc pěkně zpíváte.“

„A hlavně k věci, nemám pravdu?“ poznamenal s jemným ostnem Like.

„A k věci. Dovolte, abych se představil: Konstantin Sauškin, Jiný, Temný. Jak už jste jistě pochopili, taky upír. Ta píseň se mi skutečně líbila. Letěl jsem zrovna kolem, zaposlouchal se… a pak už jsem to nevydržel. A sedl si na balkón. Nezlobte se, jestli jsem vám zkazil večer.“

„Ale nic jsi nám nezkazil, Jiný, Temný,“ poznamenal chladně Like. „Sám jistě chápeš, že NÁM večer zkazit nemůžeš. Prostě jsem chtěl vědět, jestli jsi tu opravdu náhodou nebo…“

„Náhodou. Já jsem tady… na lovu. Ne úplně přesně tady, ale kousek odtud.“

Konstantin zachytil několik tázavých pohledů a kvapně upřesnil:

„Ale ano, licenci samozřejmě mám. Tady.“

Licence byla bezpochyby pravá.

„Mhm…,“ uzavřel to Like, když si prohlédl licenci. „Takže ty jsi to moskevské zázračné dítě. Nejvyšší upír ve dvaceti letech…“

„Ano.“

„To je mi setkání,“ zakroutil hlavou Like. „Rozhodně by mě nenapadlo, že se jednou setkáme zrovna takhle. Už ses… napil?“

„Ne.“

„A sedíš tady? A žvaníš s námi, celý hladový a vzteklý, místo toho, abys pátral po oběti a alespoň na chvilku se zasytil?“

Kosťa se nasupil:

„No dobře – tak jsem nemrtvý. Ale duši mám. Vy týhle písni nikdy neporozumíte, i když jste Temný. Jenže mně pořád nedává spát. Mám ji v přehrávači nahranou čtyřiadvacetkrát za sebou, víckrát se to tam nevešlo. A můžu ji poslouchat pořád.“

V jeho slovech bylo tolik bolesti a zármutku, že se k odpovědi nikdo neodhodlal. Až po dlouhé minutě se Like odvážil změnit téma:

„A kdopak je dneska ten… šťastný?“

Hned se zarazil a bezděky pohlédl směrem k Lasovu bytu.

„Že by…“

„Ne, váš soused ne,“ broukl upír a podíval se do země kousek před sebou. „Ve Stroginu jsem narazil na jednu takovou zrůdu. Znásilňuje malý holky. Za poslední dva měsíce dvanáct případů. Ten teda dneska zbledne, hajzl…“

A opravdu – bylo by smutné, kdyby si slepý los loveckých upírských licencí jako další oběť vybral toho muzikanta za zdí; to byla osobnost věru výrazná a svým způsobem sympatická.

„No tak dobře," poznamenal s jistou úlevou Like. „V takovém případě ti přejeme úspěšný lov, Jiný."

Konstantin se obrátil čelem k oknu a klekl si na parapet. Pak jen přes rameno utrousil:

„Vracím vám vaše pozvání…"

„To je v pořádku," zarazil ho mírumilovně Like. „My tu tvou nečekanou… návštěvu určitě přežijem."

O vteřinu později už z okna vytřepotal obrovský černý netopýr a rozplynul se na moskevském nočním nebi.

„Nojo," poznamenal filozoficky Švéd. „Život je věc složitá. Zvlášť pro takovýho nemrtvýho."

„Nemrtví jsme v jistém smyslu všichni, kamaráde. Lidi se našeho věku nedožijou. A to, co žijem, to není život, na to se klidně zeptej kteréhokoli starého Jiného. Časem to pochopíš."

Like odklepl popel z cigarety přímo na podlahu a zavelel:

„A teď všichni spát!"

Kapitola třetí

Ráno vypadal celý tým nečekaně svěže – i pres hodně pozdní večerku a bohatýrské dávky alkoholu. Což se týkalo i Simonova, který kocovinou vždy trpěl až do statečného rozhodnutí vystřízlivět rázem za pomoci magie. Jefim se dobrovolně ujal funkce pivonoše, což při rozloze bytu rozhodně nebylo k zahození. Ti, kdo o to stáli, se mohli vymáchat ve dvou kyklopských vanách a dvou sprchách. Následovala lehká snídaně ze stále týchž zásob, připomínajících spíš suroviny na studené mísy než pořádné jídlo, cigareta před telefonátem Šagronovi (měl obsazeno) a pomyšlení na další cigaretu hned po telefonátu…

A pak se Like nečekaně pro všechny ostatní najednou propadl do šera, a to do takových hlubin, že ho tam jen stěží dokázal sledovat i Iraklij. V šeru se ale kyjevský šéf zdržel jen chvilku, téměř stejně nečekaně se vrátil, otočil se ke zdi a řekl:

„Vstupte…“

Ve stěně se okamžitě otevřel portál. Světlý. Z oslnivé záře do místnosti vstoupila dvojice – pozorovatel Alexej Solodovnik a muž neurčitého věku, v němž všichni bez problémů poznali mága světové extratřídy.

„Á, sám Přesvětlý Geser!“ poznamenal Like s jistou ironií, ostatně jen takovou, aby neurazila. „Welcome, my dear friend, welcome!“

„Nešaškuj, Taviskarone," broukl ten, co byl právě osloven jménem Geser.

„Copak šaškuju?" podivil se teatrálně Like. „Vždycky ti přece bývalo příjemné, když se ti neříkalo prostě Geser, ale Přesvětlý Geser."

Geser si Lika nevlídně změřil.

„Já své pravé jméno přinejmenším netutlám."

„Na jménu přece nesejde," vyprskl opovržlivě Like. „Člověk by si nakonec řekl, že máš na celou tu dobu jen jedno. A navíc – pokud mě paměť neklame, tak tvoje omladina ti říká zásadně Borisi Ignaťjeviči."

Tuhle poznámku Geser ponechal bez povšimnutí.

„Ale budiž." Like si zapálil a vyslal ke stropu několik koleček cigaretového dýmu. „Čemu vděčíme za poctu v podobě hosta tak významného?"

„Proč jste se rozhodli jet vlakem?" zeptal se nečekaně Geser. „A ještě ke všemu přes den…"

„Že by ses zrovna vrátil z Oděsy, Gesere?" naklonil Like hlavu lišácky ke straně. „Že odpovídáš na otázku otázkou."

„Taviskarone," pokračoval trpělivě a vlastně i s jistou shovívavostí Geser. „Nenuť mě laskavě ztrácet čas. A ty ho taky nemáš moc, protože tentokrát se neflákáš jako jindy, ale plníš úkol pod trojí patronací. Takže laskavě zanech žvanění a vylož mi, na co se tě ptám."

„Jedu vlakem, protože se mi chce," prohlásil drze Like. „V letadle se totiž nedá ležet."

„V denním vlaku ale taky ne."

„Vybereme si takový, kde to jde. A kromě toho je to z Moskevského nádraží na Něvskou třídu o dost blíž než z letiště v Pulkovu."

„Jasně, odpovídat nechceš. To je koneckonců tvoje věc. Ale uvědom si, že zítra, už zítra mi tenhle mládenec

pošle první hlášení. A jestli se ukáže, že se jako obyčejně jen flákáte a válíte po hospodách, místo abyste tu svou splašenou verbež co nejdřív zkrotili, tak se s tebou příště nebudu bavit já, ale někdo z Inkvizice. A tam se, jak jistě víš, mluví poněkud jiným tónem.“

„Tohle na mě nezkoušej, Přesvětlý Gesere,“ štěkl hašteřivě Like jako drobný podvodníček na okrskáře. „To ti totiž nesedí. A pokud jde o práci, tak s tou si určitě poradíme. Zvlášť když nás nebudou rušit oficiálními návštěvami všelijací potentáti a když se nám pod nohama nebudou motat usmrkanci.“

Při těchto slovech Like významně pohlédl na mladičkého pozorovatele, který se rázem celý rozklepal.

„No dobře,“ Geser několikrát skoupě přikývl. „Tak pracujte. A ty laskavě dohlídni, aby naopak tvoji smrkáči nenadělali v Pitěru nějakou paseku a vůbec… aby se chovali slušně.“

„Moji smrkáči žádný dohled nepotřebují,“ konstatoval chladně Like. „Mám je cvičené. A navíc si na podobné… procházky žádné smrkáče neberu. Snad jen tady toho,“ kývl kyjevský šéf líně směrem k Jefimovi, „ale to je jeden z mých nejlepších.“

Geser se křivě, skepticky ušklíbl. Nic už ale nenamítl. Opět otevřel portál a vznešeně se vzdálil, přirozeně v doprovodu pozorovatele. Arik se pokusil proskenovat celkovou aktuální podobu přerozdělení energie, ale rychle se v tom zamotal a vzdal to. Přesvětlý Geser, jinak šéf moskevské Noční hlídky, byl zřejmě silnější než Like – pokud je něco takového vůbec možné.

„No tak, Jefime!“ zvolal najednou Like. „Slyšel jsi pana Gesera nebo ne? Ty tak chlastat pivo. Radši zavolej Šagronovi. Jede se na nádraží.“

„Na Leningradský?“ upřesnil si neznámo proč Jefim.

„Ne, blbečku, na Savelovský!“

„No ne – do Petěrburgu odjížděj vlaky i odjinud než z Leningradskýho,“ hájil se hned všeználek Jefim. „Například z Kurskýho…“

„No dobře, tak už volej,“ přerušil ho Like téměř dobromyslně. Stávalo se samozřejmě, že na Jefima křičel, ale jeho vědomostí si na druhé straně neobyčejně vážil.

Tentokrát už obsazeno nebylo a Šagron s Deniskou se přihnali během dvaceti minut.

# # #

Likova velkorysost toho dne přesáhla všechny myslitelné meze. Dokonce ani nenechal vyhodit cestující z vagónu první třídy, jako se to v podobných případech už od sovětských dob běžně dělalo, ale jednoduše železničáře přiměl, aby do soupravy zařadili ještě jeden vůz. Ti ho přitom nepřipojili ani za lokomotivu, ani na konec, ale doprostřed, hned vedle jídelního. Lístky se do něj přitom neprodávaly a na to, aby průvodčí místa neprodávali sami a privátně, nakonec měl kdo dohlédnout i bez Likovy asistence. Čtvrt hodiny před odjezdem se na nástupišti zjevila Larisa Narimanovna, cvakající podpatky elegantních lodiček a blýskající zpod módního účesu skly drahých brýlí. Jejím průvodcem byl šedovlasý gentleman zjevně evropského zevnějšku. Gentleman se přitom tísnil mezi Larisou Narimanovnou a obrovskou kyticí růží.

Like se Simonovem si venku nostalgicky dávali poslední cigaretu před odjezdem, i když stejně dobře si mohli zapálit přímo v kupé. Jenže to se jim nechtělo… Něco v tom je – postát si těsně před odjezdem u vagónu, líně sledovat cestující i nosiče, kteří se ženou všemi

směry, a nasávat do sebe atmosféru za okamžik začínající cesty. Svůj nerozlučný notebook opustil a na nástupiště vylezl dokonce i Švéd, který v životě nevykouřil jedinou cigaretu. Jefim pelášil pro pivo, kdežto Arik, Iraklij a Dimka Rubljov zůstali ve voze.

Když se přiblížila Larisa Narimanovna, pustila se nakonec gentlemanova lokte, což ten zřejmě ocenil, protože těžkotonážní kytici konečně mohl uchopit oběma rukama.

„Mám předložit jízdenku?“ otázala se vědma posměšně.

„Jak se račte vynacházet, Lariso Narimanovno!“ kořil se jí okamžitě Simonov.

„Ahoj, Larisko,“ broukl jen Like. „Já myslel, že jsi letěla.“

„Kam bych spěchala? Moskevská noc mi tu otevírá svou náruč, já vím, že zítra jsou volná místa ve vlaku, a poženu se rovnou z letiště na letiště? To bych byla blázen! Buď zdráv, Simonove!“

Larisa se obrátila zpět ke svému společníkovi a cosi na něj bleskově kulometila v dokonalé italštině. Ten jen odevzdaně přikyvoval hlavou.

„Já mám sedmičku,“ vrátila se bez zaváhání do ruštiny, „takže jestli se mi tam někdo nakvartýroval, ať laskavě kouká vypadnout.“

„Máš tam volno,“ zaškaredil se Like. „Užij si to ve zdraví. A nosiče ti tam pošlem, nedělej si starosti.“

Larisa Narimanovna zmizela i s gentlemanem ve voze; na schůdcích a v chodbičce po nich zůstalo jen několik růžových okvětních plátků.

Během dvou minut přiklusal již zmiňovaný nosič. Na jeho vozíku poněkud osiřele trůnil malý vědmin kožený kufřík.

„Do sedmičky," mávl nedbale rukou Like a Simonov okamžitě sáhl do kapsy pro bankovku střední ráže, již panským gestem nabídl nosiči, když se asi za minutu z kupé číslo sedm vracel. Nosič nesrozumitelně poděkoval, zaťal pařáty do vozíku a profesionálním poklusem se vracel zpátky k nádražní budově.

Zanedlouho se objevil i Jefim. Igelitky s pivem a dalšími cestovními zásobami za ním nesla čtyři individua zjevně kriminálnického zevnějšku. Přestože Jefim byl postavy poměrně subtilní, komickým dojmem celá tahle společnost rozhodně nepůsobila. Jiní nevědí, co je to lidský strach, a znají svou cenu.

Z vozu vykoukla průvodčí a všechny zavolala dovnitř – vlak měl co nevidět vyrazit.

Vyjeli na čas. Jak už to tak bývá, v první chvíli vlastně nebylo jasné, zda klouže vlak podél nástupiště, nebo naopak nástupiště podél vlaku. Lehké pohupování vozu však všechny cestující rychle ujistilo, že perón zůstal tam, co byl. Peróny jsou totiž stejně neotřesitelné jako třeba Moskva. Nebo jako Kyjev. To vlaky, ti věční poutníci, k nim přijíždějí a zase od nich odjíždějí a neznají odpočinku – až se pak ke konci života šinou od opravy k opravě a nakonec někam na šrotiště, pod autogenový hořák.

Obvyklý shon počátku cesty v tomto poloprázdném vagónu první třídy prakticky nebylo znát. V nočních vlacích se lůžka vždy stelou předem a v denních toho zpravidla není zapotřebí. Tady bylo ložní prádlo v zatavených igelitových pytlích pro jistotu připravené na horních policích. O nějakých jízdenkách se v tomto voze a s těmito cestujícími vůbec nemluvilo. Čaj si u průvodčích nikdo neobjednával, protože kdyby se komukoli právě čaje zachtělo, tak tu přece byl čajový

fajnšmekr a gurmán Arik Turlanskij, a navíc se v přípravě tohoto starobylého nápoje docela slušně vyznal i Dimka Rubljov. Zkrátka a dobře – jedna průvodčí okamžitě někam vyprchala a druhá se zavřela do služebního kupé, odkud nevystrčila nos, což všem vyloženě vyhovovalo. Galána od Larisy Narimanovny nenásilně uvedli do stavu hlubokého spánku, aby zbytečně nepřekážel. Provizorní klub pak byl otevřen v kupé číslo pět, tedy přesně uprostřed vagónu. A tady se všichni sešli, dát si pivo a počkat si na dalšího návštěvníka.

O tom už se jen tak letmo zmínil Like, což znamená, že host určitě dorazí.

Arikovi Turlanskému se vůbec často zdálo, že Like vidí nejbližší budoucnost neuvěřitelně přesně, málem vteřinu po vteřině. Dokonce už mu začínalo docházet, že mágové kvalit Likových, Zavulonových či Geserových tuto budoucnost sami do značné míry utvářejí. Jak nevysvětlitelný záměr Likův cestovat z Moskvy do Petěrburgu denním vlakem, tak periodické návštěvy Světlých, hudební nocleh v Assolu, náhodný upír, který zrovna letěl kolem, a dokonce i galán Larisy Narimanovny – to všechno jsou částečky gigantické mozaiky budoucnosti, kterou Like a ostatní nejvyšší mágové beze spěchu a s velkou chutí postupně skládají a žárlivě dbají na to, aby jejich kus společného díla byl stejně pestrý a výrazný, jako mají sousedé. Omladina typu Jefima či mágové střední úrovně a středního věku jako Simonov, Švéd či koneckonců i sám Arik jsou vlastně taky kamínky této mozaiky. V nejlepším případě cosi jako nosiči granátů u dělostřelectva, kteří tentokrát snášejí barevná sklíčka do celkového obrazu. Uvědomovat si něco takového nebylo zrovna

povznášející, ale Arik chápal i to, že uvědomit si právě tento princip je první krok od snášení sklíček do cizích rukou k samostatnému skládání mozaiky. Tušil ale také, že zatím si jen těžko dokáže představit, jak dlouhá a trnitá bude tahle pouť.

A stejně by mě zajímalo, uvažoval Arik dál, jestli o něčem takovém někdy přemýšlel třeba prosťáček Švéd… Nebo nepořádník a moula Simonov. Nebo Dimka Rubljov. Určitě o tom někdy přemýšlet musejí. Samozřejmě pokud je úplně nepřeválcuje věčná konfrontace Světla a Tmy, stará jako svět sám. Arik dobře věděl, kolik Jiných hyne, a to jak v důsledku oné konfrontace, tak jen z běžných životních starostí a otřesů. Dvou či tří set let se dožije pár lidí ze sta. Tisíce let pak pár lidí z tisícovky. A uvažovat dál už se jednomu snad ani nechce, nebo se dokonce bojí. Kolik let může být takovému Přesvětlému Geserovi nebo Arturovi–Zavulonovi? Ačkoli to už nebude prostě „kolik let“. To bude „kolik tisíc let“!

Iraklijovi a Larise Narimanovně bude určitě víc než dvě stě, ale méně než tisíc. Jenže o kolik víc než dvě stě? A o kolik míň než tisíc? To se odhaduje těžko. Arik je z lidského hlediska už opravdu kmet, protože mu zanedlouho bude sto. Když se ale někdy dal do řeči se svými lidskými vrstevníky nebo dokonce s lidmi o deset či dvacet let mladšími, připadal si před nimi jako kluk. Nerozumný, naivní a nezkušený kluk. Moudrost obvykle přichází, až když cítíme, že konec už je blízko. Kdežto když před sebou máte ještě staletí, tak zůstáváte… no dobře, když ne kluk, tak přinejmenším mladý muž. Jak duší, tak přirozeně i tělem. Sám sobě Arik připadal zakonzervovaný tak do věku nějakých lidských čtyřiceti. Na tomto poli nepozoroval žádné změny, samozřejmě

vyjma stále rostoucích magických schopností. Umění realizovat čím dál mocnější zaklínadla a manipulovat úctyhodnými proudy Síly mu neznámo proč životní moudrosti nepřidalo. O to víc ho zarážela lehkost, s jakou koryfejové Likova typu seskakovali ze svých nadoblačných výšin na stejný stupínek s Arikem a bez problémů s okolím komunikovali jako rovný s rovným. Dopracuje se někdy tomuto umění sám Arik? Nebo Švéd, Simonov, Rubljov či Jefim? V té době už rozdíl ve věku mezi Jefimem a Arikem samotným bude tak nepodstatný, že si na to nikdo ani nevzpomene. To teď je Arik starší, fakticky pětkrát, ale mentálně jen dvakrát. Švéd a Rubljov právě dospěli do věku vlastní konzervace; Simonov tím prošel někdy před patnácti lety a jak se zdá, v jeho případě konzervace proběhla docela úspěšně.

Ach, ty úvahy… Těžké cestovní úvahy…

Vlak, tu a tam rachotící po výhybkách, opouštěl Moskvu.

Švéd se konečně upokojil a odlepil se od notebooku. Vevalil se do klubového kupé, hrábl po láhvi černého piva Afanasij a uvelebil se vedle Arika, sedícího v koutku. Na stejné lavici se povaloval Like; na protější se Simonov s Iraklijem a Jefimem dohadovali o přednostech ukrajinského piva ve srovnání s ruským. Pokud jde o Rubljova, začetl se do knihy Jenö Rejtöa, kterou si před chvílí koupil na nádraží. Do té pivní debaty se Arikovi vstupovat nechtělo, protože on sám věděl své: nad Guiness není! Like melancholicky mlčel, zřejmě v očekávání důležitého hosta.

„A stejně je ta Moskva ohromná," pronesl zamyšleně Švéd, zírající oknem ven. „A taková jako reaktivní."

„Kyjev taky není malej," připojil se k novému tématu pohotově Jefim.

„To není. Ale chybí mu ten zdejší věčnej blázinec," řekl Švéd a napil se. „Možná proto je tam i pivo lepší."

Arik si na podobné pocity z různých měst zvykal už mnohokrát, a tak poznamenal:

„Moskva je vůči lidem lhostejná. A vůči Jiným taky. Je žádná. Vemte si kupříkladu Kyjev nebo Oděsu. Nebo Nikolajev. Kam se jen podíváte, tam najdete záhon, parčík, lavičku, trávníček. A nějakou tu vodní plochu. Kdežto v Moskvě? Všude širokánský silnice, sklo, beton a moře aut… Nebo ty řeky. Tomu se snad ani nedá říkat řeka. Jen větší součást kanalizace."

„Moskva náhodou kdysi bývala nádherná říčka, kde se to rybama jen hemžilo a raků v ní bylo tolik, že chytat je vás ani nebavilo…" poznamenal Iraklij. „Tohle z ní udělali až lidi. A vy se divíte, že tohle město si na lidi moc nepotrpí?"

To už se ze své zádumčivosti vytrhl i Like:

„Nepleť dvě věci dohromady. Řeka je jedno a město něco docela jiného. Město je výtvor lidí a k lidem se chová tak, jak se to naučilo při svém postupném růstu. Ale že je Moskva lhostejná, to je fakt. Lidi, ale i Jiné, kteří ji neumějí vnímat a neumějí se v ní pohybovat, prostě semele. Dá se s ní sžít a je možné dokonce i mít ji rád. Jenom se jí nesmí důvěřovat."

„A co Kyjevu?" zajímalo okamžitě Jefima.

„Kyjevu se věřit dá. Protože Kyjev má naopak lidi rád. Stejně jako lidi Kyjev. Protože je vřelý, mohutný a vřelý."

„Vy vo tom mudrujete, jako by to byly živý bytosti," usoudil Simonov mezi dvěma hlty.

„Taky že jsou," přikývl klidně Like. „Vezmi si dejme tomu takovou tvou Vinnici. Samo o sobě je to pěkné

městečko, sympatické. Ale jedna energetická zóna, kterou dobře znáš, ho neustále stahuje do tenat Tmy.“

„To myslíš místo, kde je ten Hitlerův bunkr?“ upřesnil si tok Likových myšlenek Arik.

„Jasně. Přece si nemyslíš, že tohle místo na podobnou stavbu vybrali jen tak?“

„To si teda nemyslím.“

„No vidíš,“ přikývl souhlasně Like. „A člověk by řekl, že každý Temný se tu musí cítit jako v bavlnce, no nemám pravdu?“

„Nó,“ protáhl neurčitě Simonov. „Já vo tom takhle nepřemejšlím. Já tam žiju.“

„Jako v bavlnce se tam teda nikdo z nás necítí,“ přidal se k šéfovi Švéd. „Byl jsem tam třikrát, a třikrát na mě šla taková jako tíseň. Taková… předtucha neštěstí, nebo jak bych to řek.“

Simonov na Švéda překvapeně pohlédl.

„A víš proč?“ přimhouřil oči Like.

„Proč?“

„Protože ve Vinnici je Tmy až moc.“

„Copak Tmy může někde být až moc?“ podivil se Jefim.

„Může. Stejně jako může být až příliš málo světla. Přesně tak to je – a není se čemu divit. Vodka je na chuť hnusnější než víno, i když alkoholu je v ní víc. Pro Jiné je stejně jako pro lidi nejpřijatelnější rovnováha. Právě proto se nám všem tolik zamlouvá Kyjev, je prostě neuvěřitelně harmonický. Tma tam Světlu příliš nepřekáží a Světlo se na Tmu taky nijak zvlášť netlačí. Ve Vinnici je tato rovnováha porušena ve prospěch Tmy – proto je tam každému nově příchozímu nejdřív tak trochu nanic.“

„A co v Moskvě?“ zajímalo Arika.

„Moskva je nestálá. A příliš velká. To znamená, že ta rovnováha za prvé vypadá v každé části města jinak a za druhé se díky velkému počtu Jiných a jejich nejrůznějších kroků a akcí každou chvíli mění. A naopak – jak se mění, nutí Jiné k dalším a dalším aktivitám a celkový energetický obraz města se tak deformuje ještě víc. Už tomu rozumíte? Moskva je kotel, kde se neustále vaří a klokotá Síla. Je to vlastně takové perpetuum mobile – město jitří Jiné a Jiní zase jitří město.“

Za oknem se už dávno míhala světélka moskevských předměstí, vesničky a nástupiště předměstských vlaků.

„A co bys v tomhle ohledu řek o Pitěru?“ otázal se logicky Švéd, který právě odklízel prázdnou láhev pod stolek a zároveň sahal po další.

Like se zamračil a na chvíli se odmlčel. Snad si něco promýšlel, snad formuloval myšlenky, ale možná taky jen naslouchal svým vnitřním pocitům.

„Pitěr… Pitěr – to je, kamarádi, vůbec hrůza. Vinnica je ve srovnání s ním oáza klidu a míru.“

Simonov mnohoznačně zamručel:

„A co bys taky chtěl, celej Pitěr stojí na kostech!“

„Tady nejde jen o ty kosti,“ zakroutil hlavou Like. „Ingemarlandské bažiny byly dost ponuré místo už samy o sobě. Ideální místo pro obětiště. Kdybyste jen věděli, kolik životů tam vyhaslo, kolik energie to všechno pozřelo… Pitěr nenávidí všechny, protože to prostě jinak neumí. Je to město–zombie, město–upír a požírá všechny bez rozmyslu – Světlý Nesvětlý, Temný Netemný, Jiný Nejiný. A jako pravý upír prostě umí očarovat, aby mohlo vysát. Pitěrci svou duši ztrácejí s úsměvem na rtech a s hlubokou láskou k městu, které den po dni požírá jejich duše. Právě proto je tam tak málo Jiných, a už vůbec tam nejsou Jiní staří a opravdu silní. Viděli jste

ty ulice bez stromů? Viděli jste ty dvory, kde není ani travičky, ani stromečku – jen samý asfalt? Ty mrtvé kamenné studně hlubokých úzkých dvorů, kde trne srdce v těle? Víte, jak se… v jistých kruzích před sto padesáti lety Pitěru říkalo? Černá Palmýra. Ne Palmýra Severu, ale Černá Palmýra. A rozhodně nezávidím tomu, kdo si dodá odvahy, aby mohl spatřit skutečnou tvář tohoto proklatého města.“

„Nesmírně zajímavé,“ komentoval tento výklad muž, který, jak se ukázalo, už hodnou chvíli stál ve dveřích kupé a poslouchal, co se uvnitř vykládá. „A dosti poučné.“

Jefim se užuž chystal vnořit se do šera a neznámého prozkoumat, ale Like ho gestem okamžitě zarazil.

Ten neznámý samozřejmě nebyl žádný člověk. A kdo jiný než Jiný by taky dokázal do tohoto vagónu opravdu vstoupit a zůstat tady? Normální člověk by ho jen náměsíčně procapkal z jednoho konce na druhý a neměl by tušení, že tudy vůbec procházel.

„Pojď dál, Cheno,“ pozval šéf příchozího do kupé. „Co žes tam tak dlouho stál?“

„Chtěl jsem si to poslechnout,“ konstatoval Chena lakonicky a posadil se vedle Jefima, který se přesunul blíž ke stolku.

Chena byl vlkodlak. Typický Temný nejnižší kategorie. Jenže… jen na první pohled. Arik v něm okamžitě pocítil cosi víc, cosi dobře ukrytého, hlubinného, mohutného a nevysvětlitelného.

„Nazdar, ty náš Temnej brácho!“ pozdravil ho žoviálně Simonov. „Dáš si pivo?“

Chena se pousmál, ale tak, že se to téměř nedalo zaznamenat. Takhle by se mohla usmát třeba skála, ale jen na toho, kdo by to dokázal uvidět.

„Pivo Chena nikdy neodmítne.“

Simonov mu tedy okamžitě vtiskl do hrsti odzátkovanou láhev.

„No a tady máme nějaký chobotničky… Nebo pistáciový oříšky… Zkrátka se neupejpej.“

„Chena se nikdy neostýchá.“

Koutkem oka Arik zaznamenal, že Like celý tenhle výjev sleduje s neuvěřitelným potěšením. Kyjevský šéf teď zkrátka připomínal milovníka divadla, který právě sedí v lóži na oblíbeném představení.

„Kampak se to ženeš?“ pokoušel se dál udržovat konverzaci Simonov.

„Tamtéž, co vy,“ řekl klidně, dokonce velmi klidně Chena a sáhl po chobotničce.

„Mhm…“ napodobil Jefim šéfovo mhouření očí. „A nejsi snad nakonec…“

„Ano, já jsem pozorovatel,“ potvrdil Chena poněkud kvapně.

„Pozorovatel?“ podivil se Jefim. „A nač Temný potřebujou Temnýho pozorovatele?“

Chena jen neurčitě pokrčil rameny – a to gesto bylo znovu sotva patrné. Vznikal dojem, že pohyby šetří záměrně.

„No tak dobře…“ Jefim se na kuráž trochu napil a s bezprostředností vlastní každému mládí se zeptal: „A v co se vlastně proměňuješ, kolego?“

Chena melancholicky dožvýkal nažloutlé chapadélko, přiložil ke rtům láhev, lokl si, a teprve pak otočil hlavu k Jefimovi.

„Ve smilodona.“

„Aha… A co to je?“ nechápal Jefim.

„Kocour. Ale velký.“

„To náš kolega – zrovna si vedle v kupé čte knížku – se zase proměňuje v medvěda. Jedině že on není čistej vlkodlak, ale navíc taky mág," chrlil ze sebe informaci za informací Jefim.

Chena nehnul brvou.

„Počkat," zarazil oba debatující Simonov a navyklým gestem si posunul brýle ke kořeni nosu. „Pokud se nepletu, tak smilodon je druh šavlozubýho tygra, žejo?"

Chena si dal na čas a pak konstatoval:

„Nemýlíš se."

„Ale ty přece vymřeli! Už někdy s mamutama!"

„Každý tvor jednou vymře," poznamenal Chena filozoficky. „Medvědi rovněž jednou vymřou. Jakož i vlci."

V kupé se rozhostilo stísněné ticho. Arik znovu pokradmu pohlédl na Lika, ale ten stále ještě připomínal zkušeného diváka na představení, které dokonale a do poslední repliky zná.

„Počkat počkat!" došlo konečně Simonovovi. „Takže když ses narodil, tak tu ty smilodoni ještě normálně byli?"

Arik se bezděky zachvěl a cítil, jak celý stydne. Švéd se div nezalkl dalším mocným douškem piva. Jefim jen zaraženě pomrkával. Kdežto Like celý zářil. Iraklij se prostě usmíval – trochu shovívavě a trochu posmutněle.

Chena pozřel další kousek nakládaného hlavonožce a stále stejně nevzrušeným tónem Simonovovu myšlenku dále rozvinul:

„Tak nějak. A ti, co se proměňují v ještěry, jsou tu tedy od dob dinosaurů? Takhle to myslíš?"

Většině osazenstva kupé se poněkud ulevilo. Jenže hned se ukázalo, že předčasně. Protože Chena jako by se nechumelilo dodal:

„V daném případě máš pravdu. Svého času jsem měl co do činění i s divokými smilodony. Zhruba v místech, kde dnes leží Orenburg.“

Chlad se do kupé vevalil s novou silou. Arik si hned vybavil své sotva doznělé úvahy o věku Jiných – teď před ním seděl živoucí příklad. Pravěký relikt. Arik si přitom neznámo proč okamžitě uvědomil, že Chena nelže.

„Můj ty smutku – a kolik ti teda je?“ otázal se rozechvěle Simonov.

„Nevím,“ odpověděl Chena tónem jednoznačně demonstrujícím, že zrovna tohle ho moc nezajímá. „Když jsem se narodil, lidi už napadlo, že by snad mohlo mít smysl prožitá léta počítat. Jenže pak jim čísla došla a mně bylo dlouhou dobu jen ‚hodně let‘. Smilodony a mamuty si však pamatuji kromobyčejně dobře. Ostatně, tohle všechno jsou jen nesmysly. Velevážení kolegové, tímto jsem dostál své povinnosti ukázat se vám, ještě než přistoupíte ke svému poslání. Dovolte mi, abych se představil zcela oficiálně: Jsem Chena, dohlížitel Inkvizice. Děkuji za pivo i za chobotničky. A vám přeji hodně zdaru, Liku a Irakliji.“

„Děkujeme ti, Stařešino,“ odpověděl velice vážně Like a povstal. Tvářnost zaujatého diváka byla tatam. Iraklij povstal také, přestože jak jemu, tak Likovi dost překážel stolek.

Chena důstojně sklonil hlavu, vztyčil se, a než došel ke dveřím kupé, zmizel.

Like s Iraklijem usedli zpátky na svá místa až za dost dlouho.

„Pardyje kopyto,“ vydechl užasle Simonov. „A to všechno, co řek, je pravda, Liku?“

„Ano,“ přitakal velmi vážně Like. „A řeknu ještě víc. Chena je nejstarší Jiný, kterého znám. Jsou prý i starší,

ale o těch jsem jen slyšel. Chena je jediný ze Stařešinů, kdo ještě slouží.“

„A toho poslala Praha?“ zajímal se zaraženě Švéd. „Světlí pošlou začátečníka, a Inkvizice takového starýho pardála?!“

„Smilodona,“ opravil ho Like. „Ale v zásadě máš pravdu. V Inkvizici ovšem slabé Jiné nenajdeš vůbec, úplný základ je tak třetí až druhá kategorie. A upíři jsou tam jedině nejvyšší. No a pokud jde o vlkodlaky… tak bych řekl, že Chena je jediný. Ale stejně – Chena a pozorovatel…“

Like se hluboce zadumal.

„A nejsou třeba i nejvyšší vlkodlaci?“ zauvažoval zvídavý Jefim.

Like neodpověděl, přemýšlel. A tak ho zastoupil Iraklij:

„Nejvyšší vlkodlaci neexistujou. Existujou jen hodně staří vlkodlaci. Když se dožiješ toho, co oni, taky budeš ledacos umět.“

V otevřených dveřích se mezitím zjevila Larisa Narimanovna – v temně višňovém vyšívaném kimonu a stejně pojednaných pantoflíčcích. Vlasy měla zapletené do copu tlustého jako dětská paže.

„Jefime!“ zvolala velitelsky. „Plav ke mně do kupé a udělej něco s Giovannim! Tyhle makaróni prostě neuměj pít!“

Jefim poslušně vyklouzl ven, ale jeho místo okamžitě zaujal poněkud ztumpachovělý Rubljov. Chena se zřejmě zašel představit i jemu.

„Tak jsme pohromadě,“ shrnula to spokojeně vědma. „Liku, ty laskavě nech toho brainstormingu a prober se!“

Like zavřel oči, přikývl, sedl si co nejpohodlněji a zároveň se posunul, aby si měla kam sednout i Larisa

Narimanovna. Rubljov žuchl vedle Simonova, přesně tam, kde ještě před chviličkou seděl Jefim.

„Dáte si pivo, Lariso Narimanovno?“ zeptal se poněkud podlézavě Simonov.

„Nepřisírej se, Simonove. Když budu chtít, vezmu si sama.“

Simonov umlkl, jako by zrovna polkl ropuchu.

„Pokud se Inkvizice rozhodla vyslat jako pozorovatele Chenu, tak je věc o dost vážnější, než jsme si mysleli. Nemám pravdu?“ udeřila vědma nekompromisně přímo na Lika.

Ten s odpovědí nespěchal, ale tvářil se, že vzápětí řekne něco hodně podstatného.

„Takhle to nutně být nemusí,“ shrnul nakonec výsledky svých vypjatých úvah. „Podívej se: Chena byl kdysi Temný. Všelijakých sektářů a odpadlíků v tak dlouhém životě viděl, že si to ani neumíme představit. Možná nám Praha chce dát na srozuměnou, že nám dokonale jistí týl. Jenže na druhé straně by to mohlo znamenat i pravý opak. Ve smyslu, že bez podobného přispění má Praha o úspěchu naší operace pochyby.“

„No dobře, ale Chena sám sebe přece označil za dohlížitele, což znamená, že aktivně zasahovat nebude.“

„On ani nemusí. Inkvizice prostě demonstruje, jak si představuje nezbytnou výkonnostní úroveň účastníků operace. Vidíte, naznačují nám, jak zkušeného, podle našeho názoru, celá věc vyžaduje pozorovatele. Takže o tom, jací mají být přímí vykonavatelé, uvažujte sami.“

„Proboha nekomplikuj to, Liku,“ svraštil Iraklij trpitelsky čelo. „To si myslíš, že ty sám, Larisa nebo já nemáme na tuhle práci patřičnou úroveň?“

Like se křivě ušklíbl:

„Copak my tři ano. Jenže Praha může činit jemnou narážku: Na co s sebou berete ty ostatní?“

„Omladina se přece někde vycvičit musí, nebo ne?“ a Iraklij si jako obvykle přejel ohnutým ukazovákem po kníru. „Jen si vzpomeň, jak jsi kdysi drezíroval mě. A vůbec – co je Praze do našich kroků PŘED operací? Jejich úkol je přece soudit ty, co šlápnou vedle.“

„Jenže prevenci nežádoucího vývoje operací mají na starost taky. A ani nemusím chodit moc daleko – jen si vzpomeň, jak zafungovali, když ti bláznivíFinové přivezli do Moskvy Fafnirův Dráp.“

„Ale my se přece zatím nic děsného dělat nechystáme…“

„Chystáme,“ namítl nezúčastněně Like. „Protože se chystáme navždy uvrhnout do šera několik desítek Jiných. Na to nezapomínej. A vůbec – na takové věci nezapomínej nikdy.“

Legionářům Tmy chvíli trvalo, než tato šéfova slova strávili a porozuměli jim.

„Můžu se na něco zeptat?“ zvedl Švéd ruku jako školáček. „Tak proč je pozorovatel ze strany Světla tak zřetelnej začátečníček? To nechápu.“

„Aha, takže Geser je u tebe taky zřetelný začátečník?“ zeptal se víc než ironicky Like. „To koukám!“

„Proč Geser?“ nerozuměl Švéd. „Pozorovatel je snad ten… Alexej Solo–nebojaksetomenuje.“

„Ale no tak, Švéde! Nerozčiluj mě! Alexej je přece jen zástěrka. Skutečný pozorovatel je Přesvětlý Geser osobně. Jde jen o to, že ve svém postavení tím pozorovatelem přímo být nemůže – to by se jaksi nepatřilo. Zavulon, já nebo Chena na tyhle hierarchické jemnůstky kašleme. Jenže Geser si myslí, že se to nesluší. Světlí na takovéhle věci vždycky dbají, bojí se, aby se

někde neumazali. A v neposlední řadě je Geser Moskvan. A jak bylo už nejednou řečeno, když Moskvani začnou strkat nos do pitěrských záležitostí…“

„Jasně, chápu,“ přikývl Švéd.

„Tak vyhlaš základní plán akce,“ požádala ho věcně Larisa Narimanovna.

„Plán je prostý. Ubytujeme se v hotelu Sovětskaja, na nábřeží Fontánky. Hned naproti je takový domek a sním vlastní klobouk, jestli se neukáže, že právě tam se Černí pravidelně scházejí. Vstoupíme s nimi do kontaktu. Pak se vetřeme do jejich reje a zároveň pohlaváry Černých přesvědčíme, že je zapotřebí, aby tentokrát byl rej co nejmasovější. Samozřejmě se záměrem, abychom jich tam dostali co nejvíc najednou. Dál budeme jednat podle okolností.“

„Budeme kontaktovat pitěrskou Hlídku?“

„Jen formálně. Ve skutečnosti je to naše autonomní akce. Ještě nějaké otázky?“

Tým si chvíli vyměňoval soustředěné pohledy.

„Já bych řek, že je to všechno,“ ozval se za celou partu Simonov.

„Tak mi otevřete ještě pivko, pokud to není problém.“

Kapitola čtvrtá

Petěrburg je vítal pošmourným nebem, nepříjemným mrholením a zaplivaným perónem. Larisa Narimanovna okamžitě zajala prvního nosiče, na kterého narazili; ona i ostatní legionáři si na jeho vozík naložili svá nečetná zavazadla. Ploskou brašnu přes rameno si ponechal jen Švéd, ten svůj notebook nesvěřoval nikomu a nikdy. Přešli po nástupišti až k nádražní budově. Pod nohama se jim povalovalo všelijaké smetí – nedopalky, prázdné pytlíky od všeho možného i cáry novin. Před východem na Ligovskou se u ventilační šachty metra hřálo celé stádo bezdomovců. Hned vedle něj do sebe dva těžcí kořalové přímo z láhve lili levný ázerbájdžánský hořčák a kousek stranou, u hnusně zasviněného plotu křečovitě zvracela jakási vadnoucí dáma v obstarožním plášti a stejně obstarožním klobouku.

Arik celý tento naturalistický výjev štítivě obhlédl. Like si toho povšiml, ušklíbl se a jen pokrčil rameny:

„Co bys chtěl? Jsi přece v kulturní metropoli Ruska!“

Dál bezútěšně mžilo. Na ukrajinský výsadek tu přirozeně nikdo nečekal, místní Denní hlídka měla zřejmě důležitější starosti. Například přenést stoh lejster z jednoho psacího stolu na druhý.

Jefim pohotově chytil tři auta; nosič do nich naložil jejich věci, sebral své penízky a odplahočil se zpátky do špíny nádraží. Ostatně ulice před nádražím nebyla o mnoho čistší.

Like přímo z auta zavolal pozorovateli Světlých:

„Haló! To je pan pozorovatel? Ty obřadnosti si strčte za klobouk, stejně nejsou k uvěření. Mám tu čest vám oznámit, že jsme na místě a začínáme pracovat. A ještě něco. Rozhodně vám neradím, abyste se kolem nás motal. Tak ciaociao, jak říkávají italští upíři…“

Like strčil mobil do kapsy a zapálil si. Iraklij na zadním sedadle zapochyboval:

„Snad si nemyslíš, že tě poslechne a nebude nás šmírovat…“

„To si nemyslím,“ odvětil lhostejně Like. „Neposlechne právě proto, že jsem mu to doporučil. Copak neznáš Světlé…?“

Šéf Kyjevanů se odvrátil k okénku a sledoval ubíhající okolí.

Pitěr působil dojmem chmurným a tísnivým na všechny, snad vyjma Giovanniho, který ještě stále nebyl zcela příčetný.

V hotelu Sovětskaja se ubytovali snadno a rychle, a to bez jakékoli magie – postačilo banální kouzlo patřičně velkého úplatku. Ostatně v takovýchto hotelech najdete volný pokoj vždycky. Vybrali si dražší apartmány v zadním traktu. Pak se dlouhou chodbou všichni kromě Larisy Narimanovny vrátili do hlavní budovy. Simonov se jakoby mimochodem pokoušel vytratit do baru Bavaria, na který narazili cestou, ale Like mu v tom nekompromisně zabránil.

Do oken teď bušil opravdový déšť.

Arik rozhodně nečekal, že se v dalším baru přímo naproti recepci zdrží tak krátce. Jen na dva koktejly. Po tom druhém Like rezolutně vstal, zamáčkl cigaretu do popelníku a oznámil:

„Jde se spát! Zítra vás všechny potřebuju svěží a jako ze škatulky. Pokud někdo hodlá pokračovat, čekají ho sankce. Rozuměno?!“

„Provedu!“ zasalutoval Jefim pohotově. Přesně podle amerického vzoru.

„Pohov,“ odtušil basem Like a královským gestem všechny propustil. Sám zamířil k východu na ulici.

Ráno svěží a čerstvý Like zavedl svůj svěží a čerstvý tým nahoru do sedmnáctého patra. Tady už nebyly žádné pokoje, jen prostorná vyhlídková hala s velkými okny a malý kinosál. Kino bylo zamčené. Pro Jiného by nebyl problém dostat se dovnitř, kdyby to bylo zapotřebí, ale teď se všichni soustředili na okna.

Z výšky pohled na Petěrburg skličoval ještě víc než dojem přímo z ulic. Obzvlášť za takto příšerného počasí, které se od večera nezměnilo ani v nejmenším. Zvlášť když jste si ho prohlédli šerem. Město se dole rozpláclo jako gigantický vřed na těle země – bylo šedočerné, potažené kalnou mlhou, zlověstné a nehostinné. Kdesi hluboko dole operovali mezi nic netušícími lidmi Černí – tedy Jiní, kteří se už zanedlouho měli navždy rozptýlit v šeru.

V tomhle případě se nikdo z Likova týmu nekojil marnou nadějí, dokonce ani Jefim ne. Tady o nějaké převýchově nemohlo být řeči. Inkvizice Jiné odhmotňovala i za mnohem bezvýznamnější poklesky – a v tomto případě šlo dokonce o rituální lidské oběti!

„Kde je ten dům, co jsi o něm mluvil?“ zeptal se Arik Lika.

Šéf nehnutě stál u prosklené stěny.

„Copak to nevidíš sám?“ pokrčil Like nakonec rameny. „Zkus to schválně uhodnout…“

„Nóó…," zamručel Arik a klouzal pohledem po Fontánce. „Že by támhle ten šedozrzavej?"

„Samozřejmě," odfrkl Like. „Který taky jiný?"

Na domem skutečně vykvetla zbytková aura, vyvedená v chmurně nachových tónech. Sousední domy, pravda, v tomto ohledu nevypadaly o mnoho lépe, ale přece…

„Asi by stálo za to se tam podívat," poznamenal tiše Like. „A to hned, Ariku. Vem si Švéda a Dimku – a vpřed…"

„Myslíš přes ten můstek se sfingama, žejo?" upřesnil si úkol vnímavý Švéd. Sfing si všiml už z okna auta.

„Jak jinak? Ten most se jen tak pro zajímavost jmenuje Egyptský."

„Rozumím," odpověděl Arik, vyměnil si skoupé pohledy se Švédem a Rubljovem a všichni tři se beze spěchu vydali k výtahům. Ostatní zůstali na místě a dál zírali ze sedmnáctého patra na ponurý Pitěr.

Rozvědčíci vyrazili z hotelu doprava, šli kousek po Lermontovské, pak přešli přes zmiňovaný most a po padesáti metrech chůze po protějším nábřeží byli na místě.

Kdyby ten dům neměl tak tmavé a zároveň špinavé zdi, zřejmě by byl málem krásný. Arkýře, frontony, vysokánská okna – to vše se snoubilo v harmonický celek a v jiném případě by zřejmě vytvářelo neopakovatelné, jedinečné architektonické řešení.

„Klimovova devět," přečetl Švéd nápis na umolousané, kdysi bílé smaltované tabulce. „A zároveň Nábřeží Fontánky sto padesát devět. To má ten barák dvě adresy?"

„Jak vidíš, tak jo," opáčil Dimka Rubljov, který už zvrátil hlavu co nejvíc dozadu a snažil se prozkoumat horní patra. Na tvář mu dopadly dešťové kapky.

„Tady musej bydlet samý cvoci," zavrčel Švéd.

Při pohledu z nábřeží kdysi stával ještě jeden dům vlevo, o čemž výmluvně referovaly slepé zdi bez jediného okna. Teď mezi těmito zdmi vznikl plácek, zarostlý chcíplou travičkou a hojně zadělaný od psů. Za pláckem byl ovšem k maní ještě někdejší dobře uzavřený vnitrní dvorek. Zdi domu, který je zajímal, vypadaly světlejší než nábřežní fasáda – šedoryšavou barvu tu vystřídala špinavě citrónová s četnými velkými mapami. U jednoho z přisleplých oken se osaměle a nepřípadně choulila satelitní anténa.

„Já bych řek, že míříme sem," zauvažoval Arik a ukázal na střední vchod.

Vstoupili dovnitř. Přízemí a schodiště vypadaly tak, jako by se tudy přinejmenším stokrát přehnala tam a zpátky horda barbarů, vyzbrojených motykami, fixy a spreji. V každém patře byly dva byty. Ty přízemní měly čísla 2 a 15.

„No to je něco!" uchichtl se Dimka. „Jaký teda asi můžou mít čísla byty v prvním patře?"

„Já myslím," usoudil hlubokomyslně Švéd, „že dvanáct a padesát tři."

Dimka se znovu pobaveně zachichotal, ale když vystoupali o patro výš, pošklebky ho přešly. Majitelé bytu napravo od schodů si instalovali ocelové bezpečnostní dveře, které ovšem neráčili žádným číslem opatřit. Zato na levých, věru prastarých a dřevěných, se úplně nahoře hrdě skvěla malá oválná tabulka. 53.

„Jé," zarazil se Dimka. „Vona je to fakt třiapadesátka. Tys prohlížel pravděpodobnostní nitě, viď, Švéde?"

„To ne," upřesnil nezúčastněně Švéd. „Já prohlížel akorát tabulku s číslama bytů na tomhle schodišti, co je dole nad vchodem."

„To není prostě vchod, to je parádní vchod," přerušil ho Arik. „Tady jsme v Pitěru! Copak nevidíš, jak je tu všechno slavnostní a elegantní?"

„Jasně, kór ty pavučiny a nápisy," dodal ironicky Rubljov.

Zdi zdobil jeden z nejznámějších ruských vulgarizmů v desítkách podob, napsaný tiskacími písmeny, psacími, švabachem, a dokonce i stylizovanou nápodobou japonských znaků – CHUJ.

„O patro vejš jsou eště byty číslo tri a šestnáct," oznámil Švéd. „Ale řek bych, že ty nepotřebujem."

„Kurva," pohodil nechápavě hlavou Rubljov. „Ale jakou to má logiku? Když tu po sobě jdou byty číslo patnáct, dvě, dvanáct a padesát tři…?!"

„Proč se dožaduješ logiky?" podivil se Arik. „To je přece Pitěr. Nehledej logiku tam, kde není a ani bejt nemůže, když se tu takovýhle jeskyni říká parádní vchod!"

„Nechtěli byste těch keců laskavě nechat?" okřikl je Švéd. „Stejně musíme sem. Do třiapadesátky. Kde momentálně nikdo není, pánové. Nepůjdem a neokouknem to?"

Přesně v tom okamžiku se všech tří cosi dotklo – šerem, jeho hlubinnými vrstvami: Jen běžte a okoukávejte!

„Nojo," reagoval hned Arik. „Vypadá to, že nám šéf dodává odvahy. Takže bych to už nezdržoval!"

Rutinně se sesypal do malé skvrny svého stínu a ocitl se ve světě Jiných, kde překážky v podobě zamčených dveří nic neznamenají.

Byl to spíš neobydlený prostor než byt, i když bylo zřejmé, že někdo tyto prostory navštěvuje poměrně často. Vypadalo to na zanedbanou kancelář, odkud fenďáci vystěhovali všechen nábytek a další zařízení, nebo jako momentálně prázdný mezisklad. Nejhojněji byla nábytkem vybavena kuchyň. Tam našli prastarý podrápaný stůl a dvě kulhavá štokrlata, která už dávno ztratila svou přirozenou barvu. Z kohoutku do zrezivělého dřezu tenkým pramínkem stékala voda.

Nejmenší místnost v bytě byla prakticky prázdná, nepočítáme-li matraci u zdi s přikrývkou a polštářem. To vše přitom vypadalo velice čistě a úpravně, jako by to lože někdo právě koupil a přinesl z obchodu. Hned vedle ležela v igelitu sada železničního ložního prádla. Zkrátka a dobře se tu dalo krásně přenocovat, aniž byste riskovali vši nebo svrab. Pak byl v pokoji také lustr, uprášený tak, že skleněná stínidla byla prakticky neprůhledná. Chatrné tapety zřejmě neustále hrozily odpadnutím od stěn; bylo znát, že v rozích je kdosi často dolepuje, ale bez patřičné snahy a fortelu. Jen tak, aby ze zdí opravdu nevisely.

Sousední místnost byla dvakrát větší a dominovala jí krabice od televize, trůnící uprostřed a nepochybně plnící úlohu stolu, protože na ní byla k vidění celá záplava špinavého nádobí, především plastikových jednorázových kelímků a prehistorických porcelánových šálků, které měly do jednoho uražená ouška. Kolem stolu se nahromadily improvizované sedačky té nejrůznější provenience: plastikové křesílko, které muselo pamatovat už opravdu hodně (a které zřejmě někdo ukradl na terase blízkého bistra), dvě rovněž plastikové basy od piva Baltika, dřevěný špalek, k němuž kdosi dvěma hřeby přibil polštářek, dva balíky knih, postavené na sebe, prastarý televizor Rekord–12, a dokonce vysloužilá

záchodová mísa, přes niž kdosi ostýchavě položil kus překližky. Na překližce bylo vidět dvě rozmazané adresy, vyvedené inkoustovou tužkou – ze všeho nejspíš ta překližková destička kdysi sloužila jako víko zásilkové bedny.

Celá jedna zeď pokoje byla polepena sérií plakátů s opakujícími se motivy: byli to slavní Vasněcovovi Tři bohatýři a nápis Jaterní hlídka s adresou jakési kliniky, neznámo proč charkovské. Na okně se skvěla hromada improvizovaných popelníků, po koutech místnosti pak zástupy prázdných lahví. Místo lustru tu byla jen historická vinutá šňůra v textilní izolaci a na ní holá žárovka. U jedné zdi pak stál i čínský dvoukazeťák s úplně vytaženou anténou. To znamená, že tu někdo poslouchá rádio. A přitom popíjí a pokuřuje.

Zato třetí pokoj byl zamčený.

A to i v šeru.

# # #

Chvíli poté, co Turlanskij, Švéd a Rubljov odešli na průzkum podezřelého domu, Like, který si nejdřív chvíli cosi šeptal s Larisou Narimanovnou, Simonovovi a Iraklijovi navrhl, že by se mohli jen tak projít po Něvské třídě. Dole bez problémů nasedli do taxíku a za čtvrt hodiny už vystupovali na rohu Sadové a hlavní pitěrské třídy – hned vedle Gostinného dvora a kousek od hotelu Metropol.

Simonov, který měl tendenci zavalit šéfa spoustou otázek už v autě, nakonec nevydržel a všechny tři pojistil zaklínadlem neslyšitelnosti, které je zároveň chránilo i před vytrvalým deštěm; především se zeptal na to, co mu hlavou vrtalo nejvíc:

„Hele, Liku, a proč si myslíš, že v tom domě naproti hotelu bydlej Černý?“

„Já si to nemyslím, já to vím.“

Like si zašel do trafiky pro cigarety.

„No dobře, ale jak to víš?“ nedal se odbýt Simonov.

„Od Mahmúda,“ broukl Like. „Je to normální operativní informace. Z Prahy.“

„Jo ták!“ rozkvetl okamžitě dotěrný tazatel. „A já si myslel kdovíco… No tak to je dostaneme razdva.“

„Však bychom je dostali stejně,“ odtušil klidně a sebejistě Like a zapálil si. „Podívej se třeba na támhle toho, jak si vykračuje.“

Simonov poslušně otočil hlavu a nechápavě třeštil oči na dav; teprve pak ho napadlo, že se měl podívat šerem.

Po chodníku kráčel démon. Typický démon, jak ho známe z představ puberťáka, přesyceného horory. Rohatý netvor s ostny, drápy a rudou kůží. Auru měl temně šarlatovou a jasně v ní byly vidět pentagramy postavené na vrchol; celé to vypadalo nevkusně a humpolácky, asi jako vzorovaný průhledný vánoční papír v oknech dřevěného kostelíka.

„To je Černej?“ zašeptal Simonov a ohlédl se.

Like a Iraklij stáli hned vedle, taky v šeru. Docela nedaleko se najednou vynořila Larisa Narimanovna, pak inkviziční pozorovatel Chena i zástupce Světlých Alexej Solodovnik. Škoda jen, že k vidění nikde nebyl také Přesvětlý Geser. Vypadalo to, že nejrůznější Jiní si dali na Něvské sraz a teď se sem ze všech stran slézali.

Na zdech domů se zachvíval modrý mech. Po vozovce velice pomalu klouzaly stíny aut. Veškeré zvuky ulice zněly dutě a basově. Šero si žilo stejně jako už tisíc let a jak si bude žít vždycky. Co je mu do hemžení lidiček, z nichž drtivou většinu tvoří jen nehmotné stíny? Ale co

ono samo, není šero samo také jen stínem skutečného světa?

Černý kráčel zcela netečně a na nikoho a na nic se nedíval.

„Všiml sis?“ zeptal se Like Iraklije. „Do šera se ponořil jen zpola. Proto nás skoro nemůže vidět.“

„Toho jsem si všiml,“ sjel Iraklij nespokojeným pohledem po Světlém pozorovateli. „Jenže ten blbeček by stejně udělal nejlíp, kdyby se démonovi klidil z cesty.“

Těsně před těmito slovy Larisa Narimanovna zmizela, a to až do druhé hladiny šera. O několik vteřin později zmizel i snaživý trouba Solodovnik. Bylo by s podivem, kdyby v tom neměla prsty právě vědma.

Chena si počínal daleko moudřeji. Stál prostě na rohu se sklenicí piva a melancholicky zíral démonovi do zad.

„Irakliji, ty teď přejdeš ulici,“ nařídil Like. „A půjdeš opatrně za ním. Ty, Simonove, vyrazíš stejným směrem po tomhle chodníku. Ale neciv na něj zbytečně! Já vám pořád budu nablízku. To je všechno – teď už ven ze šera.“

Vrátili se do normálního světa, kde zatím uplynulo sotva pár desítek vteřin. Asi tak půl minuty.

Simonov Černého fixoval pohledem. Ten v běžném světě vypadal jako normální student – na sobě měl džínsy, tričko s vyobrazením jakési metalové skupiny, na nohou maratónky, v ruce deštník, přes rameno batůžek. Ze zipu batohu na krátkém řetízku visel přívěsek v podobě lebky. Pravdou je, že kdyby Simonov byl normální člověk, tak by tu lebku přes vozovku široké velkoměstské třídy určitě nerozeznal. Jenže Simonov, legionář z Vinnice, byl Jiný. A tak se teď ve zlém severním městě vydal po Něvské doleva, kolem Gostinného dvora. Přesně tím směrem jako Černý.

Like a Iraklij už mezitím přešli ulici. Iraklij se na Černého zavěsil v asi tak dvacetimetrové vzdálenosti, kdežto Like rovnou za jízdy prolnul do trolejbusu. Pokud už šero opustila Larisa Narimanovna, tak ji zatím nebylo nikde vidět. Stejně jako Světlého pozorovatele. Chena zůstal na křižovatce.

Černý si zatím ničeho nevšiml: klidně si vykračoval Něvskou třídou, až nakonec bez problémů zmizel v Domě knihy. Iraklij ho stále spolehlivě sledoval a potřebná záda v davu neztratil ani na okamžik. Přes ulici na druhou stranu už přešel i Simonov, kdežto Like svůj trolejbus opustil stejně, jako do něj předtím nastoupil, a do Domu knihy taky vešel přímo zdí.

Vida, pomyslel si šéf kyjevských Temných s entuziasmem, který by od sebe sám býval nečekal, to už je hodně dávno, co jsem si naposledy hrál na Pinkertona. Poslední dobou jsem spíš vysedával ve Victorii, popíjel oboloň a kouřil doutníčky…

S potěšením ale zjišťoval, že žádné potřebné profesionální návyky neztratil a že tahle řadová práce v ulicích mu dokonce přináší radost a probouzí v něm loveckou vášeň. No prosím, bez ohledu na věk přece jen ještě nezplesnivěl…

Černý kráčel naprosto jistě a cílevědomě a bylo zřejmé, že přesně ví, kam jde. Až přivedl ukrajinskou trojici do oddělení sci-fi. Teprve tady zpomalil, začal bloudit mezi regály, tu a tam bral do ruky nějaký svazek a chvíli se do něj díval. V jedné uličce zůstal dost dlouho. Iraklij tedy zablokoval jeden konec a tvářil se, že si prohlíží nejnovějšího Kornějeva, kdežto Simonov se na protějším konci téhle uličky hrabal ve zlevněných knihách. Like už se mezitím vznešeně a beze spěchu blížil přímo k Černému, postavil se vedle něj a vzal si z

regálu čerstvý román Jaroslava Zarova Nové mapy ráje, vydaný v Nové kosmogonii.

Nějaké tři minuty stáli vedle sebe a listovali si každý ve svém. Like narazil na místo, které se mu opravdu zamlouvalo, uznale mlaskl jazykem, pokýval hlavou a polohlasně poznamenal:

„No to je paráda!“

Černý bezděky pohlédl na obálku. Když zjistil, že je to Zarov, opovržlivě se zašklebil, jako by na pomfritkách u oběda najednou uviděl tlustou žížalu.

„Vy jste to nečetl?“ obrátil se k němu přátelsky Like. „Zarov píše báječně!“

„Tyhle polointeligentní žvásty ať si čtou Moskvani,“ vyprskl povýšenecky Černý.

Like se spokojeně pousmál. Vida, jak mu soupeř nahrál na smeč!

„Alealeale,“ zakroutil Kyjevan vyčítavě hlavou. „V jistých kruzích byste za něco podobného mohl chytit… pěkných pár po čenichu. Jinak máte tak trochu pravdu, Zarov skutečně není čtení pro každého.“

Černý pomalu postavil svou knihu zpátky do regálu a stejně pomalu se otočil k Likovi.

„Tak chytit, říkáte?“ pronesl zlověstně a obdařil Lika úsměvem, který nevěstil nic dobrého. Byl takový dravčí, ničemovský.

Vzápětí zmizel v šeru. Jenže po svém – ne úplně, ale jen zčásti, asi jako normální jiný při letmém, neúplném podnětu. Vypadalo to, že to takhle dělá běžně.

Like už byl přirozeně dávno dokonale uzavřený, aby vypadal jako normální člověk. Hleděl teď na démonickou podobu Černého přesně tak, jak si divoký Jiný přál, tedy s panickým děsem, ale ve skutečnosti jen stěží potlačoval

smích – tak nemotorně, ba přiblble vypadalo naparování tvora, který si nerad četl v Zarovovi.

Mimochodem – kdyby se teď na Likově místě ocitl normální člověk nebo velmi slabý Jiný, se zlou by se potázal: Černý měl v úmyslu vypít z něj veškerou životní energii, podobně, jako to dělají upíři. Jenže v tomto případě by nešlo o krev, ale jen a jen o záležitosti bioenergetiky. Like viděl, že Černý žádné energetické dobití nepotřebuje, protože sil má dost a dost a uložit si energii do zásoby umí i mezi Jinými jen málokdo. Tenhle to evidentně neuměl. Chystal se takto získanou Sílu okamžitě znovu vyvrhnout do prostoru, což by dost odskákali ti, kteří měli tu smůlu a právě teď se ocitli v oddělení sci-fi.

Simonov s Iraklijem vše pozorovali každý ze své strany a byli připraveni v případě potřeby okamžitě zasáhnout.

Tak dobře, chlapečku, pomyslel si Like. Klidně se chvilku kasej, když to tak potřebuješ.

A rychle vybudoval jednoduchou obrannou clonu, které se mezi Jinými říká Gormengastův prstenec. Jeho podstata spočívá v tom, že zdatný mág čerpá energii z hlubokých vrstev šera, vydává ji za svoji a vše, co by zbytečně přišlo nazmar, do oněch hlubin šera znovu vrací.

Pitěrský Černý ovšem ani pořádně nevěděl, co je to první hladina šera, natož aby měl tušení, že existují taky nějaké další. Není proto divu, že mu vůbec nic nedocházelo. A tak začal tuhle energii sát a myslel si, že odčerpává životní síly své oběti.

Vzápětí se však události začaly vyvíjet velmi nečekaně. Než se Černý stačil řádně energeticky přiživit, kde se vzal, tu se vzal Světlý. Vynořil se málem přímo z

regálu, jako by tam až dosud přikrčeně čekal na svou příležitost.

„Noční hlídka Sankt Petěrburgu! Všichni okamžitě opustí šero!“

Hlas byl vysoký a přerývavý, jako by patřil nějakému puberťákovi.

Právě v tom okamžiku Like velice věrně zinscenoval nahodilý emoční výbuch neiniciovaného Jiného a navzdory pokynu Světlého se naopak propadl hluboko do šera. A právě tam, ve světě šedivého polosvitu a dunivých zvuků, se šéf Kyjevanů poprvé podíval pitěrskému démonovi přímo do očí. Ten vypadal dost zaskočeně – za prvé tím, že náhle narazil na Světlého, a za druhé tím, že z jeho plánované oběti se vyklubal soukmenovec.

Simonov už hodlal zasáhnout, ale postava Světlého se náhle zmuchlala jako list papíru a podle důvěrně známého scénáře se taky propadla hlouběji do šera. Tady byl jasně znát rukopis Larisy Narimanovny.

Like jako by čekal jen na to – když se celý zpocený a rozcuchaný vynořil ze šera ven, vlekl s sebou i Černého.

„Rychle!“ vyštěkl na něj a škubl baťůžkem, za který ho držel.

A Černý, ostatně jako každý prosťáček, podlehl stádnímu pudu.

U východu se na ně div nepověsila ochranka, ale bezpečnostní rámy zůstaly zticha, a taky Iraklij se Simonovem trochu pomohli. Larisa Narimanovna se stále ještě neukázala.

Z Něvské okamžitě zabočili do postranní uličky a chvíli se ještě hnali po chodníku. Jen zázrakem neporazili nikoho z kolemjdoucích, kteří jim zděšeně uskakovali z

cesty a tiskli se ke zdem. Pak vběhli do prvního otevřeného průjezdu.

Teprve tady, ve špinavém pitěrském dvoře, Like pořádně popadl dech.

„Ty mizero! Co to bylo? Co to všechno má znamenat?“ zasípal velice přirozeně a uvěřitelně na Černého a měřil si ho poplašeným pohledem.

Ten se významně odmlčel a pak hlasem nečekaně slavnostním prohlásil:

„Vypadá to, že jsi jeden z nás. Jeden z vyvolených.“

„Z jakých vyvolených?“ povytáhl Like tázavě obočí, ale v duchu se bezuzdně chechtal.

Černý mu protektorsky položil ruku na rameno:

„Teď mluvit nemůžu. Ale všechno se včas dovíš. Přijď zítra večer, tak v deset, na nábřeží Fontánky, k Egyptskýmu mostu. A ničeho se neboj – už velice brzy se jiný budou bát tebe.“

„To je proti tomu hotelu? Proti tomu vysokýmu?“

„Jasně, proti hotelu Sovětskaja. Jenže na druhý straně Fontánky.“

„A co tam budu dělat?“

„Přece ti to jasně říkám – tam se všechno dovíš. Já už teď nemám čas. A ty určitě přijď.“

Černý se kvapně zahalil do šera a zmizel ve zdi. Ale do toho šera odcházel podivně. Tak nějak prkenně a nemotorně.

Like ještě chvíli tupě zíral na oprýskanou omítku v místech, kde zmizel jeho nedávný společník, pak si povzdechl a zapálil si přikrývaje cigaretu dlaní před dotěrným mrholením.

Iraklij se Simonovem si dovolili připojit se k němu asi po pěti minutách.

Like kouřil a přemítal.

„Tak co?“ nevydržel to jako první Simonov.

Like si dal s odpovědí na čas a ještě chvíli jen mlčky kouřil.

„Celkem to šlo. Chyťte někde taxíka.“

„Venku už na nás v lancii čeká Larisa Narimanovna.“

„Tak co tu ještě trčíme?“ podivil se Like. „Jdeme!“

V průjezdu to nesnesitelně páchlo močí. Předtím, v zápalu boje, si toho Like vůbec nevšiml. To až teď, když se všechno alespoň zčásti uklidnilo.

Kromě vědmy za volantem kyjevský šéf na zadním sedadle spatřil jisté zpocené a nic nechápající individuum, v němž Like rychle poznal toho trumberu z místní Noční hlídky. Simonov a Iraklij se zachovali jako řadoví bijci z běžné gangsterky, vlezli z obou stran do vozu a chudáka hlídkaře zmáčkli mezi sebou. Like byl sice boss, ale když ho nevezl Platon Smereka v jeho limuzíně, nejraději sedával vpředu.

„Tys ale vybrala auto, Larisko,“ zafuněl nespokojeně Like. „V tomhle městě nejsou ulice, ale učiněná hrůza – normální díry se tu střídají s propadlými kanály nebo rovnou s výkopy. Zničíš podvozek.“

„Nebrblej, šéfe,“ odbyla ho vesele vědma. „Tu káru jsem očarovala.“

Like se mnohoznačně pousmál.

„Já tě slyším, Lariso Narimanovno, a nestačím žasnout. Člověk by si řekl, že jsi dáma v poučeně důstojném věku, málem zdobená úctyhodnými šedinami. Kam chodíš na tenhle slovník?“

„Na to se vykašli,“ odpověděla mu stejně rozmarným tónem čarodějnice. „Jsem mladá. Když budu chtít, tak budu mladší než tenhle cucák. Ale přece si nemyslíš, že s Bachtěrevem nebo s Giovannim se bavím taky takhle?“

„No – pro Giovanniho nebo Bachtěreva se i oblékáš jinak…“

V tuhle chvíli na sobě vědma měla lesklé obtažené kalhoty, zdůrazňující všechny podstatné partie, nadýchanou blůzku a rudou koženou bundičku. Celkový dojem poněkud kazily prestiže, ale když Larisa Narimanovna šla do akce, jako tvrdý profesionál dávala právě téhle obuvi jasnou přednost před lodičkami na jehlovém podpatku. Ostatně jakmile honička končila, sportovní obutí mizelo, protože vědma měla neustale k dispozici jak bohatý šatník, tak i botník. Za volantem si ale taky potrpěla na poctivou plochou podrážku.

„Já se neoblíkám pro Bachtěreva nebo pro Giovanniho, ale pro sebe,“ prohlásila důrazně. „Čemuž ty nějak nerozumíš.“

Čarodějnice řídila vskutku bravurně – tuhle extravagantní dámu musel dnes proklít nejeden pitěrský řidič. Jenže copak může obyčejný člověk proklít vědmu, navíc v tak báječné náladě?

V žádném případě.

Světlý náměsíčně zíral do prázdna. Simonov se po něm tu a tam podíval. Když pak dialog mezi Larisou Narimanovnou a Likem postupně vyhasl, opatrně si odkašlal a zeptal se:

„A co uděláme s tímhle dárečkem, šéfe?“

Like vyhodil nedopalek oknem.

„Vyslechneme ho a pak ho odevzdáme přímo do rukou Přesvětlého Gesera. Jako naše první hlášení a zároveň první suvenýr. Prostě mu oznámíme, že bílý mág páté kategorie Kirill Baturin překazil operaci zvláštní skupiny s trojí patronací, neodhadl, neposoudil, zazmatkoval a tak dále.“

„A von něco překazil?“ polekal se Simonov.

Like jen vyprskl, a to způsobem, který znamenal spíš „ty jsi ale blb, Simonove“, než nějaké to „no to bys mě urazil“.

Lancia jako raketa přelétla Egyptský most, zabočila doprava ke vchodu do hotelu a rovnou proklouzla pod pohotově otevřenou závoru, kde donutila prudce brzdit džíp velký jako autobus. Z džípu se okamžitě vynořila vyholená tlama v tmavých brýlích, ale při prvním pohledu na Larisu Narimanovnu, která už vyskočila z vozu ven, gangster všechno pochopil, pohanu spolkl a raději i s džípem okamžitě odrazil.

# # #

Porada byla svolána do Iraklijova pokoje. Like, Larisa Narimanovna i sám Iraklij asi hodinu budovali magické ochranné štíty a celý pokoj zakryli poloprostupným poklopem. „Polo“ proto, aby se přímo do pokoje dostal každý průměrně zdatný Jiný. Zato odposlouchat se skrz tento poklop nedalo nic. Velice jemná, přímo cizelérská práce, na kterou Like spotřeboval hned dva staré amulety ze svých ne právě nevyčerpatelných zásob. Arikovi to v první chvíli bylo divné – nač plýtvat drahocennými amulety kvůli běžné poradě? Na druhé straně ale dobře věděl, že zbůhdarma to Like docela jistě nedělá. A i když někdy v opilosti rozhazuje peníze, můžete si být jisti, že ve skutečnosti nerozhazuje, nýbrž investuje.

Ale stejně…

Zatímco tým čekal, až bude moci vstoupit do Iraklijova pokoje, objevil se sebevědomě spokojený Jefim. Což znamenalo, že šéfův úkol úspěšně splnil. Dospíval starším kolegům přímo před očima – nejenže se nezačal svými výkony vytahovat, ale dokonce se

ostatních ani nevyptával na to, co objevili v podezřelém domě naproti hotelu.

Pak se vynořil neznámý ponurý vědmák a představil se jako šéf pitěrské Denní hlídky. Jiný takové výkonnosti by se v Moskvě nedočkal ani místa vedoucího oddělení. A v Kyjevě některá oddělení prostě neexistovala. V Pitěru se ale zřejmě nikdo lepší nenašel. Švéd by někoho takového v případě potřeby neutralizoval jediným pohybem malíčku. Arik by nemusel hýbat vůbec ničím.

Kuš! vyplísnil se v duchu za tyto úvahy Arik. Je to přece Temný! Tak proč bychom s ním já nebo Švéd vůbec měli bojovat? Už mi ta zatracená Palmýra začíná lézt na mozek, aby ji čert vzal! Like má pravdu – tohle město každého požírá, naprosto každého, a to nenápadně, s úsměvem a pukrlaty. Proto se asi Černí zrodili právě tady, kde se požírání sobě podobných považuje nejen za normu, ale dokonce za zásluhu.

Švéd se dál skláněl nad svým notebookem. Za chvilku se objevil Dimka Rubljov a pozval všechny dál.

V Iraklijově pokoji už byl kromě kyjevské trojice také pozorovatel Alexej Solodovnik a dva další Světlí – jeden odhadem tak páté nebo šesté kategorie, druhý možná třetí či čtvrté. Ti seděli zvlášť u psacího stolu, nepřirozeně vzpřímení, jako by je někdo k opěradlům jejich židlí přivázal. Like se cynicky vyvaloval na obrovité posteli. Na krajíčku stejné postele seděla i Larisa Narimanovna – dobrý metr od Lika. Iraklij obsadil křeslo. Rubljov hned od prahu zamířil ke druhému, takže na Simonova, Švéda, Jefima, Arika a místního Temného zbyly volné židle.

Like demonstrativně pohlédl na hodinky:

„Taktak," poznamenal možná až s jistou lítostí. „Přesvětlý Geser už se zřejmě neukáže, když tu ještě není."

Solodovnik vrhl na Lika vyčítavý pohled a zabručel:

„A co by tu dělal? Pozorovatel jsem já.“

„Pozorovatel?“ Like se prudce vymrštil do sedu. „Ty jsi sabotér, a ne pozorovatel! Kdo ti nakukal, abys nás sledoval na Něvskou?“

„Já jsem pracoval,“ hlesl Solodovnik ponuře a upřel pohled do podlahy.

„Pracovali jsme my,“ opravil ho Like uštěpačně. „Kdežto tys nám překážel, jak to jen šlo. Co tě napadlo připlést se do cesty objektu, po kterém jsme pátrali?!“

„Narazili jste na něj náhodou,“ odsekl pozorovatel. Mimochodem nepříliš jistě.

„Náhoda snad k naší práci patří,“ prohlásil Like tónem, který další odpor nepřepokládal. „A když už nám Černý sám připlul do rukou, tys měl okamžitě zmizet. Jenže tys místo toho trčel na rohu jako kandelábr v uhelných skladech. To myslíš, že Larisa Narimanovna nemá na práci nic důležitějšího než rozhánět všelijaké nýmandy z našeho operačního prostoru?“

„Já jen odpovědně plním svou povinnost,“ pokusil se přesto vzdorovat Světlý.

Nojo, pomyslel si Arik. Už se zase obhajuje. To je oblíbená činnost Světlých. Vinen je doslova kdokoli, jen ne oni – to okolnosti, náhoda nebo osud. Ale Světlí – v žádném případě! Jejich záměry jsou vždy ty nejčistší!

A nejkomičtější na tom všem je, že oni ty své úmysly považují opravdu za průzračně čisté a nezištné. Samozřejmě ze svého vlastního hlediska…

„Tvou povinností, milánku, je sedět někde v zatuchlé noře a sepisovat pro Gesera obšírné zprávy,“ pokračoval dál v dobíjení nešťastného pozorovatele Like. „Mě dokonce ani moc nezajímá, co přesně mu budeš psát. Pravdy v tom stejně bude pramaličko. Já jen potřebuju,

aby se nám pozorovatel Noční hlídky nepletl do operativní práce. A takhle to Geserovi taky napiš! Rozuměls tomu?! A teď vy," otočil se kyjevský šéf k dalším dvěma Světlým. „Jestli se nemýlím, tak ty řídíš Noční hlídku Sankt Petěrburgu. Je to tak?"

Ten zdatnější mlčky přikývl.

„Výborně. To znamená, žes musel dostat stejné direktivy jako Geser." A Like připojil takový výraz obličeje, který obsahoval všechno – pohrdání, štítivost i lítost. „Samozřejmě direktivy úměrné tvým kompetencím, protože ve srovnání s Geserem jsi jen molekula. Ale přesto: ty přece musíš vědět, že na území, které ti bylo svěřeno – mimochodem území vskutku odporném – probíhá výjezdní operace zvláštní skupiny Jiných s trojí patronací. A tvou povinností bylo všechny potřebné informace sdělit svým podřízeným. A nařídit jim, aby v případě, že na skupinu narazí, za žádných – zdůrazňuji za žádných! – okolností do věcí nezasahovali, a naopak operační prostor co nejrychleji opustili. Pevně doufám, že ti nemusím vysvětlovat proč, aby vás tak Manitou rozrazil! Věděl jsi o naší misi?"

„Věděl," šeptl Světlý.

„A podřízeným jsi to sdělil?"

„Sdělil…"

„Tak proč tedy…?" nedopověděl svou další osudovou otázku Like.

„Kirill se v tom krámě ocitl náhodou, vlastně ani nebyl v tu dobu ve službě…"

No samozřejmě, řekl si v duchu Arik. Však to taky bylo ve dne, a ne v noci.

„Na to ti kašlu!" přerušil okamžitě další počínající proud výmluv Like. „Tohle všechno jsou jen zbytečné řečičky. S Geserem a Inkvizicí se spojím sám. Vy si jen

laskavě zapište za uši, že jestli během operace uvidím třeba jen zdálky ještě jednoho Světlého, budu to považovat za přímý pokus naši práci zhatit. Tahle informace okamžitě poputuje do Prahy. Okamžitě! Je to jasné?“

„Je,“ potvrdili pokorným sborem Solodovnik i šéf místní Noční hlídky. Příliš iniciativní hlídkař jménem Kirill pro jistotu neřekl ani to.

„A teď ven,“ mávl Like ostře rukou, zapuzující trojici Světlých a zároveň snímající pečeť z dveří pokoje.

Tohle možná nemusel, řekl si znovu jen pro sebe Arik. Ještě nakonec někdo řekne, že mág mimo kategorie Alexandr Šeremeťjev, známý též pod jménem Taviskaron, přezíravě ponižoval začátečníky z řad Světlých. A přísně vzato to bude pravda, i když jen zpola, jak je to zvykem právě u Světlých…

„A teď ty,“ otočil se kyjevský šéf k jedinému Temnému v místnosti, tedy k domorodci, který v Pitěru zastával stejnou funkci jako v Kyjevě Like. Domorodec instinktivně vtáhl hlavu mezi ramena. „To, že jsem zatím nenarazil ani na jediného zdejšího Temného, se mi líbí, i když pochybuju, že by to byla tvoje zásluha. Ale snaž se, abys mě v tomhle ohledu nezklamal ani v budoucnu. Řekni tomu svému spolku, ať na dobu, kdy tu budeme pracovat, zaleze někam do děr. Máte o Černých nějaké konkrétní informace?“

„Málo,“ polkl naprázdno vědmák. „Když jsme dostali pokyn, abychom to dali do pořádku, byla většina našich na dovolené…“

„Jasně, a ti vaši, to bude stejně pěkná sebranka,“ pokračoval ve výprasku Like. „No dobře, tak pokračuj.“

„Dvakrát jsme na ně narazili, ale při pronásledování nám v obou případech zmizeli a taky se nám nepodařilo

odhalit ani jedno jejich doupě. Ty svoje reje pořádají pokaždé jinde.“

„Je znám jejich počet? Alespoň přibližný…“

„Ne.“

„Registrovali jste nějaké srážky s normálními Temnými?“

„Taky ne.“

„Jasně,“ shrnul to Like. „Takže výsledek je nula celá nula nic. Další otázky nemám. Sbohem.“

„Na shledanou,“ vymrštil se okamžitě vědmák.

„Tys mi nerozuměl,“ usmál se mrazivě Like. „Já jsem řekl sbohem. Protože pevně doufám, že tě už nikdy neuvidím. Ani během operace, ani po ní.“

Vědmák jen přikývl a kvapně odešel.

Nějaký čas zabrala obnova blokády dveří. Like si mezitím znovu lehl na postel a jako obvykle uvažoval. Larisa Narimanovna kouřila a záhadně se culila.

„Irakliji,“ oslovil nakonec obyvatele tohoto pokoje. „Buď tak laskav a vysvětli kolegům všechno, co se dnes přihodilo. Pro jistotu i těm, co byli u toho.“

Mezi ty, co byli u toho, patřil už jen Simonov. Ostatní – vyjma Larisy Narimanovy – se do akce přímo nezapojili.

A Iraklij se svým nenapodobitelným akcentem spustil. A to tak okázale a noblesně, jako by pronášel květnatý kavkazský přípitek:

„Každému je jistě známo, že když chceme v Pitěru někoho najít, jdeme na Něvskou! Je ale docela dobré podívat se předem na pravděpodobnostní nitě. Což jsme také učinili. Jako nejočekávanější místo setkání s prvním Černým se nám – a nejen nám – jevil roh Sadové a Něvské. Následoval jsem Černého po jeho straně ulice, kdežto Igor mě kryl z druhého chodníku. Like jistil nás

oba a Larisa Narimanovna nás všechny ochraňovala před všelijakými pitomci, za což té moudré ženě budiž vzdán náš nehynoucí dík.“

„Jasně, a to se projevilo tím, že zatáhla toho Světlýho pozorovatele do šera, když tam tak blbě zacláněl,“ podotkl spokojeně Simonov. To zřejmá ještě netušil, že lecjaká vysvětlení jsou určena i jemu.

„Ano.“ Iraklij namířil ukazovákem na Simonova a pokračoval: „Černý nás přivedl do Domu knihy a uvízl v sále, kde se čirou náhodou vyskytl jeden z místních hlídkařů, přesně ten, co ještě před pár minutami seděl v tomhle pokoji a mlčel jako ryba. Byl by hřích podobné příležitosti nevyužít k tomu, abychom zdejší Světlé vykázali do patřičných mezí. Což také zkušený pracovník kyjevské Denní hlídky s umem a elegancí sobě vlastní učinil!“

Iraklij se spokojeně usmál a pohladil si svůj významný knír.

„Like Černého vyprovokoval, aby užil Síly. Světlý přirozeně okamžitě zasáhl. To vše bylo patřičně fixováno a posléze zasláno adeptům Světla – samozřejmě nikoli pitěrským, ale moskevským. Jakož i do Prahy. Vážená Larisa Narimanovna pak kryla náš ústup z místa celé této události. Zkrátka a dobře – od této chvíle budeme pracovat bez přímého dohledu ze strany Světlých. Poblíž se bude pohybovat jen pracovník Inkvizice, který pro nás ovšem nebude překážkou, ale naopak symbolem podpory všech evropských Jiných a garantem nestrannosti a moudrosti Inkvizice jakožto celku. To je vše!“

„Phašák!“ pochválil ho se zdůrazňovaným kavkazským přízvukem Like. „Thakový phrojev řhekl, vah!“ Dál už pokračoval bez pitvoření: „Nezlob se na mě, Irakliji, ale já myslím, že pracovat se má vesele a že se

můžeme chvílemi i špičkovat. Protože život je divadlo, přátelé, jedno velké, nekonečné divadlo.“

„A ten kus je tragédie nebo komedie?“ zeptal se Švéd se zájmem, samozřejmě taky hraným.

„Jak kdy. Ale dobře. Jak to vypadá v tom domě, Ariku?“

Turlanskij s kamennou tváří spustil:

„Je to brloh Černých. Mohlo by to vypadat jako normální squat, kdyby nás nezarazila jedna místnost.“

Arik učinil významnou pauzu.

„No tak dál!“ popohnal ho Like. „Netrap nás…“

„Je tam oltář. A plno kultovních sarapatiček – všelijaký pentagramy, svíce po koutech a tak. Já bych rek, že ta místnost je vlastně oblíbená a hýčkaná modlárna Jinýho, co sám sebe považuje možná za satanistu, ale možná taky za zakladatele nějaký eště pekelnější sekty. Jedno můžu říct naprosto jistě – před tím oltářem se přinášely lidský oběti. A byla jich řada. Hlavně holky. A chlapy tam naopak klátili. Přivazovali je za nohy a ruce a hnusně je klátili. Zřejmě taky rituál. Zbytková aura je tam taková, že to jednomu div spánky neprorazí.“

„Takže…“

„Černý řídí ženská. Bude jí tak třicet, možná trochu víc. Ale ne víc než pětatřicet. Je to bruneta. Víc vám zatím neřeknu.“

„Tak vida, kam mě to na zítra zvou,“ ušklíbl se Like. „Asi to má být něco jako iniciace. Já si hned říkal, že to vypadá na nějakou obscénnost.“

„On tě tam někdo pozval?“ zajímalo hned Larisu Narimanovnu.

„Nojo. Zítra v deset mám být u Egyptského mostu.“

„No to by se mi docela zamlouvalo," podotkla zamyšleně vědma. „Že bysme si tam rozdali skupináček, Ariku?"

Turlanskij se jen zdvořile pousmál. Simonov se instinktivně celý přikrčil – zřejmě si vybavil značné zkušenosti, získané pod vedením jiné práskané čarodějnice, jeho šéfky z Vinnice.

„Na to by na oltáři nebylo dost místa," poznamenal poněkud opožděně Švéd. „Aspoň pro mě by to bylo málo, když už jsou tam dva jiný."

„Nechtě si laskavě těch fórů!" okřikl své podřízené Like. „Tohle je pracovní porada, pokud jste si ještě nevšimli. Teď je řada na tobě, Jefime."

„Dostal jsem se do kontaktu," zazářil Jefim. „Pozvali mě na takovej menší mejdánek. Pravda, bez obětiště. Řekl bych, že to všechno skončí vulgární pitkou s jednotlivými drobnými sexuálními výstřelky."

„A na kdy?"

„Na dnešek."

„To si ani nestačíš na chvilku lehnout?" zděsil se Like.

Jefim pohlédl na hodinky:

„No, vlastně mám ještě skoro deset hodin k dobru."

„Hmmmm," protáhl významně Like. „A kde se to koná, ten mejdánek?"

„Sraz je v internetové kavárně na Něvské, nedaleko Moskevského nádraží. V jedenáct."

„Tak prosím, a je to tu," hlesl mudrlantsky Švéd. „Jako by to všechny z tohohle zaplivanýho městečka přitahovalo k Moskvě. To nebude náhodou, za to bych skoro ručil."

Komentovat závěr tak očividný v tu chvíli nikoho ani nenapadlo.

Kapitola pátá

V půl desáté se znovu všichni sešli v Iraklijově pokoji. Neznámo proč nepřišla jen Larisa Narimanovna. Příčinu její nepřítomnosti zřejmě znal pouze Like a možná taky Iraklij.

Like, který vstoupil jako poslední, se rozhodl zbytečně to neprotahovat: odpochodoval k popelníku, zamáčkl cigaretu, opřel si ruce v bok a obhlédl svou gardu.

„Takže – začínáme," oznámil všem. „Ariku, ty půjdeš na schůzku u Egyptského mostu místo mě."

Turlanskij tázavě povytáhl obočí.

„Ničeho se neboj, náš dnešní klient je přesvědčen, že v tom knihkupectví se utkal a potom utekl právě s tebou. Larisa Narimanovna se zkrátka vyzná a svého lososa a svůj kaviárek si zaslouží. Nijak zvlášť se neotevírej. Když tě povlečou na ten oltář, tak to v zájmu věci laskavě vydrž. Tím spíš, že podobná dobrodružství jsi přece odjakživa schvaloval. Zkrátka a dobře – jednej podle situace. Hlavně se dívej. Poslouchej. Pamatuj si. Pokoušej se porozumět. Tvoje hlášení bude základem naší další strategie. Kolik je hodin?"

„Půl desáté a pět minut," hlásil automaticky Jefim.

„Tak, a teď dolů, Ariku, dej si deci vizoura – a na most. Tvař se jako Černý…"

Arik přimhouřil oči a uvolnil se. Like u předávání informací při svých schopnostech nepotřeboval ani to.

„Zlom vaz.“

Turlanskij přikývl, vstal a beze spěchu se vzdálil.

V baru si vybral Jima Beama.

„Švéde,“ pokračoval v instrukcích pro své podřízené kyjevský šéf. „Ty půjdeš s Jefimem. Počínejte si následovně: Vy dva jste kamarádi atakdále. Dima půjde zvlášť. Dimo, ty se považuj za tělesného strážce, protože se musíme pojistit před jakýmkoli nepříjemným překvapením. Když bude třeba, jednej tvrdě, ale snaž se nezanechat moc stop. V šeru za sebou i za nimi pořád zametej. Úkol máš stejný jako Arik – dívat se, poslouchat, pamatovat si a snažit se porozumět. Teď okamžitě plavte do té kavárny, posaďte se na internet, něco si tam zahrajte, zkrátka se chovejte přirozeně, a ne jako při plnění úkolu. Ani na okamžik ale nezapomínejte, že ten úkol plníte. Jednou za hodinu nařizuji povinné vystřízlivění. Chcete se na něco zeptat?“

„Kdo velí?“ otázal se Jefim.

„Nikdo. Jdete přece na mejdan.“

„Jasně.“

Švéd se neptal na nic.

„A co já?“ ozval se rezolutně Simonov.

„Ty půjdeš zase s námi,“ řekl prostě Like.

Simonov přikývl. Chodit se šéfstvem se mu zamlouvalo. Komu by se to taky nezamlouvalo?

Zato Jefim se nejraději ze všeho potuloval po všelijakých lokálech, klubech a jiných shromaždištích svých vrstevníků. Jefimovi současní společníci, tedy Švéd a Dimka Rubljov, naopak raději seděli doma, popíjeli strategické zásoby a do internetu lezli z domácího počítače, jehož možnosti a problémy znají do posledního detailu. Ostatně Švéd do sítě nemusel nutně pronikat z domova, zato však vždy a při každé příležitosti

ze svého milovaného notebooku firmy DELL. Proto se nejpotěšeněji tvářil Jefim. Svou roli v tom určitě hrála i jeho mladistvá nezkušenost – však taky na první kroky v profesionální kariéře a s nimi spojené vzrušení vzpomíná rád a s dojetím skoro každý.

Rubljov vystoupil z taxíku pár bloků před Náměstím povstání. Švéd a Jefim naopak přesně proti průchodu, vedoucímu ke kavárně. Zatímco Jefim platil, Švéd stačil udělat pár kroků a obhlédnout terén. Něvská tento večer vypadala jako Něvská každý jiný večer. Davy na chodnících, mohutné proudy aut, vrstva špíny na mokrých domech, nízké těžké nebe. A samozřejmě i snad nikdy nekončící ohavné mrholení. Dokonce i reklamy vypadaly nějak pohasle a neradostně.

Taxík zlostně frkl motorem a odjel. Jefim v chůzi ukládal peněženku a mířil ke kolegovi.

„Že bysme nejdřív něco slupli?“ navrhl Švéd a zkušeně začenichal.

„Proč ne,“ nenamítal nic Jefim, protože času měli zatím dost – ještě nebylo ani deset a noví Jefimovi „kamarádi“ si s ním dali sraz až na jedenáctou. „Kam vyrazíme?“

„Do Gambrinusu – maj tam český pivo,“ rozhodl bez zaváhání Švéd. „A je to hned vedle.“

Starý tulák Švéd se dokonce i v tomhle nepřívětivém městě, kam Jiní normálně pokud možno ani nepáchli, orientoval skoro jako místní.

Ve tři čtvrtě na jedenáct se, už sytí a napojení každý litrem plzně, vrátili do internetové kavárny.

Jefim před vchodem nervózně cukl rameny.

„Máš trému, co?“ poznamenal soucitně Švéd.

„To jo,“ přiznal se bez mučení mladík. „Ona je to vlastně moje premiéra, když se to tak vezme…“

„Na to si zvykneš," mávl bezstarostně rukou Švéd. „Když má člověk voči na šťopkách a zbytečně nelelkuje, tak se nakonec vyseká ze všeho."

„Snad máš pravdu," přikývl Jefim.

„Jdeme na to…"

Oba vstoupili dovnitř.

Lidí bylo v lokále plno a na volný terminál by asi bývali museli čekat, jenže courání po internetu tentokrát Kyjevanům osud stejně nedopřál. Na Jefima hned zamával jakýsi vlasatec studentského a zároveň metalového vzezření. Ten nový známý kyjevského benjamínka seděl ve společnosti sobě podobných, oblečených důsledně v černém, a lokal pivo Stěpan Razin.

„Těbuch!" pozdravil Jefima vlasatec. „Lidi, todle je Jefim z Kyjeva. Vy tomu možná nebudete věřit, ale je NÁŠ."

„A co ten druhej?" otázal se nepříliš přívětivě vlasatcův soused a kývl směrem ke Švédovi.

Pohled měl nepříjemně pronikavý – doslova jako nebozez.

„To je můj kamarád!" prohodil nenucené Jefim. „Výbornej kluk."

„Akorát že tomu klukovi čouhá parte z kapsy," zabručel nedůvěřivý Pitěrec.

Domnělý Švédův věk skutečně neodpovídal průměru této společnosti. Jim se dalo hádat tak patnáct až sedmnáct, kdežto Švéd vypadal na třicet. Zaplaťpámbu, že Rubljov se svými působivými fyzickými parametry a solidní pleší přijde až tak za deset minut a vše bude sledovat jen zpovzdálí.

„Hele, dědečku, dáš si pivo?“ zeptal se pichlavě jiný mladíček a Švéd okamžitě pocítil, jak si amatérsky a neuměle snaží ověřit, zda je Jiný nebo ne.

Švéd se uzavřel už předem, protože s tím počítal, ale ne docela. Samozřejmě nemělo cenu se naopak stoprocentně otevírat, a budit tak zbytečná podezření, ale plné uzavření by taky nemělo smysl. Klubko koťat mezi sebe lva stejně nepřijme. Ostatně i uzavřený Švéd vypadal mnohem zdatnější než kdokoli z přítomných.

Nemám se spíš tvářit jako naprostej chudinka? pomyslel si Švéd s jistým neklidem v duši. Ještě se mi rozutečou – a co pak…

„Pivo si dám,“ prohlásil vzápětí nahlas, vytrhl židli zpod zadnice silně nachmeleného obrýlence u sousedního stolu a poplácal po rameni jednoho z Černých: „Posuň se, kámo.“

Hned mu udělali místo, a stejně tak Jefimovi, který se ovšem neodhodlal brát židli někomu z okolí, a tak mu nezbylo než si pro ni jít přes celý sál, k tomu nejnepohodlnějšímu stolku, přilepenému přímo na barový pult.

„Ty jsi taky z Kyjeva?“ otázal se ten s nebozezovým pohledem.

Švéd ho ale neuznal za hodná pozornosti a natáhl ruku po plastikové láhvi s nápisem Stěpan Razin.

„Co to pijete za blívajz?“ procedil skrz zuby. „To tu nemaj normální piviště?“

„Maj,“ dověděl se hned. „Heineken. Flašku za kilo.“

„Jasně, tak doběhněte pro Heineken.“ Švéd sáhl do kapsy kalhot a hodil na stůl dvě blankytné tisícovky. „Dědeček vás zve.“

Asi tak dvě vteřiny všichni napjatě a vyčkávavě mlčeli. Pak to ten, na něhož se Švéd obracel – jasný

vůdce party –, přece jen vzdal, peníze shrábl a podal je sousedovi. Ten okamžitě vyrazil k baru.

Vrátil se se zatím neotevřenou krabičkou cigaret v ruce.

„Hele, dědo, koupil jsem eště ňáký kuřivo. Nevadí to, viď… Pivo hned přinesou.“

„Jmenuju se Švéd,“ řekl oslovený. Poměrně rázně, ale bez agrese.

A napřáhl ruku ke stisku. Samozřejmě směrem k tomu jejich pohlavárovi.

„Já jsem Toba,“ představil se pohlavár.

Přezdívky ostatních byly dost podobné – Chatan, Loďák, Lenoch, Rust, Becha, Kosák…

Heineken zřejmě výrostky s dědečkovou přítomností smířil, tím spíš, že číšník na sebe nedal dlouho čekat.

„Umíš používat Sílu?“ zeptal se Toba, který Švéda bezchybně chápal jako šéfa téhle dvojice. Na Jefima jako by na čas úplně zapomněl.

„Umím.“

„A chodit do mlhy?“

„Do šera,“ opravil ho Švéd automaticky. „Jasně že umím.“

„Vy tomu říkáte šero?“

„Jo.“

„A je vás hodně… myslím v Kyjevě?“

„Počkej, jak to myslíš?“ zatvářil se Švéd nechápavě.

„No já myslím těch vyvolenejch – kolik je vás tam takovejch?“

Švéd pokrčil rameny:

„Řek bych, že já a Jefim. Je tam ještě jedna taková holka, ale ta sem s náma nejela.“

„Škoda…“ protáhl lítostivě Toba. „Takže vy jste ještě úplně divoký, co? To teda máte kliku, že jste narazili zrovna na nás.“

„To Jefim,“ upřesnil Švéd.

„Stejně jste měli kliku… A co tam jako děláte?“

„V Kyjevě?“

„No.“

„Normálně žijeme,“ pokrčil rameny Švéd. „Co bysme taky jinak dělali?“

„Co, co,“ začal svou myšlenku rozvíjet Toba. „Vy přece nejste obyčejný chudinkové. Vy jste vejš. Takže vaše cesta je výlučná a životu normálních smrtelníků se nepodobá.“

„To nevím,“ poznamenal prostomyslně Švéd. „Já se takovejma věcma nezabejvám. Prostě si žiju a basta. Aspoň že člověk nemusí makat na jiný. A nemusí se nikoho bát, ani fízlů, ani jejich poskoků. Já bych řek, že to není špatnej život.“

„To není žádnej život,“ utřel ho okamžitě Toba. „To jsou cingrlátka. Takový, jako jsme my, musej před sebou pořád vidět naprosto výlučnej cíl.“

„Zkus mi to schválně vyložit,“ lokl si Švéd piva. „Třeba mi to dojde.“

„Třeba hromadit Sílu. Řikám to správně, lidi?“

Lidi zahučeli disharmonickým sborem, že samo, jasná páka a vo tom žádná.

„A proč?“ zeptal se Švéd, mimochodem zcela upřímně.

„Jak to – proč?“ užasl Toba. „No abys byl ze všech nejlepší!“

„U nás jsme my dva s Jefimem nejlepší už teď,“ zafuněl Švéd. „Tak kam bysme se drápali?“

Takovéto prohlášení by u Lika či Larisy Narimanovny vyvolalo záchvat hurónského smíchu, jenže přesně tohle si žádala role, to se zkrátka nedá nic dělat…

Do kavárny mezitím vstoupil nevzrušeně pokuřující Rubljov. Vypadal naprosto odtažitě. Nikdo z Černých si ho nevšiml, a tak vlkodlak klidně a nenucené došel až k barpultu, objednal si pití a poptal se, kdy se uvolní nějaký terminál. Barman mu vysvětlil, že bůhví. Ale že ať klidně čeká, třeba někdo odejde.

Rubljov tedy zůstal u pultu. Švéd ho skoro neviděl – ve výhledu mu překážel věšák obsypaný deštníky. A taky ho necítil. Vlkodlak se důkladně maskoval.

„U vás v Kyjevě možná nejlepší jste," připustil shovívavě Toba. „Ovšem tady… I když zrovna tebe, dědečku, bych do party rozhodně přibral. Sice začátečník, ale jistej základ tam je, to teda jo."

Švéd se ušklíbl.

„Na tu já jsem tak zvědavej, na nějakou tvou partu," poznamenal ironicky. „Já jsem svobodnej střelec. To tuhle Jefima to táhne ke všelijakejm vylomeninám. Ale mě ne."

„To přece musí bejt nuda," vmísil se do rozhovoru ten s nebozízkovým pohledem, zvaný Rust. „Mít takovej dar – a nevyužívat ho."

„Já ho přece využívám!" ohradil se Švéd. „Například kradu prachy vyděračům na tržišti. Příjem je to pěknej a slušnej člověk tím nijak netrpí."

„Někde v obchoďáku bys touhle metodou dělal daleko větší prachy," broukl opovržlivě Toba.

„Jenže proč?" zaskočil ho Švéd.

Tahle otázka náčelníka Černých zcela vykolejila.

„Jakto… proč?"

„Proč bych potřeboval víc, když mi ty gangsteři na trhu úplně stáčej? Já si jednou za měsíc vyrazím na blešák – a nemám tu škváru ani kam dávat.“

„A co děláš jinak?“

„Jinak si čtu,“ přiznal se Švéd. „A taky rád jachtařím, ale to samozřejmě jen v létě.“

„To musí bejt pěkná nuda, dědečku… Dojedte ty piva, lidi, posunem se někam dál. Ať tady dědovi ukážeme, jak se žije na plný pecky.“

Pivu tak byla zasazena poslední rána a společnost Černých povstala.

„Tak fofr, mladej,“ postrčil pohlavár Jefima do zad. „Tohle není Kyjev…“

Švéd vstal sám. Koutkem oka si povšiml, že Rubljov zamáčkl cigaretu do popelníku, ale dál zůstal sedět u baru a ani se neotočil.

Všichni vyšli do noční nepohody.

„Kam to jdem?“ zajímal se opatrně Jefim. Vypadalo to až trochu ustrašeně, přesně tak, jak si přál.

„No přece tam, co jsem ti slíbil. A cestou se trochu povyrážíme.“

Povyražení Černých bylo dosti zvláštní.

Kousek od vyhlášeného drahého klenotnictví se celý ten pitěrský spolek družná zpola ponořil do šera. Normální lidé je viděli dál, ale nejasně, jako v mlze nebo ve skutečném šeru. A samozřejmě neměli, jak jim vzdorovat.

Dva svalnatí bodyguardi chytili po kopanci mezi nohy a po špatně zvládnutém zaklínadlu, způsobujícím bolest. Přísně vzato by bývaly stačily ty kopance – po něčem takovém je i fyzicky velmi odolný člověk nejméně na pět minut prakticky vyřazen ze života. Švéd jen nesouhlasně

zakroutil hlavou, ale pak překročil tělo jednoho z nešťastných strážců a vstoupil do obchodu.

Toba mezitím přeskočil prodejní pult a neznámo proč roztrhl mladé prodavačce blůzku. Přísně vzato to na věci nic neměnilo – ta blůzka byla dokonale průhledná a nic neskrývala. Rust s Loďákem se bez dlouhého otálení vrhli ke kase, kdežto Lenoch podpatkem vykopl jednu z vitrín. Ohlušivě zaječela siréna – jak venku na ulici, tak i v obchodě. Becha s Chatanem zůstali u vchodu, zřejmě proto, aby zaplašili případné další příchozí nebo pomoc v podobě milice. Kosák se neustále držel vedle Toby; v jeho rukou se najednou objevila černá igelitka.

To jsou čistý cvoci! pomyslel si Švéd a ohromeně se rozhlédl kolem sebe.

Toba mezitím vyprázdnil pokladnu do Kosákovy igelitky a triumfálně vykročil do středu obchodu, kde stál Švéd a vedle něj užaslý Jefim.

„Chcete tu buchtu?“ zeptal se rozjíveně Toba a kývl na dívčinu, která se marně snažila zakrýt si ňadra. „Rovnou tady…“

„To není moje hobby,“ hlesl tiše Švéd. „Já bych šel pryč. Za chvilku se tu seběhne půl Něvský.“

„No a co,“ pohodil paličatě hlavou Toba. „Mě nezastavěj. Ani čumilové, ani fízláci.“

Zdržovat se ale dál na místě činu ataman zdejších mizerů nehodlal. Kývl na své kumpány a zamířil k východu. Jeden ze strážců, celý zpocený a vypadající velmi trpitelsky, se pokoušel vstát. Druhý vytáhl z pouzdra pistoli.

Tak jim naložili ještě. Milice, která mezitím dorazila, Černé taky zastavit nedokázala – dokonce i pro velmi slabé Jiné není projít špalírem lidí naprosto žádný problém. A tak se taky stalo.

V šeru Švéd zjistil, že poblíž stojí Dimka Rubljov. Ten vše, co se tu odehrávalo, sledoval ukryt v davu.

Černí mezitím přeběhli na druhou stranu Něvské a nebylo těžké zjistit, kudy přesně. Přes vozovku se táhla stopa ze skleněných střepů. Řidiči s vytřeštěnýma očima stáli na místě nehody a vůbec nechápali, co se to tu stalo. Rust zastavil mikrobus taxislužby, ostatní bez meškání vyházeli ven všechny cestující i řidiče a za volant si sedl Becha.

„Račte, panstvo! Kočár je připraven!“ Toba teatrálně pokynul rukou v gestu, jímž zval Švéda s Jefimem do vozu.

Ostatní už nasedli. Švéd s Jefimem se taky posadili a mikrobus, ignorující všechna pravidla silničního provozu, vyrazil k Aničkovu mostu. Ostatní řidiči zděšeně odbočovali do vedlejších ulic nebo se alespoň se svými vozy tiskli k chodníku.

Švéd se ocitl ve stavu, jemuž by se s jistým přeháněním dalo říkat zmatenost. Měl sto chutí okamžitě ukončit tuhle hnusnou frašku, tohle naprosto nesmyslné divadýlko přímo uprostřed Pitěru, nejradši by ty floutky vykázal do patřičných mezí, jenže na druhé straně si nebyl jist, zda už nastala ta pravá chvíle nebo jestli by naopak nebylo lepší ještě chvíli počkat. Mezitím Becha naštěstí ukončil svou kamikadzovskou produkci a teď mikrobus řídil víceméně snesitelně, a to Švéda přimělo, aby přece jen ještě počkal.

# # #

Arik se do hotelu nevrátil v noci, ale až k ránu, za předjitřního šera. Like s Iraklijem na něj čekali nad šachovnicí, u níž si krátili dlouhou chvíli, a s obrovskou

termoskou kakaa u ruky. Kakaa v té chvíli zbývala asi třetina.

Sotva Oděsan dospěl do svého patra, Like se okamžitě napřímil a zahleděl se na dveře. Iraklij také zvedl zrak od šachovnice a rozsvítil stolní lampu. Až do této chvíle se v pokoji nesvítilo.

„Už jde?“

„Ano,“ přikývl Like.

„Aha, už to taky cítím. Ale něco se mi…“

„Máš pravdu,“ nenechal Like kolegu domluvit. „Něco opravdu není v pořádku.“

Vzápětí Arik vstoupil – byl ještě zádumčivější než obvykle. Like mlčky sáhl pro čistý šálek, nalil mu kakao a postrčil ho k volné židli. Arik se usadil a usrkl trochu kakaa.

„Tak co? Dostal ses na oltář?“ Like se pokoušel o veselý tón, za nímž ale byl jasně znát spíš nepokoj.

„Dostal,“ přikývl Arik. „Se všema důsledkama. Jedině že mě nikdo nepřivazoval jako ty ostatní.“

„No a dál?“

„Bylo to moc pěkný.“

V Arikově tváři se zračil smutný zmatek.

Like si ho dlouho upřeně prohlížel. Pak si povzdechl a s nadějí v hlase řekl:

„Hlavně mi nezačni vykládat, že ses do ní zamiloval.“

„Je to horší,“ broukl Arik. „Já ji totiž znám. A vůbec se mi nechce ji zabíjet.“

„Ale no to snad ne?!“ Takovýto obrat nečekal ani sám šéf ukrajinské mise v Pitěru. „Tak vykládej. Pěkně všechno od začátku. A do všech detailů, které považuješ za sdělitelné.“

Arik zmučeně stiskl tenké rty, které se teď zdály být zcela bezkrevné. Jeho pohled bezcílně bloudil po pokoji a nedokázal se ničeho chytit, na ničem se zastavit.

„Jezdila do Oděsy na dovolenou. Několik let po sobě.“ Arik se zamyslel, zřejmě se rozpomínal, a pak stále týmž hlasem upřesnil: „Pět posledních let. Seznámili jsme se u Tchynina mostu. Vanulo z ní cosi tajemnýho… ale docela jinýho, než z těch Černých. Věděl jsem o ní jen tolik, že je z Ruska. Z Oděsy pak odletěla do Turecka. Po roce mi zavolala a řekla, že se vrací. A za rok zase. A za další přesně tak. Tak jsem si myslel, že po tyhle operaci se vrátím do Oděsy a zase ji tam najdu.“

Arik umlkl.

„A jak je možné, že jsi její auru nedokázal identifikovat u oltáře? Když jsme tam byli hned poprvé…“

Arik se ušklíbl a znovu usrkl kakao.

„Říct ti to můžu. Ale vysvětlit ne.“

„Tak spusť.“

„V Oděse vždycky vypadala na čarodějku tak třetí kategorie, která to v krizový situaci mohla s velkým vypětím dotáhnout na druhou. Prostě nic zvláštního.“

Arik opět umlkl.

„No a?“ popoháněl ho Like.

„No a tady je mimo kategorie. Nezlob se, Liku… ale já bych řek, že je silnější než ty. Je Velká. A navíc na vzestupu.“

Like zkoprněl. Neměl ve zvyku skrývat údiv, když to stejně nemělo smysl. A když ho něco zaskočilo, povytáhl obočí a vytřeštil oči.

„Ariku,“ oslovil kolegu starostlivě. „Nepleteš se? Určitě to není omyl?“

„Tak si odečti obraz," mávl ochable rukou Turlanskij. „Schválně jsem ti ji zaznamenal do paměti."

Po pár vteřinách si Like zhluboka povzdechl a smutně konstatoval:

„Bohužel. Skutečně se nepleteš. Je to velká kouzelnice."

Šéf ukrajinských Temných si oběma rukama zajel do vlasů, chvíli seděl hluboko předkloněný a pak se najednou napřímil a rozhodil paže do stran:

„Ale jak je to možné? Proč je to takhle? Jak to, že jsme neměli jedinou stopu, jedinou nitku?! A z Prahy taky nic, aby je čert vzal! To přece není možné, že by Inkvizice nezaznamenala čarodějku TAKOVÉ úrovně! To je prostě absurdní, Ariku!"

„To chápu stejně dobře jako ty," broukl Turlanskij. „Hele, nemáš tady někde vizoura?"

Iraklij, který tomuto dialogu naslouchal s nekavkazanským klidem, vstal a přistoupil k pokojovému baru. Klokotavě nalil na dva prsty zlatavého nápoje, pak tázavě pohlédl na Arika (který se mu viditelně nepozdával) a dávku zdvojnásobil.

„Díky."

„Ať slouží…!"

Arik do sebe whisky naráz obrátil, jako by to byla sodovka.

„No tak dobře," upokojil se mezitím Like. „Tak dejme tomu. A co mi řekneš o těch ostatních?"

„Tři jsou hodně silný, i když takový jako… nešikovný nebo co. Nemít tady tebe, Iraklije nebo Larisu Narimanovnu, asi bych si začal dělat starosti. Ale nakonec bych si asi s tou trojkou poradil. Zvlášť s podporou Švéda a Rubljova. Pak je takovejch pět, který jsou nebezpečný jen mírně. A to ostatní, to je jen šunt."

„Kdo jsou ti tři a těch pět? Není mezi nimi nějaký prorok?“

„Ne. Ale všechno jsou to holky. Mladý a hloupý. Dělaj dojem, jako by se na ně Síla sesypala kdovíodkud a holky nevědí, co si s ní počít. Vlastně mi ale dělalo problém určit, co jsou zač – jestli jsou to vědmy nebo kouzelnice, nebo od každýho kousek, ale namíchaný je to přitom tak, že není jasný, co převažuje. A ještě jedna zajímavá věc: těch holek tam bylo celkem devět, když počítáme i… paní domu. A ještě něco, Liku, já nevím, co přesně za tím je, ale měl jsem pocit…“

„Jaký pocit?“

„Že Síla těch holek je odjinud. Že je cizí. Prostě že není z šera. Že ji berou jinde. Včetně Tamary.“

„Čím dál tím lepší,“ zavrčel Like. „Ale nic, Ariku, běž si odpočinout. A nelam si s tím hlavu. Pokud je opravdu Velká, tak ji hned tak neodhmotní. Dokonce i když na tom trvá Inkvizice.“

„S tím si starost nedělám, šéfe,“ zvedl hlavu Arik. „Mě trápí něco jinýho.“

„Asi tuším co,“ změnila se Likova tvář z tvrdě soustředěné v účastně chápavou. I když to téměř nebylo znát, jen nepatrně. Možná Like opravdu cítil se svým mnohem mladším a nezkušenějším kolegou – i přesto, že Světlí něco podobného, tedy soucit jednoho Temného s jiným Temným, kategoricky odmítají.

„Je to tak,“ povzdechl si Turlanskij. „Poprvé v životě stojím na rozcestí. Povinnost mi káže, že mám něco udělat, a já bych chtěl právej opak. Takže jsem slabej.“

Like se lišácky pousmál:

„Kdoví, jestli je to slabost, nebo naopak síla… No nic, běž si lehnout.“

Arik přikývl a povstal.

„Toho vizoura si vem s sebou,“ poradil mu Iraklij.

„Já mám…“

Arik se ještě zastavil nad šachovnicí, pár vteřin zkoumal postavení a nakonec ukázal na jednoho z králů:

„Bílý dostane šestým tahem mat.“

„Skutečně?“ podivil se Iraklij.

„Má pravdu,“ přikývl Like. „Buď šestým, nebo devátým…“

Když už Turlanskij bral za kliku u dveří, Like za ním ještě tiše zavolal:

„A ještě něco, Ariku. Kdybychom náhodou nebyli v hotelu, až se vyspíš, tak prosím tě nikam nechoď, ano? Seď u sebe na pokoji a dívej se na televizi.“

„To je rozkaz, nebo doporučení?“ zeptal se chmurně Arik.

„Rozkaz.“

„Jawohl, hrabě!“

„Pohov, volno…“

Turlanskij odešel.

„Musím si okamžitě promluvit se Zavulonem,“ řekl Like po několika minutách, které mlčky strávili nad šachovnicí. Iraklij zkoumal, jak dojde k tomu matu, kdežto šéf jen přemýšlel. „Ty zůstaň zatím tady. A zavolej Larisku, budeme ji potřebovat.“

„Dobře, Liku,“ odpověděl Iraklij už do prázdna. Šeremeťjev se vnořil do šera dřív, než stačil jeho slova zaslechnout.

Šéf kyjevských Temných byl pryč něco přes půl hodiny. Než se vrátil, úplně se rozednilo a jitro už po pokoji rozsévalo šedé, jakoby vybledlé světlo; stolní lampa ještě stále svítila, a ta kónická žlutá oáza vypadala v oné šedi skoro svátečně a nadějeplně. Kromě Iraklije byla v pokoji Larisa Narimanovna, řádně pomačkaný

Švéd (s obrovským monoklem na oku), trochu méně pomačkaný Dimka (bez monoklu) a také rozvášněná osůbka ženského pohlaví, která velmi připomínala jednu ze zpěvaček dua Tatu – tu střapatou. Věk taky odpovídal. Občanskou legitimaci tahle osůbka určitě ještě neměla.

„Taktak," obhlédl situaci s nelíčeným zájmem Like. „Zdravím celé vážené shromáždění. Kdo ti to udělal, Švéde?"

„Vona," kývl tázaný ponuře na holčinu.

„No to se podívejme!"

Like učinil nedbalé gesto, jímž doprovodil zaklínadlo mírného transu. Dívčiny oči zeskelnatěly, rozum jako by v nich vyhasl, její postava v křesle celá zhadrovatěla a pak znehybněla.

„Prosím o komentář," řekl Like bezbarvě, snad až znuděně a zkřížil ruce na prsou.

Švéd rozhněvaně pohlédl na dívčinu, dlící v této chvíli v zajetí transu, a stejně rozhněvaně spustil:

„Potkali jsme se s těma místníma v internetový kavárně, jak jsme si to plánovali. Po chvíli – to jsme měli každej sotva dvě pivka – se ta chasa zvedla a hnala se pryč. Cestou vyloupili a vymlátili klenotnictví na Něvský…"

„Myslíš tím naše Černé?"

„Přesně tak. Řeknu vám, šéfe, že jsem se na ty jejich vylomeninky nemoh dívat, ale udržel jsem se, to mi Dimka i Jefim můžou potvrdit. A pak se jelo tady k tý domů…" Švéd znovu pohlédl na dívčinu. „Tam mejdlo pokračovalo, jelikož naši noví kamarádi (tady Švéd otevřel stavidla své ironie naplno) cestou nabrali chlastu a žrádla pro celou rotu. No a chvilku nato jim to zase nedalo a milý mládežníci se rozhodli pro další hrdinský skutky. To už na mě bylo zkrátka moc, šéfe. Tak jsem je

poslal do věčnejch lovišť, všechny do jednoho, kromě ní. Ji jsem pro jistotu pozval na návštěvu, že bysme si s ní podebatovali. Ale že mi to dalo, to pozvání! Nebejt Dimky…“

„Takže tohle dítě tě udělalo – tebe, mága druhé kategorie s málem třicetiletou praxí…“

„Skoro udělalo,“ opravil ho podmračeně Švéd.

„Vona je teda vo hodně silnější než vypadá, šéfe,“ broukl basem ze svého křesla Dimka. „Vo hodně. Celej bok mi vožehla, čubka jedna.“

„Ale prosím tě!“ podivil se snad nedůvěřivě, snad dokonce s posměchem Like.

„Vona tu chásku vlastně vedla,“ oznámil Švéd. „A dělala si s nima, co chtěla. Taková pirátská panímáma…“

„Tak si to proberem,“ přistoupil Like k oknu a posadil se na volnou židli. Pak zvedl olověný pohled ke Švédovi, který zcela zjevně ještě pořád nebyl ve své kůži: „Nezlob se, milánku, že se tě na to ptám, ale odrovnal jsi pořádně aspoň ty ostatní?“

Švéd sklopil zrak. Ne dotčeně, v tom mu bránil pocit viny.

„Pořádně, šéfe,“ odpověděl za něj Rubljov. „Já to kontroloval. Naházel je do šera, jednou provždy. Dokud se do toho nevložila vona,“ kývl směrem k nehybné slečince, „tak jsem zasahovat vůbec nemusel.“

„Předposlední otázka – jaké techniky využívá?“

„Pyrokinezi, mentální šoky, hlas, téměř úplnou kolekci neurokontaktů i bojový zaklínadla somokinetický řady. A pak pár věcí, který ani neznám,“ vypočítával žádané bez nadšení Švéd.

„A jakou má úroveň? Aspoň zhruba…“

„Určitě vyšší než první kategorie.“

„Co amulety a artefakty?“

„Ani ň. Pracuje jen s čistou silou a technikou.“

„Jasně – takže čarodějka. A teď úplně poslední otázka: Kde je Jefim?“

„Šel pro pivo. Přej se mu třesou ruce a proti tomu přej mu vždycky nejlíp pomůže oboloň aksamitová. Tak jsme ho nedrželi, šéfe.“ Švéd se dotkl modřiny pod okem a bolestně se zašklebil. „Pokud mám bejt upřímnej, Liku, tak mně by ta oboloň určitě taky neuškodila.“

Like si vyměnil krátký pohled s Iraklijem a Larisou Narimanovnou. Bylo znát, že vědma má na srdci taky něco hodně důležitého.

„Tak copak?“ naklonil Like tázavě hlavu, až se jeho bujná hříva svezla ke straně, jako nějakému frontmanovi rockové kapely uprostřed koncertu. „Jede k nám revizor?“

„Už přijel,“ pronesla bohorovně vědma. „Von Kissel je ve městě.“

„Zatracená práce!“ uklouzlo bezděky Likovi. „Co ten tu chce?“

„Nemám ponětí. Řekla bych, že se tu chce setkat s Geserem, ale sám jistě chápeš, že to zaručit nemůžu.“

„A setkal se s Inkvizitorem?“

„Myslíš s Chenou? To nevím.“

„Sakra…“ Tahle zpráva se Likovi nelíbila, a to ani trochu. Když se to tak vzalo kolem a kolem, tak příjezd šéfa kyjevské Noční hlídky do Pěterburgu nesliboval nic příjemného. Zvlášť v této chvíli. Světlí měli něco za lubem a vlastně se tím ani nijak zvlášť netajili – kdyby Alexander von Kissel chtěl, tak mohl zůstat nezpozorován, i kdyby s Likem bydleli ve stejném patře. A naopak, stejně utajen mohl v případě potřeby zůstat i šéf kyjevské Denní hlídky Alexandr Šeremeťjev. Ten ovšem na něco takového neměl právo, protože do Pitěru

přicestoval s oficiálním posláním. A to činilo jeho tým obzvlášť zranitelným, pokud jde o očekávané zákulisní intriky a rány ze zálohy. „To se nám tedy nehodí, to se nám ani trochu nehodí…“

Nebo že by už nás Světlí předběhli?! polekal se Like v duchu.

Když si vybavil rozhovor s Arturem–Zavulonem a rozhodnutí, k nimž dospěli, vypadala tahle aktivita Světlých na nějaký preventivní protitah. Což by bylo velice špatné, protože Like se Zavulonem se tentokrát chystali ošálit všechny – Černé, Světlé i Inkvizici. Pokud ale chtěli něčeho takového dosáhnout, museli mít náskok ne o jeden krok, ale hned o tři. Aby všechno šlo po sobě jasně a neodvratně – šach, šach a mat. Bez zbytečného hemžení a nemotorných rošád.

Úvahy šéfa Temných přetrhl Jefim, který zrovna přišel s černým… pivem.

„Dobré jitro, šéfe!“ pozdravil optimisticky.

„Takže!“ zavelel Like. „Švéd, Rubljov a Jefim – vemte si to pivo a plavte do svých pokojů. Až přijde Simonov, tak se k vám připojí. Sem ať mi nikdo neleze. V krajním případě, ale v tom opravdu nejkrajnějším, zavolejte. Máte nějaké otázky?“

„Můžeme spát?“ zahuhlal Švéd.

„Musíte. Večer ať jste v plné polní. A teď kšá!“

Omladina pohotově pokoj vyklidila. Zůstali tu jen Like, Iraklij, Larisa Narimanovna a holčina v transu. První, co šéf kyjevských Temných po odchodu mladých legionářů udělal, bylo, že zajatkyni transu zbavil. Takzvaná Zahviho pouta jí ale ponechal. Dívčina se tím pádem probrala, znovu získala schopnost vidět, slyšet i mluvit, ale hýbat se nebo dokonce něco konkrétního dělat nemohla.

„Tak tě u nás vítám, zlatíčko," pozdravil ji laskavě Like. „Jakpak se jmenuješ?"

Holka se na něj dívala sveřepě, tak nějak neteenagerovsky. Takhle by se asi dívala čtyřicetiletá ženská, jíž už život dal co proto a tím pádem ji taky řádně vyškolil. Hned bylo znát, že nebýt Pout, vrhla by se rovnou kupředu jako tygřice na mříž. Potloukla by se do krve a bolest by přitom necítila.

„A co ty seš jako zač, že se takhle vyptáváš?" procedila tiše skrz zuby.

Hlas taky nebyl dívčí – spíš takový hluboký a prsní.

„No – v daném případě jsem ten, kvůli němuž se nemůžeš ani hnout. Což je podle mého názoru dost pádný argument pro to, abych mohl klást otázky."

„Tamara vás rozseká na mraky. Už se začněte modlit, vy hajzlové! Tý budete ještě lízat podrážky, pokud přežijete voltář!"

„Popravdě řečeno jeden z mých kolegů na oltáři byl a přežil to vyloženě ve zdraví. Dokonce se mu to líbilo. Teď chrápe v sousedním pokoji a chystá se na další kolo."

„Kecáš!"

„Já?" podivil se upřímně Like. „Já?!" opakoval ještě jednou a teatrálně se píchl ukazovákem do prsou. „Kéž ti pámbu odpustí, ale proč já bych měl kecat?"

Holka neřekla nic.

„Proč je to s těmi dětmi vždycky tak těžké?" povzdechl si Like a obrátil se ke svým kolegům.

Šeremeťjev najednou začal neznámo proč vypadat velmi rozmrzele.

„Víš co, děvenko?" řekla znepokojivě klidným tónem Larisa Narimovna. „Tyhle svoje fórky si strč za klobouk. Teď nemluvíš s tou svou sebrankou. Pokuds to ještě

nepochopila, tak s tebou mluví elita. Navíc nejde o elitu odvěkých nepřátel, ale o elitu takříkajíc spřízněnou. My všichni," a vědma významně pohlédla na oba muže, „jsme stejný jako ty a ta tvoje Tamara. Jedině že jsme nesrovnatelně starší a nesrovnatelně zkušenější. A vy tady z vlastní hlouposti a neznalosti vyvádíte kdovíco. Pokud toho nenecháte, tak vás rozšlapem, rozpustíme v šeru a odhmotníme. Kdežto když nás poslechnete, tak si budete žít jako dřív, jenže o hodně líp."

„Co to plácáš, teta?" zkřivila opovržlivě rty holka. „Jaký nepřátelé, jaký spřízněný?"

Vědma vstala, přistoupila až k ní, přidřepla a upřeně jí pohlédla do očí. Ty dvě vypadaly jako krajta a králíček.

„Ty si myslíš, že takovíhle jste jenom vy? Že jste jediný a unikátní? Který dokážou lidi ovládat jako stádo ovcí? Nebo procházet zdí a nořit se do šedivýho světa… Ty si myslíš, že umění magie patří jen vám, takovýmu hejnu usoplenců? Vy jste prostě divošky, malý pitomý divošky, který se najednou probuděj někde v nejtmavším a nezasutějším koutě městskýho parku. A vůbec nemáte tušení, že kromě těch vašich stromů, keřů a louží existuje obrovskej svět, kterej se skládá z ulic, domů a velkých náměstí. My v tomhle světě žijeme už stovky let. Žijeme, podřizujeme se zákonům a taky v jejich jménu umíráme. My jsme vás nepřišli zabít nebo porobit – my vás jen vybízíme k respektování těch zákonů. My vás chceme volat k pořádku, poučit vás a přimět vás k rozumu. Chápeš to?"

„Ne," odpověděla chmurně dívčina.

„Škoda," povzdechla si vědma a vstala. „Uvolni ji, Liku!"

Like jí okamžitě uvolnil Zahviho pouta. Neuplynula ani vteřina a osvobozená zajatkyně zaútočila. Na všechny

tři naráz a taky zbraň nebyla jen tak ledajaká, ale rovnou Šaabův karabáč. Jednotlivé jeho paprsky by přitom hravě stačily na to, aby za normálních okolností propálily zeď.

Její útok přirozeně nikomu a ničemu neublížil. Ani Kyjevanům, ani hotelovému pokoji – i jeho zdi zůstaly celé a nedotčené. Proto také v Iraklijově pokoji budovali tak důkladnou magickou clonu.

„To je ale holka paličatá," zakroutil vyčítavě hlavou Like.

Mezitím už dívčina znovu ztratila schopnost pohybu. Tentokrát se proměnila v sochu – s rukama rozpaženýma do stran ztuhla na půl kroku od trojice.

„Poslyš," oslovil ji znovu přívětivě Like, „my ti opravdu nechceme ublížit. Ani tobě, ani tvým přátelům."

„Ten tvůj vlčák pobil všechny moje kamarády!" zařvala vztekle. „Tak aspoň nelži!"

„Hm!" Like se zamyslel. „To by bylo opravdu zlé. Ale věř mi, že jestli můj člověk nebyl v právu, tak bude potrestán, a to velmi přísně. A víš, co uděláme na důkaz toho, že ti nechceme ublížit? My tě jednoduše pustíme. Jenom nám musíš slíbit dvě věci. Za prvé že už nebudeš dělat hlouposti a uplatňovat bojovou magii – přinejmenším tady v hotelu. A za druhé o nás řekneš Tamaře. Zopakuj jí všechno, cos tady slyšela – dokonce i když nebudeš věřit jedinému našemu slovu. Platí?"

„Táhněte k ďasu! Já vám nic slibovat nebudu."

„K ďasu se dříve nebo později stejně dostaneme," usmál se lehýnce Like. „My jsme totiž svou podstatou Temní. No dobře, tak klidně vypadni a nic nám neslibuj. Huš pryč!"

V následující vteřině Like bleskově přeskupil Sílu a zajatkyně se znovu ocitla na svobodě: přímo pod jejíma nohama se rozevřel portál, ona vypískla, tentokrát už jako

normální malá holka, a z půlmetrové výšky spadla do trávy. Přesně doprostřed trávníku před hotelem. Like vstal a pohlédl oknem ven, jako by si nebyl jist stoprocentní účinností portálu. Možná si ale jen dělal starost, aby si ta holka z leknutí něco nezlomila nebo nevykloubila.

„Ty jim přece jen chceš dokázat, že nejsme nepřátelé?“ otázala se s jistými pochybami v hlase Larisa Narimanovna.

„To taky.“

Mladá pitěrská naděje se právě zvedala na nohy a nechápavě se rozhlížela kolem sebe. Pak párkrát nejistě přešlápla na místě a drobnými krůčky se vydala k Egyptskému mostu. Přistání tedy nakonec bylo hladké. Like ji pohledem přimhouřených očí provázel tak dlouho, dokud se její světlá bundička definitivně neztratila za stromy.

„Výborně,“ poznamenal s jistotou. „Takhle to bude lepší.“

„To doufám, šéfe,“ řekla už docela pokorně Larisa Narimanovna a stáhla si sukni přes kolena. „Ty to musíš vědět nejlíp. Poslyš – a je ta jejich Tamara skutečně velká?“

„Vypadá to tak,“ přikývl Like. „I když jsou tam věci, kterým nerozumím.“

„No a Artur se tedy chystá…“

„Samozřejmě se chystá!“ zafuněl Like. „Bylo by od něj hloupé nevyužít takové šance.“

Iraklij zamlaskal jazykem a zakroutil hlavou na znamení nesouhlasu.

„Copak?“ zpozorněl Like.

„To bude těžká věc," vysvětlil Iraklij. „Inkvizice vydala formální pokyn, že je máme všechny zničit… A do toho se nám sem připletou Geser s von Kisselem…"

„Inkvizice vydala pokyn vyčistit Petěrburg od sekty Temných, která se skládá z nejnižších Jiných. Když během tohoto procesu narazíme na Velkou čarodějku a získáme ji pro přistoupení k Dohodě, tak na tom přece nic špatného nebude, naopak! Co zlého by bylo na tom, kdyby se nám během téhle práce pro souhlas s Dohodou podařilo získat ještě dalších deset čarodějnic a vědem? Hlavní přece je, aby ty zmatky v Pitěru ustaly. Hlavní je zarazit jim ty jejich reje a přinášení obětí."

„Jenže v tom nám Světlý budou ze všech sil bránit."

„Ti nám přece ze všech sil brání odjakživa," poznamenal moudře Like a lítostivě rozhodil rukama. „Taková je tradice našeho soužití."

„Poslouchej, Liku," ozvala se Larisa Narimanovna. „A jsou Světlý teoreticky schopný Velkou nebo některý ty její dvorní dámy remoralizovat a získat pro věc Světla? Třeba uvažujou právě o tomhle…"

„Neřekl bych," zakroutil hlavou Like. „Když se Jiní města Pitěru stali Černými, sami se tím zasvětili Tmě. Přísně vzato jsme ale podobnou možnost s Arturem posoudili taky."

„Tma dej, aby se ke Světlu přichýlit nemohla," povzdechl si Iraklij. „Nepůjdem na snídani, Liku? Mám takovej pocit, že už se mi v těle vnitřnosti perou hlady."

„Půjdem," přikývl Like. „Tys prohrál, tak to platíš. Nechceš jít s námi, Larisko?"

„Já půjdu s Giovannim. Musím ho jít vzbudit."

Like si ironicky odkašlal:

„Nechápu, co na tom makarónoví vidíš… Nepočítáš ty s ním nakonec jako s návnadou pro upíry, až si budou chtít do něčeho kousnout?“

„To tak!“ vyprskla vědma. „Chrápat s mrtvolou… Děkuju nechci – zatím mě víc bavěj živí chlapi,“

„O vlkodlačím kousnutí jste se už bavili, pokud se nepletu,“ vmísil se do debaty Iraklij a zasmál se.

„Vy jste prostě pařezové bezcitný,“ uzavřela to Larisa Narimanovna. „Co vy víte – třeba si myslím na Fuaran. Zatím ahoj. Kdybyste mě potřebovali, víte, kde mě seženete.“

„Au revoir!“ zamával na ni roztomile Like a naznačil komické pukrle.

A co jiného měl taky šéf kyjevské Denní hlídky v takovéhle situaci udělat?

Kapitola šestá

Švéd se probudil asi ve tři hodiny odpoledne. Nálada se mu zlepšila, ale ne o moc. Nejvíc mu přitom vadilo ne to, že ho div neoddělala ta malá holka, ale to, že se neudržel. Ztratil nad sebou kontrolu, skočil do šera a začal tu pitěrskou holotu ničit. A holota to je, o tom není sporu, holota hnusná! Jenže to mága druhé kategorie rozhodně neomlouvá. Když si v duchu rekonstruoval okamžik, v němž nad sebou ztratil vládu, vztekal se taky proto, že si toho pamatoval přímo trestuhodně málo. Vybavoval si jen temné podráždění, které se mu postupně hromadilo v duši, potom kypící vztek – a pak přišel ten výbuch! Jenže za výbuchem je tma, propast, a pak už má jen tu střapatou bestii pár metrů od sebe a prudký vír Síly, který se jí roztočil nad hlavou a užuž se hotovil vrhnout se přímo na něj… A pamatuje si taky strach, protivný lepkavý strach, který mu napovídal, že vybudovat štít proti tomu víru už nestihne. A i kdyby to stihl, na tenhle vír by se silami prostě nestačil. Ještě že ho z toho vysekal Dimka, ten ho jistil kvalifikovaně a spolehlivě.

V koupelně se Švéd chvíli zabýval monoklem, prakticky ho odstranil a pak chvilku přemítal nad tím, zda by se náhodou neměl oholit. Jenže na to byl líný. Tak si natáhl tepláky a vydal se k Jefimovi, kde zůstaly veškeré zásoby piva.

V Jefimově pokoji už zasedali Simonov s Dimkou Rubljovem. A samozřejmě s Jefimem. Prázdných lahví od Oboloně už se pod stolem nahromadilo požehnaně, a to Rubljov pivo nepil, jen čaj. Jefim chrlil jednu za druhou nějaké historky a oba další pánové ho přerušovali salvami smíchu.

Švéd si přisedl, otevřel si láhev a začal na půl ucha taky poslouchat, i když co chvíli odbočoval k vlastním neveselým úvahám.

Ke konci první láhve a zejména na začátku druhé ho to ale pustilo a Švéd se soustředil spíš na Jefima. Ten právě soukal z rukávu další příběh:

„Teda pánové, včera jsem ve Věstníku čet něco neuvěřitelnýho. Ty Američani už dočista zmagořili! Jeden chlápek zavolá na policii a prohlašuje, že jeho soused schovává ve svým domě krávu, kterou po nocích pase na jeho trávníku. No tak policie přijede, prohlídne si kravinec, kouká na to jako blázen a vyrazí na toho souseda. Jenže soused čučí jako blázen – jaká kráva, proboha? Vy jste se snad zbláznil, důstojníku, a kde bych ji podle vás asi tak měl mít: v ložnici? Nebo v koupelně? Jo v garáži! No tak pojdte, podíváme se tam. A v garáži samozřejmě nic, akorát auťák. Po krávě ani stopy. Tak se milý policajti na všechno vykašlali a táhli si zase po svejch – kráva přece není myš, aby se v takovýmhle menším venkovským domě nedala najít. A vlastně i vyčuchat.

Jenže za dva tejdny ten samej chlápek volá na policii znovu – ze stejnýho důvodu, ale tentokrát ještě ke všemu tvrdí, že si tu krávu natočil na video. Tak přijeli, podívali se, a namouduši, normální kráva! Zrzavá, rohatá, s vemenem až na zem. Tak si ještě ten záznam zkontrolovali, ale podvrh žádnej, všechno autentický.

Prostě kráva. A tak zase na souseda. Soused se na to video podíval, pokrčil rameny a říká: Třeba si mě rozkrájejte nebo upalte, ale já prostě nemám tuchu, odkud ta kráva je a kde se tu vzala. Asi by si s tím hlavu lámali do dneška, ale naštěstí se u toho nachomejt jeden místní hlídkař. Ten celej případ samozřejmě zamet pod koberec. Protože pravda, pánové, byla takováhle: dcerka toho souseda byla Jiná, mladá vlkodlačka. Po nocích se měnila v krávu a chodila se popásat na sousedův trávník. Umíte si to představit? Holce se prostě zachtělo se pást! Po nocích! Na sousedově trávníku! A nechávat tam po sobě kravince! Já se řehtal snad půldruhý hodiny. Ale to ještě není všechno! Protože když se hlídkař tý holky zeptal, proč to dělala a ještě ke všemu tak často, tak ta trumberka zámořská prohlásila, že u souseda byla mnohem lepší tráva a že v tu krávu se proměňovala proto, že se jí líbilo, jak má najednou velký prsa!!!“

Simonov téměř zachrochtal a svezl se z pohovky na zem. Smát se už nemohl, a tak jen vysíleně sípěl. Rubljov se smál nahlas a dutě, kdežto Švéd se jen křivě uculoval.

„Já bych se tomu nesmál,“ ozvalo se ode dveří.

Všichni kromě Simonova se otočili. Simonov se bleskově vysoukal zpátky na gauč a narovnal si brýle.

O veřej pootevřených dveří se opíral šéf. V rukou třímal plastikový kelímek, patrně s chlazeným koktejlem. Z toho čnělo barevné umělohmotné brčko.

„Já jednu takovou vlkodlačku znal,“ řekl skoupě. „A ta se taky proměňovala v krávu. No a ta zase orgasmu dosáhla jedině při dojení. A co myslíte, jak často do toho šera lezla?“

„Asi hodně často,“ usoudil nesměle Jefim.

„Správně,“ Like povytáhl obočí a stiskl brčko rty.

„Pojďte dál, šéfe,“ vzpamatoval se poněkud opožděně Jefim a uvolnil mu křeslo.

Like se odlepil od veřeje a definitivně vstoupil dovnitř; dveře za ním se zabouchly samy. Alespoň nezasvěcenému by to tak připadalo – průvan žádný a dveře přitom: buch!!!

Jiní, zejména hned po iniciaci, tyhle trochu dětinské triky prostě zbožňují. Třeba zavřít dveře lednice, když máte obě ruce plné. Nebo si vzít knížku z police, aniž jste se zvedli z křesla. Nebo si ráno dopravit telefon až do postele, když vás nečekaně probudí. Později se podobné drobnosti změní v automatismus a fungují na úrovni reflexů. Taky Like na ty dveře určitě ani nepomyslel, prostě je zavřel a ani si toho zřejmě nevšiml. A ostatní to brali jako samozřejmost.

„Co tvůj bok?“ podíval se Like starostlivě na Rubljova.

„Normálka,“ pokrčil rameny tázaný. „Spánek jsem si dopřál transformovanej, to je to nejmenší. Eště to trochu svrbí, mrcha, ale počítat se mnou můžeš na cokoli.“

„A ty?“

„Dobrý,“ odpověděl kuse Švéd. Bylo to jen trochu zasmušilejší, než by si býval sám přál.

„Koukám, žes zapracoval i na tom monoklu. Hned se ti do toho asi nechtělo, co?“

„To nechtělo…“

„Tak výborně. Marodka je, jak vidím, prázdná a všichni se hrnou do boje,“ shrnul to Like a postavil kelímek na stůl. Brčko se tiše zhouplo a znehybnělo. „Když už jsme u těch bojů – co to do tebe vjelo, Švéde? Já přece říkal, že se máte jen rozhlédnout a všechno fixovat… Co?!“

„Já ani sám nevím, šéfe,“ zabručel Švéd a bezděky uhnul pohledem. „Prostě to na mě přišlo. Fakt nelžu… Jen jsem stál, vztekal se a vyloženě trpěl… A pak najednou bác! Jako kdyby mi někdo odpojil hlavu. No a když jsem se vzpamatoval, tak přede mnou stojí ta… cácora. A nad hlavou má takovej silovej obuch, že mi až přeběh mráz po zádech… Eště že mě jistil Dimka. A tady Jefim taky dělal, co moh.“

„A co ti ostatní Černí?“

„Ostatní už to maj za sebou,“ rozhodil Švéd provinile rukama. „Ani si pořádně nepamatuju, co všechno jsem s nima vlastně proved. Jedině jsem pro každej případ přeskenoval, jak zkroutili tu holku. V šeru po nich zbyla jen ozvěna a okousanej modrej mech.“

„Kolik jich bylo, myslím těch odhmotněných?“

„Sedum. Samý kluci. Sedmá kategorie. Jeden se možná moh dotahovat na šestou. Ale zrůdy to teda byly děsný.“

Like se na okamžik zamyslel.

„Takže ty si nic nepamatuješ…“ zamumlal asi po minutě. „To je zvláštní.“

„Myslíš, že ho voblbli?“ zeptal se opatrně Simonov.

Like si přejel dlaní přes obličej a pozorně se zadíval na Švéda.

„Co si o tom myslíš ty? Neměl jsi takový pocit?“

„Jakej pocit?“ zakabonil se Švéd.

„Řekl bych neobyčejný.“

Švéd se poctivě pokoušel si vzpomenout. Neobyčejný… Jenže jak to asi vypadá, takový neobyčejný pocit? Čemu se to podobá? V reálných situacích se Švéd pod vliv opravdu silných či dokonce velkých mágů ještě nikdy nedostal. A tak teď neměl s čím srovnávat.

„To fakt nevím… Ale jako kdyby mě někdo vypnul, šéfe. Tak na půl minuty, na víc asi ne…“

„A co mi na to řekneš ty?“ obrátil se šéf k Rubljovovi.

„Já si teda ničeho nevšim,“ odpověděl naprosto vážně Dimka. „Podle mě bylo všechno v klidu… a situaci jsem sledoval z druhý hladiny. A najednou Švéd začal ty Černý jednoho po druhým kosit.“

„Jak přesně to dělal?“

„Normálně – vyvolal kouřmo, a v tom je rozptýlil. Černý se samozřejmě škubali, jenže to jim při tý jejich sedmý kategorii nebylo nic platný… Jo – a ta holka nejdřív vypadala tak na pátou, maximálně čtvrtou kategorii. A pak se najednou skokem dostala do první a vejš. V každým případě když jsem na ni zaútočil ve druhý hladině, tak se ještě stihla proměnit a div mi nefrnkla do třetí.“

„Jsi schopen dostat se do třetí hladiny?“ povytáhl Like tázavě obočí.

„Ne,“ odpověděl s povzdechem Rubljov. „Zkoušel jsem to, ale nic. Proto jsem taky vlez pod závoj a koukal ji přišlápnout, ještě než mi foukne. Protože kde bych ji pak hledal. Naštěstí pomoh Švéd, něčím do ní zezadu šťouch… To ji rozptýlilo, no a já už ji pak poměrně snadno zamotal do závoje.“

„Takže ty sis vůbec ničeho divného nevšiml?“ snažil se vše upřesnit Like.

„Pokud jde vo Švéda, tak ne. Jenom jsem se divil, proč se v něm najednou probudilo takový zvíře. Ale zase ne moc. Popravdě řečeno jsem měl těch černejch parchantů taky až po krk,“ přejel si Rubljov hranou dlaně přes ohryzek. „Pokud jsou takovýhle všichni, tak bych je rozmačkal jako štěnice. Eště si vostatní Jiný řeknou, že takový jsou všichni Temný…“

„Tak to ne, mládenci," zakroutil hlavou šéf. „Dál už je rozmačkávat nebudem. Přinejmenším dokud nezjistíme, jakým způsobem skáčou přes několik kategorií v jediném okamžiku."

„A to dělaj?" nevěřil svým uším Simonov. „Copak to není normální maskování?"

Švéd, Rubljov i Jefim rázem zbystřili pozornost – je tenhle problém totiž zajímal taky. Každý silný mág dokáže předstírat úplného slabocha, ale přelstí tak jenom ty, co jsou alespoň o kategorii níž než on. S rovnocenným nebo silnějším soupeřem mu tenhle kousek neprojde. Proto se naprosto logicky dalo předpokládat, že ta mladičká pitěrská Černá čtvrtou či pátou kategorii jen předstírala. A v potřebném okamžiku pak tuhle masku odhodila. V zásadě se tím dalo vysvětlit i to, že nakonec ji Švéd s Rubljovem stejně dostali – dva Jiní druhé kategorie jsou při správné dělbě sil schopni porazit jedince, který stojí o kategorii výš. A to se taky stalo, tím spíš, že měli k ruce ještě Jefima, což je v celkové bilanci soupeřících magických sil závaží sice malé, ale právě ono může nakonec rozhodnout.

Like však byl jiného názoru.

„Podle mě skutečně přeskakují," řekl šéf naprosto vážně. „Přinejmenším ta holka, co jste ji chytili, se přímo přede mnou dostala zase o kategorii výš. Na to, aby pro mě byla skutečně nebezpečná, to sice nestačilo, ale já osobně se s takovýmhle bezdůvodným posílením setkávám vůbec poprvé."

Když Jiný tak starý jako Like vidí něco poprvé, není pochyb o tom, že jde o něco naprosto neobvyklého.

Švéd, Rubljov i Jefim jen nechápavě pomrkávali a Like se pomalu, jako studenokrevný živočich zjara, natáhl po svém kelímku.

„Takhle se věci mají, pánové,“ shrnul to šéf a přisál se k brčku.

V prvním okamžiku se nikdo neopovážil porušit ticho, které se v pokoji rozhostilo. Like se tak dobré dvě minuty mohl soustředěně věnovat svému koktejlu. Když ho dopil, tónem naprosto všedním nařídil:

„Igore! Vezmi si Jefima a mazejte do města. Úkol je jasný – sledovat každého Černého, na něhož narazíte. Tentokrát se ovšem do potyček v žádném případě nepouštět! Pokud se vrátíte před půlnocí, napařím vám flastr! A pokud zjistím, že jste místo hlídkování seděli někde v baru…“

„Jo – a co když právě v tom baru budou Černý? Tak jak je potom máme sledovat?“ upřesnil si vše vychytrale Simonov.

„V takovém případě ten bar povoluji,“ zašklebil se Like. „Ale jinak požaduji pohyb a zase pohyb. A ještě něco – velení dneska přenech Jefimovi. Pak mi podáš hlášení, jak mu to šlo. Potřebuje praxi, aby si konečně mohl zvýšit kvalifikaci…“

Jefim zazářil. Bez potřebné kvalifikace by se v Hlídce žádné jen trochu slušnější funkce nedočkal. Tím spíš v Hlídce tak poklidné a ospalé jako kyjevská. Bez funkce, bez trvalé nutnosti plnit úkoly nadřízených (většinou čím dál tím složitější) byl další růst Jiného prakticky nemožný, protože se nezvyšovala jeho schopnost ovládat stále větší Sílu a zacházet se stále složitějšími zaklínadly. Součástí práva na kvalifikaci však zároveň byl i úvodní pobyt na nejnižším stupínku hierarchie, tedy v postavení děvčete pro všechno…

Je úkol jasný? Otevírat se samozřejmě nebudete. Soustřeďte se jen na kluky, holky tentokrát nechtě na pokoji – opatrného jak známo i Tma chrání.“

„Nó,“ protáhl Simonov. „Víceméně je to jasný, šéfe. Takže jdeme, Jefime.“

„Počkat!“ zarazil ho ještě Like. „Tohle bude přece Jefimova záležitost. Tak ho moc nehoň. Na sbalení potřebných fidlátek máte pět minut. Ty si zatím ještě lízej rány, Dimo. Arik a Švéd půjdou se mnou.“

Šéf kyjevských Temných vstal a bleskově se přesunul ke dveřím. Arik se Švédem se okamžitě vydali za ním. Oba s předtuchou nevyhnutelného průšvihu.

Vcelku to docela uhodli – pokud jde o ten průšvih. Jenže jejich zkušený šéf měl jako obvykle tolik rozumu, že na koberečku se dověděli i něco víc, než jen čeho se dopustili. Oč půjde tentokrát, ovšem pochopili až za dost dlouho.

Tentokrát se Like nerozběhl do Iraklijova pokoje, který všem sloužil jako štábní místnost, ale k sobě. Ty dvě prostory se od sebe nijak zásadně nelišily, snad jen tím, že Iraklij míval na stole zásadně láhev gruzínské chvančkary, kdežto v Likově případě se nápoje střídaly. Tentokrát tu byl k vidění vermut Ranní rosa.

„Posaďte se,“ zavrčel na své nedobrovolné návštěvníky Like. „Tohle bude nadlouho. A nebude to právě příjemné.“

Sám Like se jako obvykle svalil rovnou na obrovskou postel.

„Vono se stalo eště něco?“ zajímal se chmurně Švéd, který se právě usazoval do křesla. Arik se zády rovnými jako pravítko usedl do protějšího, na druhé straně stolku.

„Zatímco jsi spal, tak ne.“

A Like se na minutu odmlčel a soustředil se na imaginární bod kdesi mezi postelí a oknem. Ani jeden z mužů si netroufal do jeho úvah vstoupit.

„Švéde,“ ozval se nakonec šéf.

„Ano, šéfe,“ hlesl oslovený.

„Chápeš aspoň to, že jsi na mraky rozkopal naše původní plány?“

„Chápu,“ řekl Švéd a najednou vypadal chmurněji než bouřkové mračno. „Já se samozřejmě nechci hájit, Liku, ale já vopravdu nevím, jak se to stalo. Vypadá to, že se mnou někdo manipuloval jako loutkář s pimprletem. Vědomě jsem se ale nedopustil ničeho, i když jsem měl sto chutí už v tom klenotnictví.“

„Jenže původní plán vyšmejdit hlavní rej a tam potom všechny odrovnat byl od začátku naivní a prakticky neuskutečnitelnej,“ ozval se nečekaně Arik.

Vypadal klidně a sebejistě.

„Myslíš?“ otázal se okamžitě Like. „Tak to mi vysvětli.“

„Je hrozně těžký shromáždit všechny Černý na jednom místě, protože jsou až příliš rozdělený a rozházený. Kolem Tamary se pohybuje jen docela malá skupinka. Kolem tý naší zajatkyně další, ještě menší. Takovejch skupinek tu budou desítky a každá z nich operuje na vlastní pěst, to je přece naprosto jasný. A o jakejch plánech taky mluvit, když jsme neprovedli žádnej předběžnej průzkum na místě?“

„Kdypak tě tohle všechno napadlo?“

„No hned,“ pokrčil rameny Arik.

„A žes byl zticha?“

„No protože velký mágové přece nic nedělaj jen tak zbůhdarma. To vím už dávno a spolehlivě. A tentokrát bylo třeba uspořádat divadelní představení Legionáři připravují plán rozdrcení Černých – a vy dva s Iraklijem jste to představení rozehráli. Řek bych, že hlavně pro přihlížející Světlý.“

„Nejen pro ně," zašklebil se poněkud asymetricky Like. „Taky pro Simonova a Jefima. Přísně vzato jsem právě proto je dva poslal pryč. A vás budu vychovávat. Zatím jen slovně."

„A proč že tu Jefim se Simonovem nejsou?" zajímal se pro každý případ Arik.

„Pro Jefima je na takové věci ještě moc brzy," vysvětlil stručně Like.

„A pro Simonova?"

„Pro toho je zase pozdě," konstatoval ještě stručněji a s vražednou nemilosrdností Šeremeťjev. „Simonov už dosáhl zenitu – jako mág i jako člověk. Kdežto vy ještě ne. Proto je v mém zájmu vás dostat co nejvýš. Hlavně tebe, Ariku. Celá tahle pitěrská anabáze má jeden důležitý účel – abyste ty a do jisté míry i Švéd získali zkušenost. Proto tu já dělám jen to, co ani jeden z vás zatím udělat nemůže."

„Díky, šéfe."

„Díky můžeš říkat, až se dostaneš mimo kategorie," učinil Like královské gesto rukou, asi jako antický vladař v mizerném filmu. „Švéde! Uvolni se. A neškubej sebou, ani kdyby to bolelo. A dávej pozor. Ty, Ariku, opakuj všechno po mně."

Vzápětí v Švédově hlavě explodovala bomba a on byl najednou mimo – přesně jako před útokem na Černé a před soubojem s tou neuvěřitelně silnou holkou. Šéf zařval a rozplynul se v nekonečnu, jenže jeho křik nikdo neslyšel, protože šero a jeho nejčastější obyvatel, modrý mech, pohltily všechny zvuky beze zbytku.

A pohltily i bolest.

Když se Švéd probral, seděl ve stále stejném křesle. Like se stejně jako předtím válel na posteli, kdežto Arik dál trůnil v druhém křesle naproti přes stůl a vypadal

ještě zádumčivěji než na počátku celé této debaty. Jak dlouho byl v bezvědomí, nedokázal Švéd určit ani přibližně.

„Tak žiješ?“ opřel se na posteli o loket Like.

Nikolajevský mág pohodil hlavou a napřímil se – až doteď v křesle zpola ležel.

„Fujtajksl… Snad jo…“

Like nevypadal právě optimisticky. Jako by se zrovna dověděl něco moc a moc nepříjemného. Arik měl tvář naprosto neproniknutelnou, což také bývá neklamná známka špatných zpráv.

„Co se stalo?“ zneklidněl Švéd.

„Je zle, kamaráde,“ řekl zasmušile Like. „Jak to tak vypadá, skutečně tě ovládal někdo cizí.“

„Při tý bitce?“

„Ano.“

Švéd zbledl. Jedna věc je tušit, že vámi, vaším tělem a vaším vědomím někdo manipuluje. A něco docela jiného je spolehlivě to vědět. Vědět naprosto přesně, že jste loutka a že nitky od vašeho těla se táhnou někam vysoko vzhůru, k někomu, pro nějž škubnout za kteroukoli z nich je to nejmenší. Najednou nepatříte sami sobě a například se usmíváte v situacích, kdy je třeba naopak plivnout jinému do obličeje, nebo dokonce bez přemýšlení uhodit. Nebo se naopak cpete do rvačky tam, kde je třeba vydržet a bez ohledu na cokoli vyčkat.

„Ale kdo? Černý?“

„Nevím,“ odpověděl Like. „Tomu zatím nerozumím. Je to rukopis, který je nečitelný dokonce i pro mě. Jde o metodu, kterou znám jen z doslechu – použilo se to dávno a dávno v egyptské Hamúnapatře. A pak ještě jednou – tuším v Benátkách.“

„Jak to myslíš?“ nechápal pořád Švéd, kam Like míří.

„Prostě tě nemanipuloval mág,“ rozšifroval naprosto klidně právě řečené Šeremeťjěv. „A já bych dokonce řekl, že žádný konkrétní Jiný. Mám takový dojem, že tě řídilo samo šero.“

Švéd svraštil čelo, ale tomu šéfovu výroku stejně nerozuměl.

„A jak?“

Like pohlédl ke stropu a rozhodil rukama: Hochu, to se mě moc ptáš.

„Soustřeď se, Ariku! A ty to taky zkus, Švéde. Začneme úplně od začátku.

Tak za prvé: Artur–Zavulon vůbec neriskl přijet do Pitěru osobně. Je to velmi zdatný Jiný, ale přitom nemá rád, aby za něj někdo tahal horké kaštany z ohně. Proto jsem já sám sem na sever odjížděl předem připravený na to, že věci budou daleko složitější, než nám bylo řečeno. A teď už dávno vím, že jsem se nemýlil.

Za druhé: Ta trojí patronace sice vypadá krásně, ba vznešeně, ale ve skutečnosti to znamená jen jedno – ani Světlí, ani Inkvizice pořádně nevědí, co se to tu děje. Běžně se takovýto trojí dohled ustanovuje výlučně v případech, kdy se jednotlivé strany bojí lézt přímo do pekla na vlastní triko, ale zároveň tu hrozí, že by se něco mohlo prošvihnout, kdyby do toho nešly. Proto se kolem nás pořád motají ti pozorovatelé.

Za třetí: Nejvyšší Jiní se o Pitěr začali zajímat až teď, kdežto pětatřicet předchozích let na něj nikdo ani nevzdechl. To znamená, že v poslední době se tu stalo něco, z čeho by prakticky každý mohl těžit, ale zároveň je to hodně nebezpečné.

Před odjezdem jsme neměli k dispozici nic jiného, než tyto tři základní dedukce. A jeden záchytný bod –

informaci o existenci Černých. Jak jsme se v této situaci zachovali?

Já bych řekl, pánové, že jako správní a prozíraví hlídkaři. Za prvé jsme netlačili na pilu a nesnažili se věci hnát co nejvyšším tempem podle nejpravděpodobnějšího scénáře. Za druhé jsme předvedli plno skutků, které z hlediska pozorovatelů vypadají nesmyslně. Jakož i skutků, vypadajících přímo hloupě a nepřípustně. Souborným výsledkem tohoto počínání jsou informace. Tak, Ariku – a teď se pokus z toho, co zatím máme, vybrat to nejpodstatnější. Ale prosil bych stručně a srozumitelně."

Arik se na chvilku zamyslel.

„Nejdůležitější závěr, kterej z toho zatím plyne, je podle mě tenhle: Za Černýma stojí jistá síla, jejíž podstatu neznaj ani Světlý, ani Inkvizice. Proto se každej zúčastněnej snaží o to samý – podstatu zjistit a konkurenci zároveň v tomtéž zabránit. A v ideálním případě tu sílu donutit, aby sloužila právě jemu. Je to tak?"

Like zatleskal:

„Bravo, Ariku! Dospět k tomuto závěru s tvými informacemi a tak rychle, tomu říkám výkon! Proto taky do tebe vkládám takové naděje!"

Švéd na svého přítele a souseda z jižních oblastí Ukrajiny pohlédl s lehkou závistí. Arik byl vždycky lepší než on. A to nejen díky věku. Zpočátku byl Turlanskij prostě inteligentnější. Nejspíš právě proto mu teď tleská jeden z nejsilnějších ukrajinských mágů, kdežto s ním, se Švédem, tady v Pitěru jako s morčetem experimentuje neznámá síla.

„Nechceš něco dodat k té dívence, co tebe a Rubljova tak poškádlila, Švéde?" zkoušel Like své podřízené dál.

Švéd se zamyslel.

„No, na svůj věk byla až neoprávněně silná," začal po několika vteřinách váhání. „Samozřejmě v případě, že nevyvolala mohutnou iluzi a že si na tu pubertačku jen nehrála, což by bylo možný, protože je určitě silnější než například Arik nebo i Iraklij. Alespoň já měl ten dojem."

„Skutečně vypadala silnější než ty, Arik nebo Iraklij, ovšem se žádnými iluzemi nepracovala," oznámil mu Like. „Ale o to teď nejde. Co je zač? Na to se tě ptám."

„Řek bych, že Temná čarodějka," pokrčil rameny Švéd. „Jenže divoká… A taky divná – jako by v ní zároveň bylo něco z vědmy nebo co."

Při těchto slovech se Arik po příteli rychle podíval.

„To sedí," shrnul to Like. „Arik o těch Černých holkách taky mluví jako o poločarodějkách–polovědmách. No a teď si poslechněte, co si o tomhle všem myslím já. A vlastně nejen já – jsem přesvědčen, že Zavulon, Geser, von Kissel a Chena to vidí úplně stejně.

Existuje minimálně jeden způsob, s jehož pomocí lze téměř naráz z chaboučké čarodějky udělat přímo úctyhodně silnou vědmu. Přinejmenším na čas. Návyky čarodějky přitom tahle novopečená vědma neztratí, naopak si je ponechá a posílí je, a to na kvalitativně zcela jiné, samozřejmě vyšší úrovni.

Říká se tomu mentor–artefakt. Je to artefakt nesmírně starý a nesmírně silný – jeho tvůrce do něj musí vložit částečku sebe sama, svého umění a své duše, a pak stovky let čekat, až naakumuluje dostatek síly. Ten tvůrce přitom po iniciaci podobného artefaktu poklesne nejméně o jednu, ale ještě spíš o dvě kategorie. Pokud se někdo z vás zajímal o tu nedávnou moskevskou historii se Zrcadlem, tak si možná vzpomene, že tam takový artefakt fungoval – a to zdaleka nepatřil k nejsilnějším. Byl to

Fafnirův Dráp, Dráp šerého draka, který silou zásoboval několik generací jedné sekty.“

„No dobře…“ hlesl nechápavě Švéd. „Ale tady jsou najednou samý holky…“

„Artefaktů klidně může být víc. Během volmarské vzpoury uskupení Ulfenora Griddiga zhotovilo kolem tří desítek takovýchto artefaktů a uložilo je s úmyslem použít je v příznivějších časech. Toto uskupení o více než čtyři století později zničila enkláva bílých mágů v čele s Beerem Žlutou Svitou. Těch pár sektářů, kteří se tehdy zachránili, uteklo až do Indie. Ulfenorův hrob přitom nikdy nebyl nalezen. To je jen jeden případ, ten nejznámější. Jenže za starých časů, myslím před Dohodou, byly takovéto historie na denním pořádku. A nic nebrání tomu, aby se takový hrob nebo místo uložení artefaktu najednou otevřely někde uprostřed Ingermanlandských bažin, což je místo svými energetickými charakteristikami opravdu výlučné. Proto také ta nečekaná aktivizace Černých v Pitěru. Proto puberťačky, které nás zaskočí první kategorií.“

„No dobře, ale proč jsou to jen holky?“ zeptal se Arik.

„To zatím tvrdit nemůžeme. Možná že právě my… tedy vlastně vy jste zatím shodou okolností potkali jen holky. Jenže není vyloučeno, že mezi těmi mladíky se taky najde někdo, kdo přišel do styku s artefaktem. Navíc je ten vědmovský princip v osobách ženského pohlaví hodně silný, takže snáz energii dodanou artefakty kontrolují a taky s ní jemněji zacházejí.“

„Ta moje holka žádnej artefakt k ruce neměla,“ utrousil unaveně Švéd. „Byla to běžná práce s šerem, jedině že taková jako upachtěná.“

Like na několik vteřin zamhouřil oči a mírně zakroutil hlavou.

„Švéde," pronesl po chvíli důrazně. „Mentor–artefakty, zejména hodně staré a hodně silné, to rozhodně nejsou žádné přívěšky typu běžného amuletu. Dokáží fungovat tisíci způsoby, z nichž mnohé jsou dnes dokonale zapomenuty, protože jejich autoři se proměnili ve stíny dlící v hlubokých vrstvách šera a pracovní deníky a starobylé inkunábule, samozřejmě pokud se dochovaly, jsou doménou vyvolených. Protože přísně vzato jsou znalosti, s nimiž dnešní Jiní pracují, jen špičkou ledovce, jehož zbytek je spolehlivě ukryt pod povrchem."

Šéf kyjevských Temných se vždy vyjadřoval velmi metaforicky a z hlediska běžné každodenní mluvy snad až trochu šroubovaně. Like už byl zkrátka na tomto světě hodně dlouho, a tak si jazyk vybrousil k dokonalosti – samozřejmě jen pro jisté situace.

„No a co teď teda budeme dělat?" zeptal se skoro bez zájmu Arik.

„Jednat," ušklíbl se Like. „A pokud možno se pokusíme předstihnout Světlé i Inkvizici."

„A jsme aspoň kousek před nima už teď?"

„To doufám. Ale naprostou jistotu přirozeně nemám. V rámci pracovní hypotézy předpokládejme, že Černí mají v rukou hned několik starých mentor–artefaktů. Je docela dobře možné, že tomu tak není, ale žádné další pracovní verze zatím navrhovat nehodlám. Nemělo by to smysl."

Like líně vytáhl z kapsičky u vesty své starožitné cibule, elegantně jimi mávl, otevřel víčko, pohlédl na ručičky a stejně líně hodinky zase uložil.

„Každou chvíli už by tu měl být Iraklij. Řekl bych, že nám sdělí dost zajímavostí."

# # #

Iraklij během nějakých deseti minut opravdu dorazil. Nestačil však říct prakticky ani slovo. Uprostřed pokoje se najednou zhmotnil šedý stín a z šera vyklouzla Larisa Narimanovna, která málem na vlastních zádech vlekla Simonova s Jefimem. Oba byli v bezvědomí a vypadali poloprůzračně, což je jasná známka nedokonaného odhmotnění. Iraklij ztuhl s pootevřenými ústy a sklenicí rajčatové šťávy v ruce.

„Čí je to práce?!“ vyštěkl Like a okamžitě se pustil do díla.

„Černých. Nejdřív se věnuj Simonovovi, ten je na tom hůř.“

To, co se v hotelovém pokoji právě odehrávalo, zavánělo neoprávněným zásahem druhé kategorie. Říkalo se tomu „tahání našince z onoho světa“ – a taky to tak bylo. V ukrajinském týmu byl jedině Like dost silný, aby se o něco takového mohl bez rizika pokusit. Když manipulujete Silou, tak si ji nejen berete, ale taky vydáváte. A čím důraznější zásah situace vyžaduje, tím víc Síly musíte vydat. Larisa Narimanovna udělala vše, co bylo v jejích možnostech: úplně spotřebovala energii dvou dalších amuletů, ale to bylo všechno, protože pracovat bezprostředně s šerem dokážou čarodějky, kdežto vědmy a kouzelnice ne.

Iraklij s Arikem ihned začali pomáhat. Švéd se ze všech sil snažil nepřekážet. Larisa Narimanovna se téměř bezvládně, jako kus hadru zhroutila do křesla.

„Blížej se Světlý,“ upozornil nezúčastněně Arik, který energeticky vydatně podporoval Lika.

„Já vím,“ zabručel šéf. „Simonova bychom měli, teď je na řadě Jefim.“

Oba se soustředili na nejmladšího člena týmu.

„Aha," zatvářil se Like veseleji hned po zběžném ohledání bezvládného těla. „Tohle půjde skoro samo… Irakliji, Ariku, klidně si odpočiňte, na tohle už vás nebudu potřebovat."

O minutu později kdosi zdvořile zaklepal na dveře. Like svou práci dokončil a svalil se na postel:

„Odstraňte někdo blokádu…"

Iraklijův pokoj, proměněný ve štábní místnost, byl magickými štíty doslova obrněný. V tom svém stačil Like jakékoli stopy magických bašt velmi pečlivě odstranit hned po rozmluvě s Arikem a Švédem.

Do pokoje vstoupila trojice – zasmušilý muž v inkvizitorském hábitu, von Kissel a pozorovatel Solodovnik. Švéd s Arikem si dosti překvapeně povšimli, jak se Likova tvář bezděky protáhla. Iraklij pohotově vyskočil a zpočátku budil dojem, že se chce postavit do pozoru, ale pak si to přece jen rozmyslel. Probrala se dokonce i Larisa Narimanovna a taky ona se posadila zpříma.

„Grandemeistere…" zamumlal Like a uctivě se uklonil.

„Pohov…" řekl naprosto čistou ruštinou Inkvizitor. „Velice se omlouvám, ale dlouho tě opravdu nezdržím. Přišel jsi na něco, co by mě mohlo zajímat?"

„Ne, Grandemeistere," a Like s dětskou urputností zakroutil hlavou. „Zatím ne. A vy se domníváte, že by snad…"

„Není to vyloučeno," přerušil ho Inkvizitor poněkud podrážděně. „Ale hledejte dál. Ty přece víš, co je třeba udělat, kdyby se naše obavy naplnily. A ty to víš taky," obrátil se tentokrát k von Kisselovi. „O Geserovi ani

nemluvě, a když už se do toho zapletl, tak rozhodně udělá všechno…“

Inkvizitor ustal v půli věty, otráveně mávl rukou a zmizel v šeru. V pokoji se na nějaký čas rozhostilo naprosté ticho; to nakonec přerušil von Kissel, který si odkašlal a posadil se. Like, který stále ještě stál, se se zájmem podíval na oba Světlé.

„Jestli tomu rozumím správně, pak pokud Inkvizice neměla námitek proti… ééé… vynucenému zásahu třetího stupně…“

„Druhého stupně, pane kolego,“ opravil ho pichlavě, ale bez sebemenší známky nějakého triumfu von Kissel. „Jinak ale máte pravdu, pane kolego. Když Inkvizice nepovažovala za nutné na to reagovat, zdržíme se zatím jakýchkoli reakcí i my Světlí.“

Like nespokojeně pohlédl na Alexeje Solodovnika, ale pak se přece jen utábořil na krajíčku své postele. Světlým židli ani křeslo nenabídl.

„Lariso Narimanovno,“ oslovil kyjevský šéf vědmu. „Jak to bylo s oficiálním pozorovatelem Noční hlídky? Nepřekážel vám zase v práci?“

„Ne,“ odpověděla jednoslabičně Larisa. „Tentokrát nepřekážel.“

„Aspoň to,“ broukl Like. „Čemu tedy vděčíme za vaši návštěvu, pánové?“

„Zastavili jsme se tady s jedním jediným cílem,“ pronesl von Kissel hlasem téměř úpěnlivým. „Abychom se přesvědčili, že v oficiální skupině s trojí patronací je vše v pořádku.“

„Vy mluvíte, jako byste na vlastní oči neviděl, že v pořádku to rozhodně být nemůže,“ přerušil ho drsně Like a ponuře pohlédl na dvě těla, ležící na koberci vedle postele a postupně ztrácející svou poloprůhlednost.

„A taky vám chceme něco připomenout, abyste na to náhodou nezapomněli," dodal Světlý, který na Likovu poznámku vůbec nereagoval. „Jakmile objevíte… no, jistě chápete, co mám na mysli, pane kolego! Ano ano, přesně to! Takže jakmile na to narazíte, můžete se beze všeho obrátit na pozorovatele Solodovnika, který je v neustálém kontaktu s Inkvizicí."

„Ale přirozeně, o tom neračte ani na okamžik pochybovat!" a Like vsedě zašoupal podrážkou po koberci. „Jakmile cokoli zjistíme, neprodleně vás o tom zpravíme!"

„Jsem vám velice zavázán!" Von Kissel nonšalantně sklonil hlavu. „Už vás dál nehodláme zdržovat!" A zcela jiným tónem dodal: „Jdeme, Ljošo!"

Švéd měl pocit, že Světlí nakonec prostor vyklidili ještě o něco rychleji, než situace vyžadovala.

„Blokádu!" připomněl Like.

Iraklij se okamžitě pustil do práce.

„Skoro se nezměnil," povzdechla si z křesla Larisa Narimanovna. „A to jsem ho neviděla devadesát šest let!"

„Koho?" zkoprněl Švéd. „Von Kissela?"

„Inkvizitora, ty troubo!"

„Ale…"

„Ariku, ty samozřejmě nemůžeš vědět, kdo to byl," zvedl Like zkoumavý pohled k Oděsanovi. „Tak tohle byl jeden z největších mágů evropského středověku – Ludwig Hieronymus Maria Küchbauer, známý v různých údobích také jako Dunckel, Oliver Rosendorfer nebo Karmadon Soví Hlava. K Inkvizici se připojil v době, kdy po Svaté zemi ještě rejdili Saracéni. Proto ho mladí Jiní neznají. V posledních letech," zkřivil Like nepatrně ústa, „Soví Hlava řídil pražský depozitář obzvláště výkonných

artefaktů. A teď se pokus uhodnout, proč je zrovna teď v Pitěru…“

Turlanskij si zdrženlivě odkašlal, a pak teprve začal odpovídat:

„Ehm… Pokud tomu dobře rozumím, jeho přítomnost v těchto místech vypovídá o dvou věcech. Mentor–artefakty se rozhodně nedostanou do rukou Noční hlídky. Jenže na druhý straně by je v našich rukou taky viděl nerad.“

„Máš absolutní pravdu! Soví Hlava ze svých chytlavých ručiček nepustí nikdy nic! Všem doporučuji, aby si na ty ručičky dali setsakramentský pozor – to myslím zcela vážně. Ba co víc – ještě nebezpečnější je jeho vskutku nelidský intelekt. Já samozřejmě nevím, jak to bylo doopravdy, ale nedávnou krádež z bernského depozitáře mohl klidně vyprovokovat on a jeho poradci. Ti nejdřív povolali Zrcadlo, s jeho pomocí obnovili v Moskvě rovnováhu sil a vedlejším efektem této operace bylo, že všechny důležité artefakty se z nezávislého Bernu přestěhovaly k Soví Hlavě do Prahy. To byl věru grandemeisterovský tah!“

„A proč neřekneš velmistrovskej?“ otázal se podmračeně Švéd.

„Protože titul Meister získal Soví Hlava v dnešním Vestfálsku, a tím Grande ho pak ustanovili v Andalusii. A do té doby už to tak zůstalo… Co ještě by vás tak zajímalo?“

Švéd si křečovitě povzdechl:

„Ze všeho nejvíc by mě teď zajímalo, co se to stalo se Simonovem…“

„Ten se taky dostal do něčí mlejnice,“ vysvětlila lhostejně Larisa Narimanovna. „Najednou vytřeštil oči a vrazil do šera, aby tam pomstil nějaký nepravosti. Jenže

tam na něj nečekala nějaká bezmocná sebranka, ale dvě moc dobře vyzbrojený vědmičky. Na pohled vypadaly taky jako nedonošený maturantky, jenže já nakonec měla co dělat, abych jim Simonova i s Jefimem vyškrábla a vzala s nima nohy na ramena…“

Larisa Narimanovna si zhluboka povzdechla, natáhla se pro cigarety a zhnuseně Likovi oznámila:

„Mně se to všechno ani trochu nelíbí, šéfe! Budeš muset nechat pitomostí a jít do toho s náma. Však vidíš, že i já mám co dělat, abych si s tím poradila. Pokud nezasáhneš, tak s náma zatočej. A na toho tvýho brášku nebo na Přesvětlýho Gesera moc spolíhat nemůžeme, ty nám nepomůžou. Ty si počkaj, až nás Černý úplně semelou, a teprve pak něco udělaj. Obzvlášť kdyby se do věci vložila Inkvizice.“

„Brášku?“ přeptal se zaraženě Švéd.

Like zvedl ke svému podřízenému z Nikolajeva vodové oči.

„No jistě – ale to ty nemůžeš vědět… Von Kissel byl kdysi skutečně můj bratr. I když to je už velice, velice dávno… Máš pravdu, Larisko. Musím se do toho opravdu vložit osobně. Protože pomoci se odnikud nedočkáme…“

„To věru ne!“ pronesl kdosi tlumeně a zároveň jakoby lísavě za závěsem v koutě.

Těsně předtím se do tohoto kouta jako kočkovitá šelma přesunul Like – to znamená, že onen příchod cítil. Švéd si nevšiml ničeho – dvě nejvyšší hladiny šera, do nichž měl přístup, zůstaly naprosto klidné a nezkalené, jako by jimi nikdo neprošel. Švéda v tuhle chvíli ale nejvíc zajímalo to, zda si něčeho povšiml Arik.

„Vah!“ vyrazil ze sebe známé kavkazské citoslovce Iraklij. „Jak je možné, že slovutná ruka Moskvy se ocitá tady v Pitěru?“

Artur–Zavulon nedbale odstrčil stolek s televizorem a vykročil z kouta. Hned za ním se doprostřed pokoje hrnul moskevský známý Kyjevanů jménem Šagron, pak upír–meloman, jehož jméno si Švéd nedokázal hned vybavit, a ještě jeden docela neznámý Jiný, takový pomenší a nevzhledný.

„Asi by sis ty jesle měl sbalit a odjet, Taviskarone,“ pronesl poněkud posupně šéf moskevských Temných. „Vlast je v nebezpečí, což snad chápeš, za námi Moskva a ustupovat není kam… Musíme se do toho pustit sami, i když je to Pitěr.“

Zároveň Zavulon odněkud rychle (a to tak rychle, že Švéd ani nepochopil, odkud vlastně) načerpal síly a vzápětí je vdechl do Simonova a Jefima. Ti okamžitě otevřeli oči.

Like se na moskevského kolegu zahleděl s netajeným zájmem.

„Vida vida… Tak tohle už byl zásah první kategorie,“ pronesl významně.

„Nevadí. Já mám totiž zvláštní pravomoci.“

A otočil se ke dveřím.

Švéd si pomyslel, že celý tenhle spolek hned někam odejde, ale ve skutečnosti jen kdosi klepal na dveře.

To je Rubljov, identifikoval příchozího Švéd, ještě než se dveře otevřely. Aspoň něco že ve společnosti těchhle supermozků dokážu…

„Pojď dál, Dimo,“ zvolal hlasitě Like.

Vlkodlak vstoupil; tvář měl hodně znepokojenou.

„Co se to tu děje?“ zeptal se ostražitě.

„Vlkodlak?“ zeptal se Artur–Zavulon a budil dojem, jako by k Dimovi přičichával. „Aha, a zároveň mág. Tak to by šlo, ten by se nám mohl hodit. Laro!“

„Ano, Arture!“ vymrštila se vědma pohotově ze svého křesla. Celkem snadno se dalo předpokládat, že kdysi spolu prožívali cosi velmi soukromého, tahle ukrajinská hodně zkušená Jiná a velký moskevský černý mág.

„Máš ještě nějaké amulety? Myslím ty, co jsem ti dal.“

„Už jen jeden,“ přiznala se provinile.

„Tak na,“ podal Zavulon Larise Narimanovně malou vyřezávanou krabičku, kterou nenuceně vyjmul přímo ze vzduchu. „A abych nezapomněl – mám ti vyřídit pozdrav od Ariny.“

„To už se probudila?“ ožila hned Larisa. „A kdy?“

„Nedávno,“ rozhodl se Zavulon, že bude na slovo skoupý.

„Co Luska? Myslím Luiza? Že by jí Arina odpustila?“

Výraz jeho tváře se téměř nezměnil. Téměř…

„Luiza už půl století není mezi živými. Myslel jsem, že to víš…“

„Ne, to jsem nevěděla…,“ zašeptala Larisa Narimanovna.

Tvář měla najednou téměř lidskou, tedy bez onoho charakteristického cejchu, který je vlastní všem Jiným, kteří už dávno překročili stovku.

„Jsou ty tvoje jesle schopné se o sebe dnes večer postarat, Liku?“ zeptal se Zavulon Šeremeťjeva.

„Copak ty je tu chceš nechat?“

„Tohohle můžeme vzít s sebou,“ kývl Zavulon na Turlanského, ale vlastně se na něj ani nepodíval. Zato Švéda si pečlivě a tak nějak ohleduplně prohmatal. „Tohohle v zásadě taky. A támhle o tom už jsem mluvil,“

kývl Zavulon tentokrát na Rubljova. „Ale tyhle dva bych tu nechal.“

Zavulon pohlédl na hodinky.

„Nejlepší by bylo stihnout všechno ještě dnes v noci,“ povzdechl si. „Dokud je Geser v Moskvě.“

„Copak on se vrátil do Moskvy?“

„Už přes den. A řekl bych, že do rána tam zůstane. Tahle pitěrská noc nebude pro Světlé právě příjemná. Ani pro Černé ne.“

# # #

Jak Švéd, tak Arik, a dokonce i Rubljov, který to hlavní zaspal, v zásadě očekávali, že tentokrát před sebou budou mít divadlo podstatně velkolepější než doposud. Mimořádně silné artefakty, Velcí Inkvizitoři (tedy někdejší velcí mágové), Zavulon se svou svitou, který se sem přihnal kdoví odkud… Při téhle představě vás bezděky napadne, že se tu bude odehrávat něco mimořádného. Ale tohle?!

Podporu celé akci poskytly desítky Jiných z celé Evropy, a dokonce i odjinud. Lermontovova třída před hotelem se zaplnila limuzínami černými jako smůla, a když jste se na ta auta podívali šerem, zvedala se nad nimi aura, až z toho málem vzplanulo celé nebe.

Like, Iraklij, Arik a Švéd se dostali do Šagronova auta, Larisa Narimanovna si přisedla do vozu k Zavulonovi a dalším moskevským potentátům, kdežto Dimky Rubljova se ujal jeho známý, vlkodlak z Rumunska.

Arik letmo pohlédl na dům za Fontánkou – vypadal temný a opuštěný.

„Tam už nikdo není,“ broukl Like, aniž se otočil.

Arik se zmohl jen na jakési neutrální „mhm“. Velice se bál neblahé předtuchy, související s Tamarou, ale na druhé straně v budoucnu zatím nic zlého nenalézal, a to ho trochu uklidňovalo.

„Mimochodem,“ otočil se k Likovi Šagron. „Jak jsem vás onehdy vozil po Moskvě, tak jsem plácal… trochu přes čáru. Já ale fakt nevěděl, že vy jste šéf kyjevský Hlídky.“

„To nestojí za řeč,“ mávl velkoryse rukou Like. „Nic špatného jsi přece neřekl.“

Mezitím už se dosti zlověstně vypadající kavalkáda černých mercedesů, bavoráků, saabů, fordů, toyot, opelů a další čtyřkolové čeládky dala do pohybu. V karavaně bylo dokonce i pár mikrobusů a minivanů, rovněž černých jako noc. Na čelní skla dopadal otravný déšť, takže siluety městských domů za okny se jevily poněkud znetvořené. Za Egyptským mostem zabočili doprava a dosti dlouho uháněli po holém nábřeží Fontánky – bez ohledu na světla na semaforech a přednosti v jízdě. O to, aby měli cestu stále volnou, se rozhodně měl kdo postarat. Pak, po několika dalších odbočeních se před nimi najednou otevřelo volné, nezastavěné prostranství, které, jak se zdálo, ani nebylo celé vydlážděné či vyasfaltované. Byly tu trávníky, keře a mezi nimi chodníky i pěšiny, jen tak vyšlapané v trávě.

„To je Martovo pole?“ zadíval se Švéd oknem ven.

„Ano,“ přikývl Šagron. „Takže jsme na místě.“

Ta spousta aut se na poměrně malé náměstí nemohla vejít, a tak se parkovalo všude – na chodnících, a dokonce i na přilehlém můstku. Jiní se postarali i o to, aby z místa předpokládaného střetu byli vytlačeni všichni obyčejní smrtelníci, takže to vypadalo, že tato část Pitěru dočista vymřela.

Šero bouřilo a klokotalo, jako by přímo pociťovalo moc Temných, kteří se tu shromáždili. Uprostřed Martova pole bylo znát aury Černých, které ukrajinský tým už důvěrně znal. Jak se velkým mágům podařilo shromáždit tady všechny Černé, se Likovi lidé mohli jen dohadovat. Možná se tu ale sešli sami, když ucítili, co se tady chystá.

Ostatně teď už bylo zcela jasné, že souboj se dostává na kvalitativně zcela novou úroveň. Zatímco zpočátku se zdálo, že na zkrocení hrstky divochů budou stačit síly několika Jiných, dnes už problém dostával mnohem velkorysejší dimenze. Divoši, jak se ukázalo, nebyli tak docela divoši, ale hlavně moci a sil měli podstatně víc, než se původně očekávalo. Není proto divu, že do hry musela vstoupit i taková esa jako například Zavulon.

Švéd už se každopádně ničemu nedivil.

A nedivil se ani Arik Turlanskij. Sám si musel všimnout, že než byl vyřčen ortel „tohohle s sebou vzít můžeme“, Zavulon ani nepovažoval za nutné si ho prohmátnout a zhodnotit. Je docela dobře možné, že to udělal už v Kyjevě. Tak čemu se divit.

Znovu začal přemýšlet o Tamaře. Oděsanova duše se náhle ocitla ve zmatku. Jak ochránit tu, která nad ním najednou měla nepochopitelnou moc? A Arik by ji chránil bez váhání, kdyby věděl, jak to udělat. Jenže jít proti vlastním kolegům by nedokázal. Chápal, že by to nemělo smysl, i když ve společnosti Jiných, která se teď na Martově poli shromáždila, určitě nepatřil k těm slabším. Ale i kdyby byl druhý nebo třetí nejzdatnější – copak to v tuhle chvíli mělo nějaký smysl?

Černí se shromáždili přímo ve středu Martova pole, kolem plamene věčného ohně. Monument kolem něj vytvářel jakousi čtvercovou pevnost se čtyřmi

neuzavřenými průchody ve stěnách vysokých asi jako dospělý člověk. Temný výsadek mezitím postupně vytvářel mohutnou rojnici, která pevnost Černých postupně uzavírala do neprostupného obklíčení. Rojnice pomalu přerostla v téměř pravidelný uzavřený kruh.

Arik, Švéd, Dimka Rubljov, Iraklij, Larisa Narimanovna, Like, Zavulon, upír Kosťa (ano, takhle se jmenoval ten mladý Moskvan), Šagron – ti všichni se stali součástí tohoto prstence. Teď sice nestáli bok po boku, ale napřeskáčku s jinými, většinou zcela neznámými Temnými, to však v tuto chvíli nic neznamenalo, protože oni všichni sloužili věci Tmy a měli jeden společný cíl – zničit odpadlíky!

Protože neznalost Dohody neomlouvá a odplata je nevyhnutelná.

V dějinách Hlídek se dalo vysledovat plno operací, které tu dnešní připomínaly. Operací, při nichž se na divochy či fanatické sektáře vrhala organizovaná síla Hlídky – a je vlastně jedno, zda Denní, či Noční. V zásadě šlo o to, aby každý Jiný postupně pochopil, že v odvěké konfrontaci Světla a Tmy má největší hodnotu rovnováha. Takže když někdo neví, co si v daném okamžiku počít, měl by bez přemýšlení konat to, co prospívá utváření rovnováhy.

Tím se přinejmenším nic nezkazí.

V šeru nad pevností se třepotalo modravé kouřmo. Bylo zvláštní pozorovat ho v šedivém světě, prakticky zbaveném barev, ale přísně vzato bylo to kouřmo jen jakousi nasvícenou šedí a modravý odstín mu propůjčovala pouze zjitřená obrazotvornost.

„Blíž!“ ozval se čísi povel.

Ten hlas byl neznámý a Švéd i Arik si uvědomili, že především nepatřil Zavulonovi.

V první hladině šera už Jiní nevypadali jako normální lidé, ale ke stoprocentně šeré podobě měli stále ještě daleko. Koneckonců sem nepřišli někoho vylekat, oni sem přišli trestat, trestat další Jiné, kteří se pouhého zevnějšku věru nezaleknou. Černí si v Pitěru zařádili vskutku dosyta a po jejich orgiích tu zůstaly takové stopy, že i ten z lidského hlediska nejodpornější šerý zevnějšek Temného bude jen běžným dílkem maskéra v průměrném hororu.

„Ještě blíž!“

Prstenec se poslušně svíral.

V okamžiku, kdy se modravé kouřmo zachvělo a zčásti opadlo, se průchody ve stěnách vyhrnuli Černí. Běželi v neuspořádaných řadách, s obtížemi se prodírajíce vazkým šerem. Vypadali slabí a nemotorní, dokonce i do první hladiny šera se dokázali vnořit jen zčásti a část jejich těl dál zůstávala v normálním světě.

Ten, kdo řídil obklíčení, do sebe vstřebal Sílu celého prstence. Jiní v sobě naakumulovali energii stejně, jako když pár desítek chlapů obstoupí v pravidelných intervalech mnohatunový balvan a rozhodne se ho přizvednout. V tomto okamžiku svěřili ovládání společné energie jedinému ze svých řad – tomu nejzadnějšímu a nejzkušenějšímu. Arik, Švéd, Like – ti všichni jako by se rozpustili v cizí vůli a v cizím rozumu. Jejich oči byly najednou cizíma očima a jejich Síla cizí Silou.

Silou samotné Tmy.

Prstenec Temných vyvrhl první tuhou, skoro černou vlnu. Ta vlna se dala do pomalého pohybu vstříc běžícím a jejich zoufalý útok, předem odsouzený k nezdaru, jednoduše pohltila.

Útočili zatím jen docela slabí mládenci, kteří neměli k dispozici víc než ubohou sedmou kategorii. Temná vlna

je smetla jako tsunami bídné rybářské chatrče někde na mořském pobřeží.

Vlna však nikoho z nich nezabila. Jen jim na dlouhá a dlouhá léta odebrala jakoukoli magickou moc. Ze všech se znovu stali normální smrtelníci, kteří postupně zestárnou a nakonec ze života odejdou – se smutnými vzpomínkami na pár báječných magických let.

„Blíž!“

Prstenec útočící kluky propustil za svá záda, co nejdál od improvizované pevnosti Černých. A ti holobrádci prchali, štvaní strachem, který se v jejich myslích najednou usadil. Byl to strach neuvažující, všežravý a mrazivý, který uprchlíky nutil k běžeckým a skokanským výkonům na úrovni světových rekordů.

A Temní vyvrhli další vlnu. Stěny pevnosti ji nezadržely – prošla jimi stejně snadno jako volnými průchody. Užuž se zdálo, že v dalším okamžiku musí obránce (či vlastně obránkyně) pevnosti postihnout stejný úděl jako unikající mládence, kteří Martovo pole již většinou opustili.

Jenže vtom jedna z dívek, která stála uprostřed malé skupinky, pozvedla ruce k bezměsíčné obloze a cosi nesrozumitelně zvolala; modravé kouřmo se zachvělo jako živé a vydštilo proti útočícímu prstenci mocný, rychlý a ohromující úder.

Švéd se nedokázal udržet na nohou. Arik zůstal stát, ale div nezavyl bolestí.

Protiúder nadělal v dosud homogenním prstenci Temných povážlivé trhliny, ale většina těch, co upadli, se zase zvedla a vrátila se na své místo. Byli však i takoví, co zůstali ležet.

Arik nemohl odtrhnout oči od Tamary – to ona stála uprostřed pevnosti a vzpínala ruce k obloze. To mezi

jejími dlaněmi se zmítal obláček Síly, která jako by stékala přímo z nebe. To u jejích nohou se plazil přízračný plamen věčného ohně na památku těch, kteří na těchto místech kdysi umírali v nelidsky krutém boji.

Síla těch, kteří dobrovolně zemřou ve jménu života svých bližních, je strašlivá.

Chomáč energie mezi Tamařinými dlaněmi byl stále jasnější a jazyk přízračného plamene stále vyšší a nezkrotnější.

Prstenec Temných byl najednou celý neurovnaný a polorozpadlý. Každý jako by teď zápolil na vlastní pěst.

Švéd zmateně hledal očima Lika. Ten tázavě zíral na Zavulona. Zavulon nespouštěl oči z plamene, který už šlehal vysoko nad stěny pevnosti.

Tamara vzepjaté paže mírně rozpřáhla, díky čemuž se chomáč energie rozrostl možná čtyřnásobně, a vykřikla další zaklínadlo. Chomáč vybuchl jako supernova a vytvořil další protivlnu.

Předáci Temných ale tentokrát zareagovali podstatně účinněji. Arik se Švédem užasle sledovali, jak se šero tu a tam téměř obrací naruby a jak v něm vznikají kulovité útvary, mající původ kdesi v hlubších hladinách, jak se do těch útvarů propadají mocné silové víry, které se okamžitě mění v gigantické vějíře, a ty polykají vražednou blankytnou protivlnu obránkyň pevnosti a nutí ji bezmocně opadnout a rozplynout se.

Zkrátka a dobře – energetický mrak, který proti Temným vyvrhla Tamara, až k jejich řadám ani nedošel. Zmizel, zeslábl, rozpustil se. Zato mocné tmavé víry rozhodně neopadly – naopak vyrostly a teď tančily přímo nad stěnami pevnosti. Arik si povšiml, že ty víry ovládá jen několik málo Jiných, mezi nimiž samozřejmě nechyběli Zavulon a Like. Kousek odtud stáli ještě dva

další, ale ty zbylé Arik neviděl – museli být na druhé straně prstence, za magickým plamenem Černých. Vírů bylo s každou vteřinou víc a víc – do šera se otevíraly stále nové a nové studnice, jejichž dno bylo patrně až v samotné Tmě.

Dívky uprostřed pevnosti se najednou nečekaně přeskupily a vytvořily dvojice, které znehybněly v podivných pózách. V jejich rozestavení se dal tušit jakýsi nepostřehnutelný řád, podivná vyšší harmonie. Také Tamara mírně změnila pózu – ruce už nevztahovala k nebi, ale k ohni.

Kouřmo nad Černými se také roztočilo a v této chvíli vypadalo jako kopeček šlehačky na dortu. A pak místo ohně vyrazil z otvoru ve čtvercové desce věčného ohně oslnivý světelný sloup, který se vnořil do nízkého, ponurého nebe.

V tu chvíli jako by se zachvělo i samo šero. Černé víry sklouzly ze stěn pevnosti a o dobré dva metry ustoupily.

„Tmo!“ zasyčel mezi zuby Like. Jeho tvář teď vypadala spíš jako lebka, dlouhé vlasy vlály v nevanoucím větru – pohybovaly se přesně v rytmu závanů magické Síly. „Kde berou tolik Síly?“

Odpověď Temných byla okamžitá – přinejmenším dva velitelé útoku se přioděli do své úplné šeré podoby. Zavulon se změnil v obrovitého, dobře osmimetrového rohatého démona a výhružně se předklonil přes stěny pevnosti, které mu nedosahovaly ani k mohutným kloubnatým kolenům. O kousek dál vychrlil obrovský jazyk dýmnatého plamene stejně obří šupinatý drak. Z výronu temné energie zaléhalo v uších a brnělo ve spáncích. V dlouhém žlutém domě, uzavírajícím Martovo pole, se zvonivě vysypala okenní skla. Totéž se zřejmě

stalo i v okolních ulicích, ale tam už se hutným šerem nedalo dohlédnout.

Dívky, které stály Zavulonovi nejblíž, to zřejmě dostaly naplno – jedna dvojice bezvládně padla na žulové desky, druhá klesla na kolena.

Démon překročil stěnu a metr od ležících dívek zaťal pařát do hladkého kamene. Drak máchl křídly a viditelně se chystal vzlétnout.

Tamara zmateně o pár kroků ustoupila – na nohou se neudržela další dvojice Černých.

Co asi přijde teď? pomyslel si Švéd a usilovně si mnul spánky.

Kdosi z něj neustále odčerpával sílu, a nebylo se čemu divit.

„Stát!“ zařval najednou Arik, opustil řady obléhatelů a vrhl se přímo do jednoho z průchodů do pevnosti. „Přestaň, Tamaro, co to děláš?!“

Vůdkyně Černých se otočila, a nestačila tak dokončit započaté kouzlo.

„Aha!“ zvolala vztekle. „Tak ty jsi tady taky!“

„Přestaň!“ Arik právě proběhl kolem Zavulonovy nohy; démon sklonil hrozivou tlamu dolů, aby se podíval na nenadálou překážku. „Nech toho šílenství, vždyť jsme v podstatě stejný jako vy!“

„Vy jste náš přišli zabít!“ zaječela Tamara.

„Ne! My jen chceme, abyste dostali rozum! Chceme si s vámi promluvit!“

„Poslechni ho, holčičko,“ zaburácel dunivým basem Zavulon. „Budeme jen rádi, když nebudeme muset zabíjet!“

Nad jejich hlavami šelestivě přelétl drak. Zdálo se až neuvěřitelné, že tak obrovská hmota je schopna vznést se

do vzduchu a létat v tomhle hustém šeru, v němž je každý pohyb velmi obtížný.

„Lžete!“

„Ne!“

„Tak mi dokažte, že nelžete!“

Arik se bez rozmýšlení vrhl kupředu, k vražedně krásným dívčinám Tamařiny družiny, krásným onou vědmovskou, upírskou, mrtvolnou krásou své šeré podoby. Sevřel ho proud Síly a pár neznámých mocných zaklínadel, pod ranou neuvěřitelně mocné „spirály Farmarosovy“ se div nezhroutil, ale nakonec se prořídlými řadami Černých prodral až k Tamaře, stanul před ní a pohlédl jí do očí.

„Jsem ve tvé moci,“ prohlásil prostě.

A nechal ruce klesnout.

A opravdu byl v Tamařině moci – zcela bezbranný jak před Černými, tak i před Temnými. Sebemenší útok by ho teď srazil, zlomil nebo rozmetal na všechny strany.

Jséééém… ve tvéééé… mocíííí…,“ opakovala dutá ozvěna, než se slova rozptýlila a zapadla do šera.

Dvě holčiny hned vedle Arika se oddaně zadívaly do Tamařiných očí a čekaly na sebemenší pokyn.

„Zbláznil se,“ zamumlal Švéd a natáhl krk co nejvíc kupředu.

„Ne,“ pronesl Like nečekaně suše a poněkud chmurně. „On ji prostě miluje.“

Tamara neučinila nic. Jen zvedla oči k obrovitému démonovi a řekla:

„Mluv.“

Sloup světla, opírající se o oblohu, začal pomalu hasnout. Zavulon se během dvou či tří vteřin smrštil do normálních rozměrů a téměř si vrátil běžnou lidskou podobu.

Kdežto Arik zíral na Tamaru, na tu živou a nádhernou mladou ženu, a hloupě se usmíval.

Hloupě a šťastně.

Kapitola sedmá

Téhož dne večer, kdy se všechno alespoň zčásti setřáslo a uklidnilo, Likův tým zamířil do Kyjeva: Larisa Narimanovna s naprosto ztumpachovělým Giovannim, který se ostatně do Pitěru chystal na celé dva týdny, hodlala odletět sama a později. Iraklij už také odletěl; byl to samozřejmě zdatný mág, druhý nejsilnější Temný na Ukrajině z těch, kteří sice nejsou přímo v Hlídkách, ale spolupracují s nimi.

Na kolegium Inkvizice však byli pozváni jen ti úplně nejlepší.

Mezi nimi i Arik Turlanskij. Protože jeho Inkvizice k tomuto jednání přizvala také; v nastalé situaci se tomu ostatně vůbec nikdo nedivil.

Na Iraklijovo místo (poté, co apartmá dokonale naleštily pokojské) se z vlastní iniciativy nastěhoval Zavulon. Lika si k sobě pozval velice originálním způsobem – zabušil na zeď. Jejich pokoje naštěstí sousedily a na sluch si Jiní rozhodně stěžovat nemůžou.

Bylo krátce po půlnoci. Černými se v tu chvíli zabývala především Inkvizice, která doslova zaplavila celý Pitěr. Temné Jiné jako stranu zainteresovanou k jednání nepřipustili. Světlé ostatně taky ne. Po dosti vyčerpávajícím boji na Martově poli si Like pár hodin vyloženě s chutí pospal. A býval by jistě spal dál, kdyby na zeď nezabušil moskevský kolega.

Šeremeťjev vstoupil do Zavulonova pokoje bez klepání – byl přece pozván.

„Nazdar, Arture!“ zavrčel nepříliš přívětivě.

„Už jsme se snad dnes viděli, ne? podivil se teatrálně jeho hostitel.

Zavulon přitom věděl, co mu Like odpoví: Už jsem spal, takže já osobně už mám zítra.

Což se taky stalo.

„No vidíš, kdežto já nespal… Jo, abych nezapomněl.“ Zavulon si špičkou boty přitáhl židli a pohodlně si na ni položil nohy v naleštěných lakýrkách. Pak okázale zavrtěl hlavou, jako by si pokoj pozorně prohlížel. „Kdo tu budoval blokádu? Ty?“

„No ano.“

„A kdy se konečně naučíš ucpat opravdu všechny díry?!“

„Tys našel díry?“ podivil se nedůvěřivě Like.

„Třeba ve vzduchu, tam jsem v šesté vrstvě narazil na energetickou nerovnováhu. Tady a tady,“ píchl moskevský mág zapálenou cigaretou směrem k oknu a k věšáku. „Každý začátečník se schopností bílého vidění…“

„Tak to zkus,“ poradil mu Like zlomyslně.

Zavulon se podezíravě zastihl.

„Aha…,“ prohodil po několika vteřinách. „Skutečně. A jaks to udělal?“

„Jak jsem uměl,“ uchichtl se Like. „Byla to taková okamžitá inspirace. Protože bílé vidění není realizovatelné jen vzduchem. Jde to i po zemi. Fakt je, že jedině inverzní a v přechodné fázi. Jsou ale kolegové, kteří s tím pracují.“

„Opravdu?“ podivil se Zavulon. „To jsem nevěděl!“

„Protože jsi ty svoje vědmy hrozně rozmazlil a na zemi se dneska nikomu pracovat nechce. Nikdo nemá pořádnou teoretickou přípravu, metody jsou vyloženě archaické a artefakty kdekdo chápe jako roztomilou starožitnost.“

„Nepřipomněl bys mi ještě třeba, kdo napsal Kassagar Garsarra? Co? Vědmy, vědmy… Ale čí vědmy?!“ vyrovnal skóre Zavulon.

Like si zhluboka povzdechl.

„No dobře, posaď se…,“ mávl rukou Zavulon a popel z cigarety mu upadl na koberec. „A ptej se…“

„Jen mi to všechno pěkně převyprávěj sám.“ Like se s požitkem svalil do křesla, vytáhl z pouzdra cigaretu, prohrabal kapsy své vesty, ale když nenašel zapalovač, jen zafuněl a připálil si od plamínku, který mu vyšlehl rovnou z dlaně.

„Tak dobře,“ přikývl neočekávaně Zavulon.

Like byl zvyklý, že jindy musel z moskevského kolegy informace vyloženě páčit, ale tentokrát Zavulon ochotně spustil:

„Podívej se… Sotva jsem vás přivolal do Moskvy, z Prahy se okamžitě dostavili dva v inkvizitorských hábitech. A prý že původní dispozice se mění, protože základní informace o Černých poněkud zastaraly. Prostě se chovali, jako bys svůj tým neřídil sám, ale poslal tam jen nějaké holobrádky. A už to jelo…“

„Že ses nezmínil,“ broukl nespokojeně Like.

„To mi zakázali. Rozhodli, že tvoje skupina tam zůstane ‚as is‘ a bude pozorovat. No a když se situace na jednu stranu vyjasnila, ale na druhou hodně zkomplikovala… Ale to už jsi viděl sám.“

„Jasně, jako obvykle," odtušil Like. „Jen si vzpomeň, kolikrát už jsi mě nacpal rovnou do pekla! Naslepo a bez informací…"

„Dostkrát," přikývl Zavulon lhostejně. „Jenže ty patříš k těm, co se ze všeho vyhrabou. No a ostatní… Ty neberu v úvahu."

„Ty ne. Ale já je v úvahu brát musím."

„Když se taky neumějí vyhrabat sami, tak pro nás nemají cenu. A vedle tebe nemají co dělat. Poslyš… a co ten váš… kříženec Turků a Polanů? Jak to s ním vypadá? Pokud jde o přestup do extraligy."

„Vypadá to skvěle! Chlapec roste. Přísně vzato jsem si nejdřív myslel, že celou operaci pojednám jako jeho kvalifikační zkoušku. A zároveň že dostanu trochu výš Švéda. To je ten jachtař."

„Jasně. Takže ti ostatní jsou bez perspektivy, pokud ti dobře rozumím. Myslím kromě vlkodlaka."

„Jeden se sotva vylíhnul… Znáš ten vtip? ‚Panebože!' zvolá nadšeně kuřátko, které se zrovna vylíhlo do tohoto nejlepšího ze světů podle Leibnitze. ‚Fujtajksl!' zavrčelo totéž kuřátko, když lezlo do skořápky zpátky podle Schopenhauera. No a přesně to by měl udělat ten druhý. Podle Schopenhauera."

Zavulon se ušklíbl:

„Jsi kruťas, Liku… Kruťas…"

„Jinak to nejde."

„To máš pravdu – nejde. Toho tvého Oděsana se dnes pokoušelo převálcovat celé kolegium. Nejdřív jeden po druhém a pak všichni najednou. Ale ani s ním nehnuli. To tu vědmičku opravdu tak miluje?"

„Copaks to neviděl sám? Myslím na Martově poli…"

„No, to může být všelijak…," zaškaredil se Zavulon. „Třeba se chce jen předvádět. Takovéhle riskování samo o sobě ještě nic neznamená."

„Hlavně mi neříkej, že sis nevšiml toho emocionálního pozadí. To bych ti totiž nevěřil."

„Nojo. Ona i Inkvizice nakonec ten jeho výstřelek přešla bez nějakých dalekosáhlejších závěrů. Přísně vzato se žádného porušení Dohody nedopustil. Ta holka je potenciální velká kouzelnice. Geser samo sebou požaduje plnění předepsaných pravidel, tedy odhmotnění všech provinilců, ale Soví Hlava s Chenou ho drží na uzdě. Já bych řekl, že ten babinec nakonec nikdo odhmotňovat nebude. Což je správné, protože je musíme zkoumat, a ne odhmotnit."

„A co mentor–artefakty?"

„Ty nejsou! Není po nich ani stopy. Inkvizitoři objeli všechna místa, kde se konaly orgie, a byli dokonce i v Razlivu. Oltář v domě na Fontánce rozebrali málem na molekuly. Nic. Ten hořák na Martově poli taky prolezli odshora až dolů – a zase nic, normální plynový hořák, po nějaké magii ani stopy. Jedné z těch holek podstrčili normální nabitý vědmí amulet, a ona div nepropálila zeď. Což znamená, že tahle cháska s amulety absolutně neumí pracovat. To se týká naprosto všech. Ta jejich šéfka je na tom o maličko líp a intuitivně ledacos dokáže, jenže to přece…"

A Zavulon si promnul prsty pravé ruky, jako by tím chtěl zdůraznit neporovnatelnost Tamařina umění a obrovité Síly, s níž tak samozřejmě zacházela.

„No dobře… Ale když Sílu neberou ani z amuletů, ani ze šera, tak kde ji berou?" zeptal se nechápavě Like a zadíval se přitom snad na balkónové dveře, nebo možná na závěs vedle nich. Rozhodně někam tím směrem.

„Soví Hlava je doslova zelený vzteky. Jak ten se těšil, že si tu rozšíří sbírku! A ona místo toho taková lapálie!“ Zavulon podivně zachroptěl, což zřejmě mělo představovat zlomyslný smích, a pak letmo pohlédl na hodinky. „Budeme muset jít.“

„Kde budou zasedat?“ zeptal se Like a zívl.

„Přímo tady. V sedmnáctém patře.“

„No prosím!“ podivil se Like. „Tam já ráno rád chodívám na kafe. Je odtud pěkný výhled. Sice na Pitěr, ale stejně to stojí za to.“

„Soví Hlavě se to tam taky zamlouvá. A to kafe bychom si dát mohli, když už stejně musíme na jednání.“

„Nic proti tomu.“

Dva mágové nejdřív beze spěchu povstali ze svých křesel, pak opustili pokoj (dveře neotevřeli, protože byli líní hledat klíč) a zamířili do baru dole v hlavní hale hotelu Sovětskaja.

# # #

Ve stanovenou hodinu Like se Zavulonem vyjeli do sedmnáctého patra, do sálu, který měl dvě stěny prosklené od podlahy až ke stropu. Před pár hodinami se tu zřejmě konal nějaký raut, protože podél jedné stěny ještě stály stoly s bílými ubrusy a všude se válelo papírové smetí typu programů, reklamních letáků, brožurek, a dokonce se tu povaloval i čísi tmavomodrý svetr s krátkým nápisem v místech, kde má člověk srdce:

Ruská sci-fi
http://www.rusf.ru
Je nám 5 let!

Podle sotva znatelných zbytkových stop magie se snadno dalo pochopit, že hotelový personál nechal tyto prostory neuklizené a že to za něj museli vykonat nějací Jiní, nejspíš Inkvizitoři. A ti to přirozeně nedělali rukama.

Arik s Tamarou seděli po stranách dlouhého předsednického stolu, kde obvykle sedávají svědkové. To bylo dobré znamení. Ostatně Like si byl téměř jist, že tohle shromáždění dopadne pro Temné dobře.

Než si Like se Zavulonem stačili najít místo, cinkly dveře výtahu. Tentokrát dorazili Přesvětlý Geser, von Kissel a nemožně důležitý a vážný pozorovatel Solodovnik. Stav posledně jmenovaného byl naprosto pochopitelný – jen málokdy se takovému pěšáčkovi jako on podaří (protože drtivé většině se samozřejmě něco takového nepodaří nikdy) zúčastnit se zasedání kolegia Tribunálu, a ještě ke všemu ve společnosti, skládající se téměř výlučně z velkých mágů.

Like se mohl zaručit, že velkých tu bylo nejméně pět, a to nepočítal Soví Hlavu, který se aktivní činnosti už dávno vzdal. Jenže velký mág zůstává velkým mágem, i když se stane Inkvizitorem. Včera na Martově poli pracovali ještě další čtyři velcí mágové, ale ti tu dnes nebyli. A to šéf minské Denní hlídky s načechraným pšeničným knírem, včerejší Velký drak (který svého času požral plno oveček a dalšího dobytka ze stád livonských biskupů Meynarda, Bertholda a Alberta Rižského) nakonec odcestoval, přestože jindy se podobných zasedání zúčastňoval. Ostatní to udělali jako obvykle – přijeli, vykonali svou práci a zase si odtáhli po svých. Situace se stabilizovala a teď už bylo na místních, aby si to přebrali – tak nač trčet na nudném zasedání, týkajícím se záležitostí úplně jiného regionu?

Z Inkvizitorů znal Like ještě upíra Vítězslava z Prahy, který řídil východní sektor, a docela nedávno vyškoleného mága jménem Maxim, který před pár lety neuvěřitelně řádil v Moskvě, a dostalo se mu proto přezdívky Divoch. A divoch to věru byl, však tam dřevěnou kudličkou kuchal Temné nejnižších kategorií. Inu, na pomezí reality a šera se odehrají všelijaké historky… No a pozorovatele Chenu Like přirozeně taky znal. Starý vlkodlak, podobající se apatickému čínskému bůžkovi, seděl za stolem hned vedle Soví Hlavy a čemusi se tajemně usmíval.

Zanedlouho se v sále zjevil šéf pitěrské Denní hlídky, vědmák bledý jako spirocheta, a hned po něm se dostavil neuvěřitelně slabý mág, který stál v čele zdejší Noční hlídky. Oba do sálu doprovázeli (nebo snad eskortovali?!) dva nižší Inkvizitoři. Sotva se usadili, Vítězslav si vyměnil významný pohled se Soví Hlavou a povstal:

„Začínáme, vážení!“

Ostatní povstali také.

Asi tak dvě minuty se rituálně předčítala Dohoda – Jsme Jiní, sloužíme různým silám, ale v šeru není rozdílu mezi absencí Světla a absencí Tmy. Náš boj by mohl vést ke zkáze světa…“ – a tak dále. V zásadě to všechno bylo v pořádku, Dohoda je Dohoda proto, aby byla respektována a plněna. Podívejme se třeba támhle na Solodovnika, jak usilovnou snahou až třeští oči. Jenže když jste na takovémto zasedání nikoli podesáté nebo podvacáté, ale zažili jste ho třeba už tisíckrát, prostě si zvyknete a veškerý ten slavnostní patos na vás dočista přestává působit.

Když pak bylo proneseno závěrečné „Za nás rozhodne čas“, přítomní se (většinou s úlevou) co nejrychleji posadili na svá místa.

Like očekával, že jeden z Inkvizitorů, plnící úlohu nejvyššího soudce, nejdřív přečte seznam všech případů, které dnes přijdou na přetřes, jenže místo něj si slovo vzal Soví Hlava. Ten samozřejmě nevstal, protože během přelíčení vstávali jen svědci a obvinění. A totéž se týká i nepříliš častých hostů na podobných setkáních. Stará garda obvykle mluví vsedě.

„S ohledem na neobvyklost zkoumaného případu a jeho mimořádný význam pro pochopení fenoménu Jiných jakožto celku považovalo kolegium Tribunálu za nezbytné přizvat nezávislého soudce,“ zaskřehotal Soví Hlava. „Staří mágové ho samozřejmě znají. Račte dál, kolego!“

Vítězslav úslužně otevřel už dávno připravený portál a z hustých klubek rudé mlhy vkročil do sálu pomenší Jiný se suchou, jakoby mořskými větry ošlehanou tváří. Na sobě měl staromódní kalhoty, košili s krátkým rukávem a letní bílý síťovaný klobouk, takže připomínal dobře udržovaného důchodce z let brežněvské stagnace. Chyběla mu už jen igelitka s kefírem v ruce.

Likova tvář se překvapeně protáhla. Jak to tak vypadá, pak pokud jde o počet velkých, překoná dnešní zasedání veškeré historické rekordy!

„Představuji vám Velkého Šindžeho, Soudce Mrtvých, a zdvořile ho prosím, aby tomuto shromáždění předsedal. Zdůrazňuji shromáždění, nikoli soudu… A vy se s nějakými protesty neunavujte, Přesvětlý Gesere, protože ty se stejně předem zamítají.“

Šindže, jinak věčný neutrál z Charkova, jen všem přítomným lehce a prostě pokynul; pak se otočil k

Chenovi a uctivě se mu uklonil. Chena se mírně přizvedl a úklonu opětoval. Tím byl rituál u konce.

„Prosím pokračuj, Vítězslave," vybídl Soví Hlava pražského upíra a s očima mírně vytřeštěnýma znehybněl. Právě za tenhle zvyk se mu už kdysi dávno dostalo jeho přezdívky.

„Děkuji," řekl upír a letmo pohlédl do papírů před sebou. „Předmětem dnešního jednání je žaloba Noční hlídky města Moskvy, Rusko, podaná na Denní hlídku města Sankt Petěrburgu, Rusko," oznámil Vítězslav. „Hlavním bodem žaloby je činnost neregistrované sekty neregistrovaných Temných na území města Sankt Petěrburgu a Leningradské oblasti a také hrubá nedbalost Denní hlídky města Sankt Petěrburgu, která nedokázala sektu včas objevit a nepodnikla žádné kroky, jimiž by sektě v její činnosti zabránila. Výsledkem této činnosti je řada úmrtí mezi Světlými Jinými, vysoký počet případů násilné smrti lidí, jejichž životy byly rituálně obětovány, a také konání magických obřadů, které nezapadají do rámce Dohody. Podle jednacího řádu by teď měly následovat výslechy svědků, ale protože toto není soudní jednání, ale spíš informativní schůzka, a také s ohledem na to, že od okamžiku podání žaloby Inkvizice provedla vlastní šetření, jehož výsledky zásadně změnily náš náhled na vzniklou situaci, navrhuji, abychom nejdřív vyslechli zprávy vyšetřovatelů, a teprve pak dali možnost straně žalující zformulovat své stížnosti a výhrady znovu. Souhlasíte, Přesvětlý Gesere?"

„Nic nenamítám," broukl jen šéf moskevské Noční hlídky.

V jeho hlase bylo znát jistou nastraženost – jaképak nové okolnosti, proboha?!

„Prosím, Maxime!"

Slovo tedy dostával někdejší moskevský Divoch.

„V okamžiku podání žaloby v Sankt Petěrburgu skutečně existovala značně decentralizovaná organizace samovolně iniciovaných Jiných. Protože k iniciaci nedošlo standardním způsobem, tedy bez asistence řádně iniciovaných Jiných, a protože důvody jejího vzniku zatím ještě do důsledku neznáme, zdá se, že mechanismus transformace lidské podstaty v podstatu Jiného zafungoval dosti neobvyklým způsobem. Máme dojem, že transformace byla vždy jen načata, ale nebyla dokončena. Přísně vzato nebyli výše uvedení sektáři plnohodnotní, ale jen potenciální Jiní ve stádiu buď zmrazené, nebo taky možná neuvěřitelně dlouhé iniciace. Právě proto nikdo z nich nedokázal plně ovládat magii nejvyšších kategorií a nemohl se ani stoprocentně ponořit do šera. Proto tito Polojiní čistě energeticky představovali nebezpečí jen pro slabší a velmi slabé Jiné, jichž je v Sankt Petěrburgu drtivá většina, a samozřejmě také pro lidi.

Když jsme ale zahájili vyšetřování, situace se zásadně změnila. Více než dvacet sektářů, a šlo výlučně o ženy ve věku od třinácti do třiceti čtyř let, iniciaci přece jen dokončilo. Soudě podle všeho tato iniciace probíhala a také vyvrcholila netypicky, protože metody práce uvedených sektářů s magickou energií se od tradičního postupu zásadně liší a samotný zdroj této energie pro nás i nadále zůstává velkou neznámou. Zpočátku jsme pracovali s teorií, podle níž sektáři nalezli velmi silné artefakty, možná dokonce mentor–artefakty, které při správném využití posouvaly své držitele o jednu až dvě kategorie výš. Tato hypotéza se ovšem nepotvrdila. Za prvé se nám ani v Sankt Petěrburgu, ani v přiléhající Leningradské oblasti žádný takový artefakt objevit

nepodařilo a za druhé jsme zjistili, že ani sektáři, jimž se nějak podařilo iniciaci dokončit, nemají základní magické znalosti a zcela elementární návyky práce s běžnými artefakty. Ani jedna z verzí tedy nevedla ke kýženému cíli. Zdroj, z něhož Černí brali energii, neznáme dodnes. Oni sami jsou bez jakýchkoli teoretických znalostí, a tak nám sami taky nic vysvětlit neumějí.

Vyšetřovací tým sice nedokázal postoupit ani o krok v pátrání po zdroji magické energie sektářů, ale přece jen dospěl k jistým závěrům, pokud jde o podstatu a charakter této Síly. Rozhodně se nepodobá volné energii šera, využívající napětí mezi jednotlivými hladinami, a nepodobá se ani energii akumulované v artefaktech a jiných nosičích. Nejvíc se tato černá energie, jak jsme jí začali říkat, podobá aktivním energetickým proudům, které samovolně mění výkon i cíl svého působení. Jinými slovy jsme získali dojem, že uvedení sektáři jsou vlastně jen vodiči či vysílači této energie, ale ve skutečnosti ji ovládá někdo jiný. V takovém případě je totiž rázem jasné, proč nemůžeme najít zdroj – protože neexistuje. Je tu jistá entita, která manipuluje volnou či akumulovanou energií, ale přitom ony aktivní energetické proudy na objekty působení nevysílá přímo, nýbrž prostřednictvím Černých. Tím si také vysvětlujeme nečekané a nekontrolované výbuchy vzteku tří členů kyjevské zvláštní skupiny s trojí patronací – došlo k nim vlivem transformované černé energie.

Mladším a senzitivnějším kolegům, kteří by se snad mohli domnívat, že v Sankt Petěrburgu se objevil výjimečně silný Jiný, který ty ostatní ovládá dle vlastního uvážení, bych rád vysvětlil, že tak to není. Organické bytosti, mezi něž všichni Jiní bez výjimky docela jistě patří, mění energii jinak.“

Maxim ironicky pohlédl na Solodovnika a dva Pitěrské, a stejně tak na Arika Turlanského s přítelkyní. Jenže zatímco prvně jmenovaná trojice byla skutečně ve značné tenzi, Arik ani nehnul brvou, za což mu Like do pomyslného osobního spisu okamžitě připsal velké plus.

Inkviziční vyšetřovatel uzavřel svůj výklad takto:

„Byli jsme tedy nuceni dospět k závěru, že jsme narazili na zatím neznámé jevy reálné přírody a zároveň i šera.

A tady jsou doporučení vyšetřovací skupiny Evropského byra Inkvizice: Sektáře neodhmotňovat, ale naopak je vyškolit v teorii i praxi současné magie s přihlédnutím k jejich přirozeným sklonům a vlohám. Do Sankt Petěrburgu vyslat badatelský tým a také skupinu zvláštního určení, která bude v případě jakýchkoli nečekaných okolností schopná účinně zasáhnout. Všem Jiným doporučujeme buď Sankt Petěrburg opustit nebo okamžitě podepsat prohlášení o vědomí možných rizik.

Děkuji za pozornost.“

Maxim se důstojně uklonil Soví Hlavě, soudcům, osobně Šindžemu a na závěr i všem přítomným.

„Máte slovo, Přesvětlý Gesere!“ pokračoval v jednání okamžitě Vítězslav.

Vypadalo to, že bílý mág už vše právě řečené vyhodnotil a moc dobře věděl, že doufat ve splnění základního požadavku žaloby, tedy aby všichni Černí byli odhmotněni, by bylo hloupé a naivní. To přinejmenším.

„Velice děkuji za váš referát, pane vyšetřovateli, byl velmi zajímavý a měl pro nás i mimořádnou poznávací hodnotu,“ a Geser dokonce párkrát zdrženlivě tleskl. „Na mysli mám zejména tu jeho část, kde se mluvilo o podstatě a charakteru magické energie, které říkáte černá,

a jejím strašlivém zdroji. Řekl bych, že staří mágové se s chutí zasmějí.“

„Nepitvoř se, Gesere,“ řekl Soví Hlava, který se ani nepohnul a snad ani neotevíral ústa. V tuto chvíli neuvěřitelně připomínal strnulý záběr ze sovětského kresleného filmu o medvídkovi Pú – všichni čekají, že se ten veselý medvídek konečně pohne, ale on nic…

„Pokud tomu dobře rozumím, tak rozhodnutí neodhmotnit tu bandu vědem je už definitivní, ano?“

„Ale proč?“ namítl tlumeně Soví Hlava a konečně změnil pózu. „To bychom se tu nemuseli scházet a jen bychom vás všechny informovali. Naším cílem je přesvědčit stranu žalující, že takovýto krok je naprosto nevyhnutelný.“

„No jistě, jak jinak…,“ pokýval Geser trpce hlavou. „Tohle je vůbec podařené shromáždění. Tajemník je Temný…“

„Tajemník je Inkvizitor,“ opravil ho skřípavým hlasem Soví Hlava.

„…jenže v minulosti to byl černý mág,“ pokračoval Geser. „Zasedání řídí upír. Předsedou soudu je Velký Šindže, tedy Stín Smrti. Tady v sále sedí prakticky samí Temní. A přitom se tu šetří případ tří desítek dalších Temných… Prostě darmo mluvit. Já myslím, že je nejvyšší čas, abych se dovolával práva na nepodjatost.“

„Požadavek práva na nepodjatost tu představuji já,“ řekl tiše Šindže a pohlédl Geserovi přímo do očí.

Ten pohled mírné zkrotil i šéfa moskevských Světlých.

„Chtěl jsem jen říct, že Temné má soudit Světlý. Alespoň někdejší Světlý.“

„Já přece už dávno nesloužím ani Tmě, ani Světlu, ani Rovnováze, a to ty moc dobře víš, Gesere. Já už dávno

nesloužím nikomu, dokonce ani sobě ne. Sloužit je věcí těch, kteří stále ještě hledají.“

Šindžeho hlas byl monotónní a zbavený jakýchkoli odstínů, asi jako starý magnetofonový záznam.

„Temné nemůže soudit Světlý, protože by byl nevyhnutelně zaujatý. A neměl by je soudit ani Temný, protože by byl taky zaujatý. Ono by vůbec bylo lepší, Gesere, kdybys nepřemýšlel o tom, kdo je má soudit, ale o tom, zda je vůbec soudit! Copak ty bys ta děvčata opravdu chtěl odhmotnit? To pak odhmotni i ty kluky, co byli dřív taky Černí. Všechny, všech sto padesát. Co mi na to řekneš, Gesere? Ti všichni jsou teď obyčejní lidé – tak to rozhodl osud. Ale dokonce i kdybys je odhmotnil – copak to pomůže Jiným a lidem, kteří už stejně zahynuli?“

„Nepomůže,“ chmuřil se Geser víc a víc. Bylo to pochopitelné – útočili tu na něj v jeho hájemství a jeho vlastními zbraněmi. „Přísně vzato jsem to odhmotnění zatím nepožadoval.“

„Tak o čem je řeč?“

„Řeč je o tom,“ vzpamatoval se bleskově Geser, „že Temným tak spadne do klína třicet čarodějek, které se časem ocitnou mimo kategorie, a k tomu dokonce jedna potenciálně velká kouzelnice.“

„Výborně, začal jsi licitovat,“ seběhly se kolem Šindžeho očí vějířky jemných vrásek. „Inu… To, co říkáš, zní rozumně. Budete muset Světlým povolit poměrně dost mimořádných zásahů vysoké kategorie. Evidence povede Geser. Jsem si jist, že velký bílý mág se nedopustí takové neomalenosti, aby po nás požadoval víc, než co energeticky představují, všechny tyto nalezené děti. No a pokud jde o tu velkou kouzelnici…

Ty sám už přece jednu máš, Gesere. A s jakými perspektivami. Ty si snad nemáš na co stěžovat…“

Geser rozmrzele pokrčil rameny, ale kupodivu už neřekl nic.

„Slyšels má slova, Dunckele. Vzhledem k tomu, že se tu už nic důležitého neočekává, odcházím,“ pronesl důstojně Šindže.

Starý Jiný povstal a otočil se k Vítězslavovi. Ten před ním obřadně otevřel portál, za nímž se dal tušit všední pokoj velmi všedního typizovaného čtyřpatrového domu, zvaného chruščovák, pravda, magicky opepřený efektní narudlou mlhou.

„Soudit živé je mnohem snazší než soudit mrtvé,“ zamumlal Šindže, když už vstupoval do portálu. „Živí vždycky něco potřebují…“

Stín Tmy za celou dobu zasedání ani jednou neužil magie.

„Takže,“ vrátil se ke své základní úloze Vítězslav. „Přesvětlý Gesere! Přibližte nám teď základní postoj moskevské Noční hlídky s přihlédnutím ke všemu, co jste právě vyslechl.“

Geser se na okamžik zamyslel, vyměnil si rychlý pohled s von Kisselem a odpověděl:

„Takže… Pokud soud návrh Velkého Šindžeho potvrdí, tak… Tak žalobu zřejmě stáhneme…“

„Zřejmě nebo stáhnete?“

„Stáhneme.“

„Budiž tak!“ zvolal jeden z inkvizičních soudců a udeřil imaginárním kladívkem do imaginární podložky.

„Ještě něco…,“ ozval se Soví Hlava tónem, který definitivně z jednání strhl roucho oficiální příležitosti. „Jednu věc ti kladu na srdce, Gesere… S těmi zásahy nejvyšších kategorií to opravdu nepřeháněj. Pokud jde o

první kategorii, tak bych doporučoval nejvýš dva. A ať je to taky v řádných časových intervalech, to si rozhodně prověřím.“

„Dobře, jste velmi laskav,“ zamumlal Geser. „Ale jeden požadavek mám. Tyhle,“ a ukázal štítivě hlavou do vedlejšího sálu, kde na svůj ortel čekaly Tamařiny holčiny, „by se rozhodně neměly přeškolovat všechny pohromadě. Já bych je přísně rozdělil, každou do jiného města…“

„Stačí vždycky tři do jednoho města,“ namítl okamžitě Zavulon, který debatu definitivně degradoval na banální handrkování mezi partnery, kteří jeden druhého znají jako své boty. „Uvaž už jen stres, Přesvětlý Gesere, který na ta nešťastná děvčátka padne, až se ocitnou v nebezpečném světě Jiných docela osamocené, bez přátel a přítelkyň! Taková představa by tě snad za srdce vzít měla.“

„Však ony se ty chudinky už brzy předvedou,“ ozval se zasmušile Geser. „Jedna začne pít krev, druhá uřkne každého, kdo jí přijde do cesty… Zkrátka a dobře ti rozumím tak, že se dohodneme na dvou do každého města.“

„Dobře,“ přikývl Zavulon. „Ovšem té hlavní se to netýká, protože tu budeme školit, kde se nám zachce. Souhlasíte, pane kolego Dunckele?“

„Nic nenamítám,“ mávl rukou Soví Hlava.

A Like se rozhodl, že teď je ta pravá příležitost získat něco pro sebe:

„Vážený soude, vážená Inkvizice! Rád bych teď vaši pozornost obrátil k dosti zoufalé situaci ukrajinských Hlídek, pokud jde o přírůstek čerstvých sil – na mysli mám samozřejmě Denní hlídky! Smutně proslulá černobylská tragédie z šestaosmdesátého roku způsobila

to, co způsobila: Jiných se v naší zemi od té doby rodí čtyřicetkrát méně…“

„Zkraťˇ epickou část, Liku,“ přerušil jeho výlevy Soví Hlava. „Co žádáš?“

„Přednostní právo ukrajinských Hlídek na přeškolení těch, co dnes byly tak excelentně obhájeny…“

„Dobře, dostaneš jich deset,“ shrnul to Soví Hlava.

„Není to na Ukrajinu moc?“ poškrábal se Zavulon na spánku. „Vždyťˇ je u vás ani nemá kdo školit.“

„Díky tobě,“ zavrčel Like. „Uvědomuješ si, o kolik jsem přišel mužů?“

„No dobře,“ vzdal to Zavulon. „Tma s tebou, dokonce i učitele ti přidělím.“

„No a když už jsme se tady takhle sešli, tak bych měl ještě jeden související problém,“ povstal Like, přestože to na podobných zasedáních skoro nikdy nedělával. „Šéf přičernomořské Denní hlídky Aristarch Turlanskij bude ze zcela pochopitelných důvodů odvelen do Kyjeva. Na jeho místo bych rád dosadil černého mága druhé kategorie, jehož většina přítomných zřejmě nezná pod jménem Švéd – proto to také uvádím ve známost. A omlouvám se za tu tautologii…“

„Tys nám to ale dal!“ málem se rozněžnil Zavulon. „Hotový Bismarck v nejlepších letech, dokonce i ta tautologie byla velmi elegantní. Ty nám prostě chceš naznačit, že ta příští Velká pojede do Kyjeva!“

„Přece je od sebe neodloučíme,“ ukázal Like v dramatickém gestu na Arika s Tamarou. „Tím spíš, že jejich… vzájemné vztahy vlastně odvrátily zbytečná jatka na Martově poli.“

„V prvních letech prosím,“ souhlasil Zavulon s pohledem zavrtaným do podlahy. „Pak se uvidí.“

Bylo znát, že ten souhlas vyslovoval se zaťatými zuby.

„To je všechno," řekl kvapně Like a posadil se.

„Výborně," shrnul to Vítězslav. „A teď je tu poslední bod dnešního jednání – hodnocení práce zvláštní skupiny s trojí patronací, sestavené z Jiných města Kyjeva a dalších ukrajinských měst."

„Já bych výsledek označil za úspěšný a je to," pokrčil rameny Zavulon. „Zafungovali jako obvykle."

„Mají Světlí nějaké námitky?"

Geser se smutně pousmál:

„Světlí mají vůči Temným vždycky nějaké námitky…"

„No dobře, ale pokud jde o skupinu?" přerušil ho melancholicky Soví Hlava.

„Pokud jde o skupinu, tak ne," pronesl s jistým přemáháním Geser. „Skupina si jako obvykle vedla velmi neurvale a cynicky, ale Dohodu podle našeho názoru ani jednou neporušila."

„Schváleno," udeřil už podruhé kladívkem soudce a znovu předal slovo Vítězslavovi.

„Tím je program dnešního jednání vyčerpán. Připomínám ještě, že na zítřejším zasedání budeme zkoumat a hodnotit činnost Noční a Denní hlídky města Sankt Petěrburgu za posledních deset let. Kolegy z personálního oddělení prosím, aby připravili vše potřebné k registraci nově iniciovaných Jiných, Temných."

Teprve teď povolilo napětí v Arikově obličeji a on se na Lika vděčně usmál.

A teprve pak Tamaru políbil.

Při čekání na výtah se Arik zahleděl oknem ven. Hned kousek od něj leželo noční město. Tisíce lidských aur se slévaly v jednolitou tlumenou záři. Arika napadlo, že

před tímto příjezdem do Pitěru se ještě nikdy nedíval na panoramata nočních měst z výšky a netušil, že to může být tak krásné. Ostatně – není to hlavně proto, že z té výšky jinak všudypřítomná špína není vidět?

Vše velké je vždy vidět jedině zdálky. A zpravidla se to člověku jeví sněhobíle čisté a nádherné.

Ráno Like Arikovi s Tamarou nařídil, aby odletěli do Kyjeva, a sám se jako obvykle někam vypařil. Dohodli se, že nazítří se zase sejdou. Přirozeně ve Victorii.

Kapitola osmá

Švéd vstoupil do Victorie jako první – Like neznámo proč pocítil potřebu koupit si cigarety na ulici, u babiček obchodujících hned vedle obchodního domu. Barman Igor, kterému se častěji říkalo Hryhoryč, pohlédl přes pult ke dveřím, spatřil Švéda a mlčky začal čepovat černou oboloň. Když natočil, zeptal se:

„Dáš si soljanku?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Švéd a v duchu si pomyslel: Zaplaťpánbu, že alespoň tady je všechno při starým.

Vzápětí vešel do lokálu Like. V první řadě v mezích slušnosti zulíbal všechny číšnice, a nakonec i dvě vědmičky u hracích automatů.

„A kdepak je Turlanskij?“ zeptal se poté překvapeně a obhlížel celý poloprázdný sál.

„Nevíme!“ zvolaly vědmičky. Neznámo proč velmi optimisticky.

„Mhm… A tady se už ukázal?“

„Ne! Asi hned po ránu běžel s tou svou princezničkou někam na exkurzi!“ uchichtly se znovu vědmičky.

„No to snad ne!“ podivil se šéf ještě víc.

Arik už měl totiž čekat právě tady ve Victorii. Během výpravy do Pitěru čiperný Jefimův kamarád s exotickým jménem Vikentij konečně koupil dva byty přesně v tom sedmipatrovém věžáku, v jehož přízemí sídlila Victoria, a do návratu celého týmu dokonce stihl oba byty opravit a zařídit nábytkem. Další dva byty, rovněž v posledním

patře, Vikentij podle svého slibu hodlal vykoupit už příští týden.

Like už dávno zcela oprávněně soudil, že než by se tahali po hotelích – a třeba i těch nejluxusnějších –, dají přespolní jako Švéd, Simonov i mírně snobský Arik přednost bydlení tady, nad Victorií a Náměstím Vítězství. Arik a Tamara, stejně jako dvě pitěrské vědmičky, přidělené na převýchovu právě do Kyjeva, už to udělali, zato Švéd se Simonovem velmi toužili odjet k Likovi a tam se pořádně zpít, což taky s velkou láskou a péčí učinili. Švéd ale v každém případě ráno nestál o soljanku (což Likově pozornosti pochopitelně neuniklo), kdežto Simonov dokonce odmítl vstát a dál vyspával v Šeremeťjěvově bytu na štosech uprášených knih.

„No dobře, Tma je vem," mávl beznadějně rukou šéf. „Ale kde je v tom případě Iraklij?"

Barman Igor mlčky očima ukázal ke dveřím na toalety.

„Aha! Takže to si můžeme v klidu dát pivo."

Po závěrečném pitěrském zasedání mocné hrstky a krátkém inkvizičním resumé Like nakonec Švédovi alespoň zatím nic pořádně vysvětlit nestihl. A přitom nikolajevský Jiný velmi dobře cítil, že pan šéf má za lubem něco opravdu podstatného. Bylo to cosi, co bezprostředně souviselo s nedávnými událostmi v Petěrburgu. Opatrné pokusy něco z Lika vypáčit během včerejší pitky byly neúspěšné – ukázalo se, že bez Iraklijovy asistence Like o svých plánech hovořit nebude. Možná ale šlo i o to, že u všeho byl Simonov. A stejně výmluvný byl i fakt, že právě Simonov se ožral jako snop, zatímco Like se Švédem si celkem po právu mohli připadat alkoholem téměř nedotčení.

Po včerejšku si nejdřív v klidu a mlčky napravovali chuť i hlavy. Iraklij, který se včerejšímu dýchánku úspěšně vyhnul, se teď potutelně usmíval do fousů a šustil novinami.

Nakonec Like velkopansky luskl prsty a zavolal směrem k vědmičkám:

„Poslyšte! Podejte mi někdo mobil!“

Svůj, jak známo, už před odjezdem dal pozorovateli Solodovnikovi, ale ten cizí majetek neznámo proč zatím nevracel, a to navzdory všeobecně šířené představě o Světlých jakožto tvorech naprosto nezištných a nanejvýš spravedlivých.

Angelika doslova vzlétla ze své vysoké sesle s přístrojem v ruce. Posloužit šéfovi je přece v mládí tak příjemné!

Šeremeťjev chvíli tupě mačkal tlačítka stříbřitého rozkládacího mobilu a pak trucovitě zavrčel:

„Jak to, že tu nemáš číslo Turlanského?“

„No… Protože ho neznám,“ špitla rozpačitě Angelika.

„A tohle je tvůj mobil?“

„Ano.“

„A kde je můj?“

„Tys ho přece před akcí sám dal tomu Světlýmu,“ připomněl mu Švéd.

Like se na něj podíval jako na dítě z mateřské školky.

„Když jsem mu ho dal, tak to znamená, že už není můj! A když ho nemám, tak bych snad měl dostat nový! Kdo je u nás odpovědný za spojení?“

„Jefim…,“ hlesla teď už zcela zmateně Angelika.

„Jefim byl se mnou pryč. Kdo ho zastupoval?“

„To nevím…“

„To je ale bordel! Tohle si někdo odskáče! Kde je Sajrink? Nebo Palatnikov? Nebo Plakun?“

„Palatnikov se tu stavil hned ráno… Říkal, že jde do kanceláře…“

Chudinka Angelika div neplakala. Tak vida, za dobrotu na žebrotu. Chtěla šéfovi vyhovět, a místo na vděk narazila na výbuch šéfovské rozmrzelosti.

„Prosím tě na a volej, co tu řveš…“ A Švéd Likovi smířlivě podal svou otřískanou nokii.

Like ještě jednou blýskl očima, ale telefon si vzal. Angelika pohlédla na nikolajevského kolegu s velkou úctou – i přesto, že se s ženským osazenstvem kyjevské Denní hlídky prakticky nestýkal. Vlastně vůbec ne. Kdykoli se ocitl v Kyjevě, nejdřív se po hlavě vrhal do všech neodkladných pracovních záležitostí, a pak se pohyboval výhradně ve společnosti Likově, Rubljovově, Jefimově, Saburovově nebo mezi kumpány z Petrovky. Na závěr jeho pobytu vždy vznikala podnapilá partička na peróně u vlaku, flaška piva na rozloučenou a pak už pohostinné lůžko ve vlakovém kupé. A poté, díky tomu mátožnému stavu téměř bez přechodu, přišel znovu Nikolajev. Proto taky fakt, že jakýsi Jižan drsného šéfa klidně krotí přezíravým „co tu řveš“, onomu Jižanovi v očích naivní a hierarchii Jiných zatím ještě nechápající vědmičky značně pozvedl reputaci.

„Kuš!“ štěkl ještě Like tlumeným hlasem po vědmičce, a ta s úlevou prchla zpátky k automatům.

Arik se dlouho neozýval, ale nakonec to přece jen vzal.

„Ano, Švéde…“

„To není Švéd,“ zavrčel Like, jenž už téměř potlačil výbuch podrážděnosti, který se u něj tu a tam dostavoval.

Jenže to, že přestal rámusit, ještě neznamenalo, že bouře se přehnala a jmenovaní Sajrink, Palatnikov a Plakun se o ní nic nedovědí. Naopak, ti to ještě schytají, o

čemž nikdo ze zkušených hlídkařů ani na okamžik nepochyboval. Takhle mýlit se mohla snad jen Angelika, která sotva odrostla věku nymfiček.

„Kde jsi?“ zeptal se šéf teď už mnohem klidněji. „Já jsem snad říkal, že máš čekat ve Victorii…“

„S Tamarou je hrozně zle,“ řekl hlasem ne-li úplně mrtvým, tak alespoň polomrtvým Arik.

„Jak to myslíš?“ zbystřil pozornost Like.

Když před odletem vypravoval tenhle párek na pulkovské letiště, přirozeně si ze zvyku bedlivě prohlédl pravděpodobnostní nitě, ale v nejbližší Tamařině ani Arikově budoucnosti nic fatálního neodhalil. Jenže taková pravděpodobnost se tak jmenuje proto, že to není jistota a že se občas může náhle a zásadně proměnit.

„Radši sem přijeď a uvidíš sám.“

„A kde jste?“

„No tady, nahoře. Z letiště jsme jeli rovnou sem a od té doby jsme ani jednou nevylezli.“ Arik se odmlčel.

„Teď spí.“

# # #

„Hned jsme tam,“ odpověděl kvapně Like. Jde se mnou Iraklij a Švéd, takže případnou nahotu pokud možno zakryjte.“

„Jasně,“ popotáhl Arik naposledy nešťastně nosem a zavěsil.

„Jdeme, chlapi! Ty noviny laskavě odlož, Irakliji!“

Iraklij povstal, ale noviny neodložil. Naopak je svinul do ruličky a vzal je s sebou. Like cestou k zadnímu východu z lokálu tentokrát nikoho nelíbal.

Normální člověk, který by se chtěl z Victorie dostat do domu, by musel vyjít ven na ulici a dvakrát zabočit

doleva. Jiné přirozeně nic takového ani nenapadlo – minuli chromém zářící kuchyni, jednoduše prošli několika zdmi a ocitli se přímo v obytné části přízemí před výtahovými dveřmi.

„Teda tady je mechu," postěžoval si Švéd, rozhlédl se kolem sebe a zhnuseně si odplivl. „Nemám ho trochu vymrazit?"

„Klidně, jestli se ti chce," přivolil Like.

Během dalších několika vteřin bylo s věčným obyvatelem šera, modrým mechem, opravdu zle. A mezitím už dorazil výtah.

Byl to mechanismus už hodně zasloužilý, pročež skřípěl, pískal a otřásal se, jak se sluší a patří na takovýto úctyhodný stroj, o který navíc pečuje věčně opilý ukrajinský výtahář s naprosto nemožným jménem Klokanogov. Přesně tohle nemožné jméno bylo vyvedeno zelenou barvou na plechové tabulce těsně nad přivolavačem – Odpovědný mechanik V. P. Klokanogov. Like ale všechny ujišťoval, že Klokanogovův předchůdce se jmenoval ještě nemožněji – Aligagátor. I. S. Aligagátor. Turlanskij před časem vyslovil předpoklad, že do kyjevského výtahářského učiliště kdysi umístili celou skupinu chovanců dětského domova, pro něž se občas takovéhle nesmysly místo normálních jmen vymýšlejí. A možná že to tak doopravdy bylo…

Když se výtah vznesl až do sedmého patra, úlevně si vydechl a s námahou téměř hmatatelnou otevřel své dveře.

Před nimi už stál Arik a nervózně kouřil. Iraklijovi při tak nezvyklém pohledu skoro vypadly noviny z rukou.

„Co blázníš, Ariku!" oslovil Like svého oblíbence důrazně.

Turlanskij mlčky zamáčkl cigaretu o zeď a nedopalek si nechal spadnout pod nohy.

„Pojďte dál," hlesl ponuře.

Dokud nedošli do moderně zařízené kuchyně a neposadili se, nikdo neutrousil ani slůvko.

„No," odhodlal se asi po půlminutě Arik. „Vezmu to pěkně popořádku. Na letiště jsme dojeli úplně normálně, a tam bylo taky všechno v pořádku. Zato dál… Zkrátka a dobře, asi deset minut po vzletu začala Tamara prudce ztrácet sílu a najednou se propadala z kategorie do kategorie pořád dolů. Sama si toho přitom vůbec nevšimla. Asi po dvaceti minutách to přestalo."

Like si Tamaru okamžitá proskenoval – přímo z kuchyně.

„Třetí kategorie, víc to určitě nebude," broukl zamyšleně. „To jsou mi věci!"

„Hned v letadle začala usínat. Do taxíku už jsem ji skoro nes a do bytu nezbylo než to vzít druhou hladinou šera… A od tý doby pořád spí. Zatím jsem se neodhodlal ji budit. Ale sám vidíš, že jinak vypadá jako naprosto zdravá a sama se sebou spokojená kouzelnice třetí kategorie."

„Co je to za nesmysl?" zeptal se Iraklij a prudce zamrkal. „Už jsi o něčem takovým někdy slyšel, Liku?"

„Ne," přiznal poctivě šéf. „Ale po pravdě řečeno jsem něco podobného očekával."

Všichni se na šéfa vyčkávavě zadívali a on tedy považoval za nutné rovnou vysvětlit:

„Formulujme to jinak: já jsem přirozeně nečekal konkrétně to, že Tamara začne ztrácet sílu. Já čekal, že se prostě něco stane a že to bude věc, která se předem nedá odhadnout."

„Tomu nerozumím, ale zní to zajímavě," konstatoval Švéd.

„Všechno, co se stalo v Pitěru, je jen povrch celé soustavy jevů, takové drny na podzemním polním úkrytu," dodal Like, ale tento romantický příměr větší jasnost do řečeného rozhodně nevnesl.

„Prohlížel sis pozorně Pitěr šerem z tý vyhlídkový restaurace?" zeptal se najednou zachmuřený Arik Lika.

Šéf kyjevský Temných se skoupě pousmál:

„Ariku! Když si cokoli prohlížím, tak to pozorně dělám vždycky. To snad TOBĚ vysvětlovat nemusím."

Arik ochable zakroutil hlavou: to víš, že nemusíš…

„Tak mluv dál? Nejdřív si chci poslechnout já tebe," naléhal důrazně Like.

Turlanskij chápavě přikývl a pak neochotně ukázal na okno:

„Včera jsem se odtud díval na noční Kyjev! Sice to není sedmnáctý patro, jen sedmý, ale i odsud je ledacos vidět. A hned jsem si všimnul jedny věci, vážení kolegové. Kyjev se člověku jeví jako soubor těch nejrůznějších aur, který jsou každá jiná a jedna druhý nepodobná. A v tom moři jako duhový ostrůvky září aury Jiných. A tak by to taky mělo být, když se nad tím zamyslíte. Jenže Pitěr zářil jinak – jako obrovskej jednolitej reflektor."

„Výborně, to je dobře, že sis toho všiml," pochválil ho šéf. „Ale co z toho podle tebe plyne?"

„No, buď tam všichni maj auru podobnou, ale co podobnou, naprosto stejnou! Anebo jsme neviděli aury Jiných a lidí, ale něco… něco jinýho. Jednu takovou dost riskantní analogii bych měl."

„Tak sem s ní!" vybafl šéf s nelíčeným zájmem.

„Kdybychom nebrali v potaz měřítka, tak zhruba stejně vypadá aura nedávno iniciovanýho Jinýho, kterej ještě neví, na kterou stranu se dá.“

„Nebo už to naopak naprosto přesně ví a své emoce vyjadřuje takříkajíc s pravěkou přímočarostí,“ dodal Like. „Ariku, tebe je do provinčního města už dlouho škoda! O přeložení do Kyjeva už jsem ti říkal. Kdežto vám dvěma ještě ne, tak vám to oznamuji,“ otočil se Like ke Švédovi a Iraklijovi. „A ještě něco: tady Švédovi můžeme gratulovat k povýšení. Ode dneška jsi šéfem přičernomořské Denní hlídky. Tentokrát už se z toho nevykroutíš!“

„No počkat,“ začal Švéd poplašeně mávat rukama. „Nejdřív snad probereme ten Pitěr!“

„Klidně,“ ušklíbl se Like. „Co nám o tom Pitěru řekneš například TY?“

„Já? Já nic,“ vyhrkl až příliš rychle Švéd.

„Nono,“ zakroutil vyčítavě hlavou Like. „Tohle na mě nezkoušej. A nedělej ze sebe blbečka, to tě před šéfovským křeslem stejně neuchrání. Jen si taky zkus nějakou tu hypotézu. Čí by to mohla být aura?“

Švéd poslušně svraštil čelo, ale na nic podstatného nepřišel.

„Nemám ponětí! Že by šlo o něco, co je někde kolem Pitěru? Třeba nějakej obzvlášť silnej artefakt, kterej je tam někde uloženej? Nebo se snad probudil nějakej velkej mág z minulosti?“

„Jak plytké! Jak primitivní! Četls někdy Arthura Conana Doyla? Myslím nějakého Sherlocka Holmese. Jen si vzpomeň, jak pracoval velký detektiv: vše skutečně nemožné zavrhni a to, co zbude, je pravda, i kdyby vypadala sebenepravděpodobněji!“

„A jak já mám vědět, co možný je a co ne?“ zeptal se chmurně Švéd. „Před nějakejma třiceti lety jsem magii taky považoval za nemožnou.“

„No počkat,“ ozval se Iraklij, který znovu začal prudce mrkat. „Ty chceš říct, že bílý pozadí je…“

„Ano, pánové! Přesně tak!“ skočil mu do řeči temperamentně Like. „Mládež si staré časy nepamatuje, narodila se na bílém pozadí měst, ale přitom ho vůbec nezaznamenává!“

„Nojo, to je to, co mi v tom Pitěru chybělo,“ zamumlal Iraklij. „Ale dřív tam to pozadí bylo, já si to pamatuju.“

„Úúúúú!“ zaskučel Švéd. „Já tomu vůbec nerozumím! Úúúú…“

„Vysvětli jim to,“ vybídl Like Iraklije a zapálil si.

Iraklij své promluvy často s oblibou pronášel slavnostně, jako přípitky. Taky teď se nejdřív celý napřímil, a teprve pak otevřel ústa:

„V čem je hlavní rozdíl mezi venkovem a městem?“ otázal se na úvod s bezděčnou intonací profesionálního propagandisty z dob moskevské olympiády. „Ve velikosti? To jistě! V tom, že v městě a na venkově žijí různé typy lidí? Taky správně! Jenže to je rozdíl z hlediska obyčejných lidí. Ale v čem je tedy rozdíl z hlediska Jiných? Nevíte? Tak já vám to řeknu! Právě v tom bílém pozadí, v tom je rozdíl! Potenciální Jiní vyzařují až do okamžiku iniciace čistou a nezkalenou auru, ale v jistém okamžiku si každé velké město, které si samo sebe váží, pořídí bílé pozadí. Což je, jak už dnes klidně můžeme tvrdit, specifická aura měst.“

„Vah, moc pěkně mluvíš!“ vstoupil do jeho promluvy Like. „Zejména to s tím městem, co si sebe sama váží, se mi líbilo. Ale když to vezmeme hodně stručně, tak dřív

lidské osady neměly vůbec žádné pozadí. Jakmile se ale některá evropská města rozrostla na milion obyvatel a víc, přestala být z emočně energetického hlediska neutrální. Přísně vzato se podstata bílého pozadí ještě stále považuje za nevysvětlenou. Já bych ale řekl, že právě my jsme narazili na řešení této záhady.“

Švéd se ani nepokoušel potlačit svou zběsilou zvědavost. A právě za tuhle nezkrotnou zvědavost si Like nepříliš zdatného venkovského mága vážil, protože si navíc uvědomoval, že Švédova nízká výkonnost v mnoha ohledech vyplývá jen z jeho lenosti. Skutečné schopnosti nikolajevského jachtaře mířily mnohem výš než k banální druhé kategorii. Ty bylo jen třeba vypěstovat a řádně propilovat.

„Takže Pitěr změnil pozadí?“ vyptával se Švéd. „Z bílýho na jaký?“

„Na černé,“ odvětil kuse Like. „Na rudočerné.“

„Ale proč? Co přesně k tomu vedlo?“

„No a právě tím se v příštích dnech budeme zabývat, drazí moji spolubojovníci,“ oznámil s jistým kulišáctvím v hlase Like. „My se budeme zabývat problémem transformace bílého pozadí.“

„To by ale znamenalo, že Jiný nemusej nutně bejt jen lidi, ale i města,“ pronesl zádumčivě Švéd.

Asi pět vteřin bylo naprosté ticho a zdola se ozývalo jen udřené drnčení tramvaje, projíždějící obloukem kolem obchodního domu. Pozadí nastalému tichu v místnosti v tuto chvíli obstarával monotónní halas živé velkoměstské třídy.

„Tma a blesky!“ vydechl jako první Like. „Jak přesná a bezchybná formulace toho, o čem jsem já sám zatím jen nejasně uvažoval! No ovšem! Město, které je Jiné?! A stejně jako Jiní využívají pro své účely normální lidi, tak

Jiné město využívá své Jiné pro své vlastní potřeby. A vytváří Černé! Mění jejich sílu. Dokáže nás, normální Jiné, ovládat. Tma a hromy! Tma, Tma a ještě jednou Tma!“

„Ty o tom městě mluvíš jako o živý bytosti!“ zapochyboval Švéd, téměř vyděšený vlastní prozíravostí.

„Tady přece nejde o živost nebo neživost… Když se to tak vezme kolem a kolem, tak člověk i Jiný je jen souborem informací, uloženým do jistého substrátu. Copak takové město není vlastně totéž? Copak nikdo z vás nikdy necítil vůli města, jeho náladu, jeho duši? Můj ty smutku – tak teď teprve začínám chápat, na co jsme to vlastně narazili! Teď se všechno dostává na své místo!“

„Jestli ti dobře rozumím, tak Tamara zeslábla proto, že odjela z Pitěru,“ ozval se až do této chvíle ponuře mlčící Arik. „Protože už není pod jeho vlivem…“

„Právě takhle by to mohlo být,“ přikývl Like, rozhlédl se, kde by asi tak mohl být popelník, a když ho nenašel, odklepl popel z cigarety jednoduše do dřezu. „Přesně takhle. Jiná vysvětlení mi připadají daleko méně pravděpodobná. Vzbuď ji, Ariku. Pojedeme na Vladimirský vrch.“

# # #

Po pitěrském nepřívětivém lezavu vypadalo kyjevské slunce oslnivě jasné. Ocitnout se znovu uprostřed laskavého léta bylo až k zbláznění příjemné a člověk to cítil málem až v konečcích prstů. Daleko dole šplouchal Dněpr, který své vody beze spěchu unášel na ještě teplejší jih; vrabci, kteří ještě nedávno pokřikovali tisíci hlasy, se najednou jakoby upokojili a utichli; jen neskutečně zelené listoví stromů se nepatrně zachvívalo

přesně v rytmu závanů větříku. Zdálo se, že ten vítr je dechem samotného města.

Ve světle posledních událostí bylo těžké přemýšlet o městě jinak než jako o bytosti, obdařené vědomím a vůlí. Ne snad jako o živé bytosti v běžném smyslu toho slova, ale rozhodně jako o bytosti oduševnělé.

Seděli na stráni pod altánem a zaposlouchali se do hlasů svého nitra i města. Like, Arik, Švéd a stále ještě rozespalá Tamara.

„Vo městech jsi přemejšlel už cestou do Pitěru," připomněl šéfovi Švéd. „Ve vlaku. Začali jsme Moskvou a potom jsme probrali Kyjev a Vinnici. Tos už tohle všechno věděl?"

„Spíš jsem to tušil. Za posledních sto let se města opravdu hodně změnila. Možná že opravdu získávají svou vlastní vůli."

„Ty se chystáš vzbudit Kyjev?" zeptal se přímo Arik.

„Ještě nevím. Musím se podívat, pořádně to promyslet a všechno zvážit. A vůbec… metodiku si radši procvičíme na jiném městě."

„Na jakým?" vyptával se dál Arik. Rovnou, bez vytáček a zbytečných jinotajů.

„Na Oděse," opáčil klidně Like. „Stejně máme dobrý důvod se tam vypravit – Švéd musí převzít úřad. A zároveň si tam všechno ozkoušíme."

„A proč ne na Nikolajevu?" otázal se poněkud žárlivě Švéd. „Já se teda do Oděsy stěhovat nebudu."

„Nikolajev je příliš malý," vysvětlil šéf. „Už jsem vám přece říkal, že aby vzniklo bílé pozadí, musí město mít alespoň milion obyvatel. A takových je na Ukrajině jen pět – Kyjev, Charkov, Dněpropetrovsk, Oděsa a Doněck."

„A co Záporoží?“ podivil se Švéd. „To je přece taky obrovský město.“

„V Záporoží žije něco přes osm set tisíc lidí. Mimochodem – jako šéf regionální Hlídky teď budeš muset podobné údaje o počtu obyvatel velkých měst perfektně znát a neustále si je upřesňovat. Pro tvou informaci je větší než Nikolajev taky Lvov a Krivoj Rog, i když pro naše záměry jsou zatím stejně jako Záporoží trochu malé.“

Švéd si povzdechl a s jistou trpkostí pronesl:

„No – a to v Nikolajevu svýho času žilo přes sedum set tisíc lidí…“

V tu chvíli ovšem nebylo jasné, proč Švéd vzdychá – zda z nostalgické lítosti nad kdysi lidnatějším rodným městem nebo z tušení nových povinností, do nichž se upřímně řečeno nikdy moc nehnal.

„Liku! A neměl bys nakonec přece jen jmenovat někoho jinýho, co?“ zaskučel žalostně. „Třeba takovej Simonov by po tom s radostí skočil. Nebo tam zatím vyšli Iraklije, ať se v tý Oděse pěkně opejká na žhavým písku. Já jsem na takovou funkci zatím málo výkonnej…“

„Iraklije potřebuju v Kyjevě,“ odbyl ho ostře Like. „A pak – on by to stejně nevzal. A já ho ani nemůžu nutit, vždyť je to externista, kterého zaměstnáváme jen na smlouvu.“

„No dobře, ale Simonov je náš stálej pracovník.“

„Simonov není nejlepší ani doma ve Vinnici. Nedokázal by to.“

„A já to snad dokážu?“

„Ty ano.“

„A co když ne?“

„Švéde!“ okřikl ho Like. „Neskuč laskavě! Už ses flákal dost dlouho. Teď je třeba začít pracovat a odborně růst. Já potřebuju silné a zdatné kolegy, chápeš to? Protože v té kyjevské blaženosti a rajském klidu jsem sádlem pomalu začal obrůstat i já.“

„Dyť to dlouho vypadalo, že je všechno v pořádku a všechno všem vyhovuje…“

„Jenže to bylo v dobách, kdy se města ještě neměnila v Jiná. Časy se mění, Švéde. Jednou to konečně pochopit musíš. A to nejen svou pitomou hlavinkou, ale i moudrými játry.“

Švéd umlkl; v tuhle chvíli se ujistil, že osudu a jmenování do nové funkce se prostě nevyhne.

Nějaký čas seděli beze slova a téměř bez pohybu – jen Like neustále házel ze srázu jednu větvičku za druhou.

„Tamaro,“ obrátil se po krátké odmlce šéf k bývalé Černé. „Zkus mi popsat, co teď cítíš.“

„Ani nevím, jak to říct… Takovou prázdnotu. A taky cosi jako únavu. Ale takhle to bylo vždycky, když jsem odjížděla z Pitěru.“

„A cítíš taky, že jsi najednou slabší?“

„To je stejné – nevím. Doposud mě vlastně vůbec nenapadlo, že Síla je nějak měřitelná. Ale to se stávalo i tam, však to sám víš – jednou jsem byla schopná jen tak pro legraci hory přenášet a jindy jsem nebyla s to dojít si do předsíně pro pantofle…“

„No a když jste vzlétli – tak co?“

„Nejdřív nic. A pak se mi začalo chtít spát. Tak jsem usnula. Skoro si už nepamatuju, jak jsme vlastně dorazili… A klidně bych spala dál. Proč jsme sem přijeli?“

Like se natáhl pro další větvičku.

„Já bych rád pochopil, jak tě přijme Kyjev.“

„A… jak asi?“

„Vypadá to, že se zájmem,“ řekl Like. „Každopádně bez nepřátelství, z čehož mám velkou radost.“

Švéd si lehl na zem, dal si ruce za hlavu a zavřel oči.

„Já to nechápu…,“ zamumlal s očima stále zamhouřenýma. „To jsi schopnej stýkat se přímo s městem?“

„Stýkat se je asi příliš silné slovo,“ konstatoval Like naprosto nevzrušeně. „Ale určité nálady už postřehnu. První, co se v městech probouzí, jsou emoce. Když ze strany města pociťuješ ve vztahu k sobě teplo, nebo naopak chlad, když vnímáš jeho přízeň, nebo naopak nepřátelství, znamená to, že jde o město potenciálně schopné se probudit.“

„Ale malý města snad taky bývaj vřelý nebo studený,“ vmísil se do debaty Arik. „A ty pořád operuješ s tím milionem obyvatel.“

„Já přece mluvil o potenciální schopnosti. Až ta menší města dorostou do milionu, taky se můžou probudit. Ale jejich podstata se dá ucítit i dřív. Já začal Kyjev cítit hned, jakmile jsem se sem přistěhoval.“

„A jak je to dlouho?“ vypálil Švéd a otočil se na bok. Jak se zdálo, tenhle problém ho mimořádně zajímal.

Like se zdrženlivě pousmál:

„Dost dlouho.“

Víc toho neřekne, pochopil Švéd. Konspirátor jeden zatracenej. Ale co s tím dělá takový tajnosti, to teda nechápu…

Tenhle zdrženlivý úsměv velmi dobře znali všichni pracovníci kyjevské Denní hlídky bez výjimky – a znala ho i většina Jiných z dalších ukrajinských měst.

„No tak dobře," nedal si pokoj Švéd. „Dejme tomu, že přijedeme do tý Oděsy. A dál? Jak ji budeme budit? Jak ji budeme iniciovat? To mi řekni…"

„Ještě nevím," odvětil bezstarostně Like. „Touhle otázkou jsem se ještě nezabýval, prostě jsem o tom neuvažoval. Kdežto teď ano. Počteme si v knihách starých mágů, pojednávajících o urbanistice, a budeme taky pozorovat a experimentovat. Když je málo přesných údajů, je třeba pracovat s improvizací. Takže budeme improvizovat."

Like hodil ze srázu poslední větvičku, pohlédl na kolemjdoucí, kteří si vyšli na procházku k soše knížete Vladimíra a vláčně jako kuna se vztyčil.

„Jdeme," řekl jen. „Co jsem potřeboval zjistit, už vím."

Arik taky vstal a pomohl na nohy Tamaře. Švéd se odrazil zády od země a vymrštil se jediným svižným pohybem.

Město, který je Jiný, pomyslel si Švéd. Který má vůli i pocity. To by se z toho jeden zbláznil!

Příští šéf přičernomořské Denní hlídky si najednou ostře uvědomil, jak málo toho o okolním světě ví. Což mu na chuti do odpovědné funkce v hierarchii Temných rozhodně nepřidalo. A vůbec – v tom nečekaném povýšení bylo cosi zvláštního. Like jako vždy mlžil a hrál jakousi vlastní, složitou, mnohaúrovňovou hru, které rozuměl jen on sám a ještě snad pár machrů jako kupříkladu Iraklij či Larisa Narimanovna. Švéd si nedělal žádné iluze, že by snad šéfa mohl nějak podfouknout a funkce se zbavit. Takže se s ní bude muset smířit a vydržet to. A dávat si velký pozor, aby se jednoho krásného dne neocitl mezi kladivem a kovadlinou. Protože čím se po služebním žebříčku dostanete výš, tím

horší to bývá v případě nějakého průšvihu. V tomhle ohledu se vztahy mezi Jinými od těch čistě lidských nijak nelišily. Jen byly ještě tvrdší.

„Kdy vyrážíme?“ zeptal se chmurně Arik.

„Teď,“ utrousil Like, aniž se otočil.

# # #

A vyjeli opravdu okamžitě. Ani si nic nebalili… A co by si taky Jiní balili? Temní vždy usilovali o co největší svobodu, a ta rozhodně nepředpokládá, že byste cestovali obtěžkáni spoustou ranců. Skutečná svoboda, to je cestování úplně bez zavazadel. Like se posadil za volant svého subaru a konstatoval: „Tak se trochu svezem!“ Než se odlepil z místa, ještě zavolal Jefimovi a bez dlouhého vysvětlování mu nařídil: „Jeď do Oděsy.“ Jefim, který byl na šéfovy manýry už dávno zvyklý, jen prostě odpověděl: „Jasně, šéfe!“ – a okamžitě se rozběhl na Moskevské náměstí, na nejbližší dálkový autobus.

Až do Umane se Like řítil na plný plyn. Co opustili Kyjev, rychlost nikde neklesala pod stovku. Švéd matně vnímal Likovy magické manipulace, s jejichž pomocí vyklízel trasu, ale šéf pracoval tak rychle a virtuózně, že mechanismus a posloupnost jednotlivých kroků nedokázal postřehnout. Arik s Tamarou podřimovali na zadním sedadle.

Za Umaní Likovi nezbylo než zvolnit – silnice se dost zhoršila.

„Mimochodem,“ obrátil se najednou Like neznámo na koho. „Komu byly přiděleny ty dvě holky, co máme v Kyjevě na převýchovu?“

O tom Švéd nic nevěděl, k čemuž se hned poctivě přiznal.

„Tak někomu zavolej, ať se o to postarají," nařídil Like.

Ukázalo se, že nejjednodušší je dovolat se Palatnikovovi. Ten už zřejmě o ranním šéfově hněvu ledacos věděl, protože hned Lika spěchal ujistit, že slečnami už se ve školicím středisku v ulici Sagajdačného zabývá Plakun a že program jejich dalšího vzdělávání, stejně jako vzdělávání Temného proroka, jehož nedávno inicioval Sajrink, sestavuje on sám, tedy Palatnikov osobně. Jenže kam se asi poděl Jefim? Jeho mobil mlčel jako partyzán u výslechu.

Švéd prohodil cosi v tom smyslu, že jsou pasáci a že jen tak dál a že pokud jde o Jefima, budou se bez něj Kyjevané nuceni nějaký čas obejít.

Like se najednou zachichotal jako stará svárlivá babka – až z toho Švéd celý zkoprněl a ztuhl s telefonem u ucha.

„Co je?" nepochopil hned.

„Ale nic," odtušil šéf potěšené. „Jenom že už máš ten správný šéfovský hlas. Takový ten ‚uvědomte si laskavě, s kým mluvíte'! Otázky klademe důrazně, za odpovědi shovívavě chválíme a říkáme jen věci podstatné… Ty rosteš, Švéde, přímo před očima. Měl jsem tě povýšit už dřív."

„Nech si toho," zavrčel Švéd a uložil mobil do pouzdra na opasku.

„Co bych si toho nechával," opáčil šéf. „Já si jen pochvaluju, jak se s tím úřadem vnitřně sžíváš. I když si to možná sám neuvědomuješ. Nebo to snad tak není?"

Švéd si v duchu musel přiznat, že to tak skutečně je, protože už automaticky uvažoval, jaké úkoly ho čekají v Oděse a pak v Nikolajevu. Letmo ho například napadlo, že bude muset s Isou probrat některé aktuální

nikolajevské problémy a sehnat si mezi nově iniciovanými Jinými nějakého asistenta. Nějakého šikulku Jefimova typu. A samozřejmě taky stálého kurýra do Oděsy.

Opravdu – Švéd si to zatím sice plně neuvědomoval, ale už jako by se usazoval do šéfovského křesla, přestože ještě docela nedávno se upřímně považoval za volného ptáka, který o žádnou odpovědnost nestojí. A taky ho napadlo, že podobné proměny se obvykle přikradou nepozorovaně – člověk si pořád myslí, že se nijak nezměnil, ale v skutečnosti vyrostl, dospěl, postoupil na další stupínek schodiště vedoucího k hierarchickému nebi, což znamená, že některé zvyky a vůbec životní styl bude třeba změnit. Možná, že nikterak zásadně, možná jen v detailech. Ale bude muset. Před tím se nikam neschová.

Těchto proměn si samozřejmě jako první a zatím jediný povšiml Like. Ostatně není divu, zkušenosti jsou zkrátka zkušenosti. Šéf si asi vůbec v duších svých kolegů čte jako v otevřené knize, napsané v jazyce, který on dokonale zná.

Nepozorovaně tak dospěli až na oděská předměstí a pak i do města samotného. Like svižně uháněl ulicemi. Samozřejmě do centra, na Gogolovu třídu číslo čtyři. K průjezdu vedoucímu do dvora, k rozsochatému akátu, který skýtá požehnaný stín vchodu do domu i oknu Arikova bytu. To okno ostatně bylo téměř až u vchodu do sousedního domu – architektonické řešení starého, předrevolučního domu se zkrátka vyznačovalo jistými zvláštnostmi.

Like přibrzdil těsně vedle mohutného kmene, spokojeně zafuněl a okamžitě si odepnul bezpečnostní pás.

„Jsme na místě!“

Arik a zejména Tamara působili dojmem, že hodlají prospat všechno na světě. Na Šeremeťjevova slova však přece jen zareagovali a začali se mátožně hýbat.

Like otevřel dveře, vystoupil, napřímil se a sladce se protáhl. Páteř mu zoufale zapraštěla.

O vteřinu později už Like ztuhl s rukama vzpaženýma nad hlavou. Údivem a nečekaností toho, co spatřil.

Na lavičce uprostřed dvora seděl vyzáblý člověk, zpola ukrytý za rozevřenými novinami. Přesněji řečeno ne člověk, ale Jiný.

Zavulon.

Vůdčí duch moskevské Denní hlídky noviny bohorovně složil a narovnal si tmavé brýle.

„Ahoj, Arture…,“ zamumlal Like. „Kde se tu bereš?“

Šeremeťjev byl skutečně ohromený, což se stávalo jen velice zřídka.

„Ahoj, Liku! Jak to – kde se tu beru? A kdo mě tedy zval na tu vyjížďku na moře? Snad ty, ne?“

„Hm… Opravdu. Já. Vlastně spíš Arik.“

Like ale už chápal, že o výlet po moři tentokrát rozhodně nejde. Něco se děje.

„Pojd se projít, Arture. Já bych si dal pivo, až bych brečel…“

„Klidně,“ neměl naprosto nic proti Moskvan.

„Ariku, a ty taky, Švéde – připravte něco na zub, ano? My se za chvíli vrátíme.“

„Spolehni se,“ slíbil Švéd. „Já udělám nějaký maso. A k tomu letní salátek? Šlo by?“

„To rozhodně!“

„Ariku!“ křikl Švéd rázně na kolegu. „Sedej za volant a jede se na trh. Máš doma pořádnej litinovej kotlík?“

„Mám,“ zavrčel Arik. „Ale to snad víš, tak proč se pokaždý ptáš znovu…“

„Protože si to nepamatuju,“ vysvětlil Švéd zcela logicky a posadil se na místo vedle volantu. „Kdybych si měl pamatovat každej kastrol, tak se z toho zblázním. Já vím, že ho mám já sám na jachtě. A samozřejmě doma. Ale že ho máš ty, to už nevím.“

„Prostě ho mám, tak už neotravuj,“ chopil se Arik volantu. „Nemám ti dát klíče, Tamaro? Že by sis zatím odpočinula…“

„Ale ne, pojedu s vámi. Konečně mám pocit, že jsem se vyspala…“

„No dobře,“ řekl Arik a znovu nastartoval motor, který zatím nestačil vychladnout ani o jediný stupeň. Subaru se prosmýklo průjezdem a zamířilo k trhu.

Like a Zavulon ho doprovodili téměř stejnými pohledy.

„Poslední dobou se vídáme nějak často,“ utrousil Like a vytáhl cigaretu. „Nemáš ten pocit?“

„To bude tou dobou,“ pokrčil rameny Zavulon. „Na pomezí tisíciletí.“

Kolem obou mágů se zavinul a okamžitě ztuhl ochranný kokon, křížem krážem protkaný signálními vlákny. Právem domácího pána ho vytvořil Like. A Zavulon zase právem vítaného hosta zkontroloval jeho spolehlivost.

„Jdeme,“ vybídl Lika. „Taky mám najednou chuť na pivo.“

Tchynin most už je volal. Zvala je útulná kavárna hned vedle mostu, zvaly je ubrusy, povlávající ve slaném větru, zvaly je stolky, zvaly je orosené pivní lahve v prosklených chladicích boxech, vůně blízkého moře a blízkého přístavu, zvalo je prohřáté kouzlo jižního léta.

Jenže volaly také další trable, protože co jiného než trable by Zavulona do Oděsy přivedlo?

Přes všechna Šeremeťjevova očekávání však Zavulon začal hodně zeširoka. Sotva se posadil ke stolu, učinil pohyb, jako by chtěl sáhnout do kapsy saka, které na sobě neměl (však taky bylo horké léto), a vytáhl ze šera podlouhlou obálku, na níž byla pečeť, a to ne jen tak ledajaká – pečeť moskevské úřadovny Inkvizice. Z obálky to vanulo oficiální magií.

„Tady máš," broukl Zavulon. „Ale zatím se to týká jen barmanů…"

V obálce nepochybně bylo povolení k iniciaci personálu Victorie, jíž se Like už dávno a doposud marně domáhal. Samozřejmě v žádném případě nepočítal s tím, že by mohl iniciovat celý personál, ředitelkou počínaje a poslední fickou konče. Iniciační procedura alespoň pro dva barmany a dva kuchaře se neznámo proč pořád protahovala a odkládala.

„No konečně!" sáhl Like po obálce. „A co ty další? Aspoň Sašu. To nejde?"

„Zatím to nejde," poznamenal stále stejně bručlavě Zavulon. „Promiň, ale my teď měli jiné starosti. No a tohle dej tomu svému Turlanskému. Předej mu to sám, já nemám čas."

V další obálce se skrývalo ještě jedno povolení Inkvizice. Like se do textu, napsaného šerým písmem, ani nemusel dívat.

„Tímto se potvrzuje právo černého mága Aristarcha Turlanského, narozeného a iniciovaného v Oděse, ode dneška až do svého skonu nosit šeré jméno, které mu dá jeho patron a které on sám bude svatě ochraňovat v srdci i v duši.

Tma potvrzuje zásluhy svého adepta.

Světlo vše řečené uznává a nebude činit překážek.

Inkvizice tedy praví: Staniž se.

Dáno dne…“

Datum bylo včerejší.

„Ohó!“ povytáhl Like překvapeně obočí. „Až takhle?!“

„Když si dáš tu práci a pohrabeš se trochu v pravděpodobnostech, tak pochopíš, před čím ochránil ostatní Jiné na Martově poli,“ řekl dutě Zavulon. „To, že Turlanskij tu praštěnou pitěrskou čarodějku znal, bylo neuvěřitelné štěstí. Ale nechme toho. Radši mi řekni, jestli v Moskvě znáš nějaké místo podobné Victorii. Hodilo by se, kdyby to bylo někde kolem Taganky.“

Like se rozesmál a obě obálky opatrně uložil do šera:

„Copak? Konečně ti to došlo?“

Zavulon na Kyjevana vrhl chladný pohled; v tu chvíli jako by letní žár od jejich stolku uctivě poodstoupil.

„Z takového zapadáčku vždycky kouká nějaký ten užitek, to tedy ano.“

„Mohl bych zavolat jedné známé vědmičce, ta je na vyhledávání takových podniků jako dělaná.“

„A kdopak to je? Sestřička Si?“

„Ano.“

„No dobře… Tak jí zavolej.“

„Spolehni se.“

V tu chvíli jim přinesli pivo. Teplé. Na to kdyby tak Zavulon soustředil chlad svých očí – lednice totiž rychle spotřebovávaný nápoj nestačily chladit.

„Copak že jste z Kyjeva vyrazili tak nakvap?“ otázal se Zavulon poněkud svárlivě.

Něco se mu nezamlouvá, uvědomil si najednou Like. A to moc. Proto je tak nabručený.

„Jen tak… Prostě se nám po tom páchnoucím Pitěru zachtělo moře a slunce. A tepla. Arik musí předat všechny své zdejší záležitosti a Švéd zase musí úřad převzít. No a já to všechno musím zkontrolovat, oba je poučit a požehnat jim.“

„Liku,“ povzdechl si Zavulon vyčítavě. „Mě snad takhle houpat nemusíš, co ty na to… Radši mi pěkně vyklop, na co všechno jsi přišel, pokud jde o tu iniciaci měst.“

Zavulon zároveň posílil ochranný kokon, přestože už i tak byl jen těžko k překonání.

A jsme doma, řekl si v duchu otráveně kyjevský šéf. Všechno to prokoukl. Tajit to a skrývat bylo hloupé. Hloupé… a samolibé. Jenže jednou ho přece přehrát musím. Prostě musím!

Ovšem tentokrát ještě ne, pomyslel si naopak Zavulon a upřeně se na kolegu zahleděl.

Po mostě se sem blížila svatba. Tak za hodinku za dvě už bude takové parno, že by svatebčané to běhání po památných místech města nevydrželi. A tak jen koukali co nejrychleji zapózovat starému zasmušilému fotografovi, připomínajícímu vycpaného plameňáka z berlínského panoptika, a pak už hupsnout do spásného klimatizovaného sálu pronajaté restaurace.

„Ostatně – von Kissel je taky v Oděse,“ poznamenal Zavulon. „A Gesser sem poslal… emisara, i se svitou.“

„A koho?“

„Ilju.“

„To je ten v brýlích?“

„Tam má brýle každý druhý,“ utrousil Zavulon. Stále ještě nespokojeně.

Tohle bylo pro bosse moskevských Temných hodně netypické. Zavulonovi se vůbec stávalo málokdy, aby své

nálady a pocity vystavoval na odiv, a pokud už se to stalo, nikdy to netrvalo dlouho. Už by si ale pomalu měl přestat hrát na uraženého a spíš se pokusit něco z Lika dostat. Což Zavulon věru uměl.

„Čekám, Liku."

A Šeremeťjev poctivě, bez vynechávek a nedořečeností převyprávěl všechny své nedávné dialogy s kolegy. A k tomu připojil i některé své vlastní myšlenky. Plus dohady, které se rodily až během tohoto výkladu. Zkoušet se krýt už nemělo smysl, ba mohlo to být přímo nebezpečné.

Když umlkl, šéf moskevských Temných se zamyslel, a to na dost dlouho – na celou půlku láhve heinekenu. Like heineken neměl rád, proto vlastenecky pil klasickou světlou oboloň.

„Tak takhle to tedy je," probral se konečně z úvah Zavulon. „Město, které je Jiné. To je odvážná hypotéza. Opravdu odvážná, Tma to vem! A kdo si to vymyslel? Zase Turlanskij?"

„Ne. Švéd. Ten z Nikolajeva. Co bude řídit přičernomořskou oblast."

„Aha… A ty sis usmyslel, že v omáčce střídání a předávání funkcí budou ty tvoje experimenty vypadat nevinněji?"

„Jenže co jiného jsem měl dělat?" odsekl Like. „Experimentovat v Kyjevě by bylo mnohem dražší – a ještě ke všemu tam pořád někdo slídí. Jinak nemám kde experimentovat. V Charkově, Dněpropetrovsku nebo Doněcku je to prostě riskantní, zato Oděsa bez problémů vydržela i onačejší věci. Všechno svinstvo se tu prostě spláchne do moře, a šup s ním do hlubin černomořského sirovodíku."

„Nojo, pan experimentátor…“ překonával Zavulon všechny rekordy ve špatné náladě. „Jestlipak jsi četl souhrnné zprávy Rafaela Plumarge o pařížské záři?“

„Četl.“

„A Scotta Dartiera? O podstatě sídlišť lidských…?“

„Četl.“

„A co Urbanoida od jistého Maribora Branika.“

Like se sotva udržel, aby nevyprskl smíchy:

„To jsem nečetl. To jsem napsal…“

Ted byla řada na Zavulonovi, aby se divil:

„Cože! Opravdu? Urbanoida jsi napsal ty?“

„Já. V roce osmistém třicátém šestém. Po… Však víš po čem, když to zařazuješ do tohohle kontextu.“

„To by mě tedy nenapadlo,“ zafuněl uznale Zavulon. „No budiž, takže téma je ti podstatně bližší, než jsem předpokládal. To je dobře.“

Like se skromně ušklíbl.

„Aspoň ti nebudu muset nic obsáhle vysvětlovat,“ shrnul to moskevský mág. „Můžu říct jen tolik, že většina závěrů učiněných v Urbanoidu je mylných. Některé jsou ovšem v pořádku. Kupříkladu se nepotvrdilo téměř nic z toho, co jste ty a Dartier psali o bílém pozadí. Zato se v pitěrském případu prosadila stupňovitá stádia, jak je vykládá Plumarge, i když v trochu jiném pořadí. Inkvizice pitěrský fenomén zkoumala nejméně pět let. Jak se ukázalo.“

„Tys to věděl?“ zeptal se Like.

„Spíš tušil, protože jsem nevěděl, oč přesně tu jde. Předpokládal jsem, že Soví Hlava už zase bude chtít prohrabávat Ingermanlandské bažiny a pátrat tam po skrýších Griddiga a jeho družiny.“

„Co Světlí? Ti to taky věděli?“

„Řekl bych, že o moc víc než já toho nevěděli. Ale ani o moc méně. Soví Hlava včera na tajném zasedání výsledky pitěrských výzkumů zveřejnil. Byl jsem u toho i já a Geser.“

„Aha,“ pochopil Like. „Inkvizice si uvědomila, že dál už tohle téma v tajnosti neudrží…“

„No právě. Ještě téhož dne se Geser setkal s von Kisselem a Evropany. A ty se přesně v tu chvíli jako utržený ze řetězu ženeš do Oděsy!! Takže Světlí málem vyhlásili všeobecný poplach. A já vlastně taky.“

„Ale proč, můj ty smutku?“ užasl upřímně Like. „Co je na tom divného, že se ředitel kyjevské Denní hlídky po dosti složité a úmorné operaci vypraví k moři, aby si tam trochu odpočinul? A zároveň se tam vlastně věnoval i běžným služebním záležitostem…“

Zavulon dopil pivo a pozvedl k Likovi pronikavý zrak. V jeho očích bylo v tu chvíli všechno – arktický chlad i odlesky plamenů pekelných.

„Ty to opravdu nevíš?“

„A co mám vědět, Tma to sper?!“ Like se už začínal trochu vztekat. „Buď tak laskav a řekni mi to, Arture, ať nesetrvávám v nevědomosti…“

„Tak se podívej na Oděsu,“ pravil tlumeně Zavulon. „Podívej se na ni očima Maribora Branika.“

Like poslechl a odešel do šera. Během několika málo vteřin pochopil, že Oděsu budit nebude.

Protože Oděsu už někdo probudil. Aury jednotlivých lidí zatím byly na společném pozadí města znatelné, ale už jen velice slabě. Asi jako v Pitěru tak před dvaceti lety.

Like seděl několik vteřin bez hnutí, pak táhle zaláteřil v jakémsi dávno mrtvém jazyce a naráz do sebe vrazil zbytek piva.

Kapitola devátá

Před pěti lety stál Arik na úplně stejném místě. Tamara taky stála na úplně stejném místě. Naproti domu číslo dvě na Gogolově ulici. Arik si pamatoval všechno, co tehdy své nové známé říkal, když jí ukazoval Oděsu.

„Tohle," hlásal euforicky a gestem zkušeného turistického průvodce ukázal na dům před sebou, „je šáhův palác. Postavil ho perský šáh, když ho vyhnali z Íránu. Rusko tehdy nechtělo zlobit Anglii, a tak mu neposkytlo azyl v některé ze svých metropolí, ale ve svobodném městě Oděse."

O tom, že v šáhově paláci od jisté doby sídlí úřadovna přičernomořské Denní hlídky, Arik tehdy pomlčel. O Hlídkách Tamaře nic neřekl ani další rok. Setkávali se celých pět let – vždycky v létě a vždycky v Oděse – a Tamara po celou tu dobu zůstávala divokou Jinou bez jakékoli registrace.

Arik jí nemohl vysvětlit, v čem spočívá jeho činnost. Respektive nečinnost. Zdálo by se, že pozvat novou Jinou do kanceláře a oficiálně ji tam zaregistrovat by nebylo nic složitého. Dokonce by bývala nebyla nutná normální registrace, takže by ani ze strany Světlých nenásledovaly žádné námitky.

A přesto ho od tohoto samozřejmého kroku cosi zrazovalo. Možná jistá zvláštnost té smutné dívky. Možná taky to, že mu o sobě vůbec nic nevyprávěla – neřekla dokonce, ani odkud pochází. Arik věděl jen jedno

– že je odněkud z Ruska. Z její mluvy cítil cosi nejasně známého, co už nejednou slyšel, ale hádání Arik neměl rád a vyptávat se nechtěl.

Jako každý Jiný věřil předtuchám. A tak dál nepodnikl nic.

„Tohle je náš úřad," oznámil najednou Arik, který už opustil vzpomínky a vrátil se do dnešního dne.

„Tak to máš opravdu kousek," pousmála se Tamara. „A my tam jdem, nebo co?"

„Nojo."

„Nešlo by to trochu později? Já bych se ještě prošla…"

„Mám tam plno práce, Tamaro. Like řekl, abych tam byl v deset. Sešlo se tam plno našich z Nikolajeva a Chersonu, a dokonce i z Izmailu a Ovidiopolu."

„Jasně."

„Tak jdem?"

„Jdem."

Dole v hale bylo temno a chladno. Službu zrovna držel vlkodlak Geňka, což byl jediný z vlkodlaků, o němž Arik věděl, že se proměňuje v delfína. Takže pro Oděsu, kde nebyla o operace ve vodě nouze, byl přímo nenahraditelný.

„Ahoj, Ariku!"

„Ahoj, Geňo. Už jsou tu všichni?"

„Kromě Kobernika."

„Ten je ale mimo Oděsu. Co Brumel – dorazil?"

„Jo."

„A Isa?"

„Taky. Zrovna si špitaj se Švědem. Taky je tu ten kyjevskej Jefim. Hele, je pravda, že tě překládaj do Kyjeva?"

„Překládaj, Geňo."

„Hmmmm…," protáhl zklamaně vlkodlak. „No a kdo přijde místo tebe?"

„Švéd."

„Tak to je dobrý!" ožil hned Geňa.

Se Švédem se kamarádil – a jakého taky jiného kamaráda by si měl delfín hledat, když ne zapřisáhlého jachtaře a mořeplavce?

Švéda v Oděse znali a měli ho tu rádi. Arik si přísně vzato neuměl představit Temného, který by právě Švéda, toho skvělého parťáka a duši každé pořádné společnosti, neměl rád. Arik si ovšem taky uvědomoval, že pro Švéda bude velmi těžké přejít od parťáckých vztahů s kolegy ke vztahu „šéf a jeho podřízení". Přesto v jeho schopnosti hlavy přičernomořské Hlídky jednoznačně věřil. Na té své jachtě přece taky dělá kapitána, no ne? Takže dokáže velet i lodi mnohem větší, o rozměrech celé jižní Ukrajiny… Pokud jde o subordinaci, tak s tou námořníci rozhodně žádné problémy nemají, o tom se stačil přesvědčit už v bouřlivých letech dvacátých.

V zasedačce už se sešli všichni Oděsané (vyjma Kobernika), celkem šestadvacet Jiných. Plus čtyři z oblasti a další tři z oblastí sousedících.

Z těch šestadvaceti však jen pět pracovalo přímo v terénu – drtivou většinu shromážděných tvořili pracovníci počítačového střediska, cháska zhruba teenagerovského věku, nad níž Arik musel bdít, aby si náhodou nezkoušela vydělat na výkonnější počítač nějakým nezákonným způsobem. Tahle parta od rána do noci trčela v počítačovém sále dole v suterénu.

Na operativní práci ve skoro půldruhamilionovém městě a jeho okolí tak zbývalo pět Temných! Nanejvýš šest, pokud bychom počítali i věčně nepřítomného Kobernika. A z toho jeden je opravdu silný jedině pod

mořskou hladinou. Kterýkoli člen moskevské hlídky by z tak zanedbatelné cifry určitě zkoprněl. Situaci ovšem zachraňoval fakt, že Světlí měli ve zdejší Noční hlídce jen dva výkonné Jiné a šéfa. Myšlenky Světla nebyly ve svobodném městě Oděse právě populární…

Je nás zkrátka opravdu málo, napadlo Arika kdoví pokolikáté, jak se tak automaticky s úsměvem rozhlížel po zasedačce a kynul svým spolupracovníkům.

Počítačáři okamžitě začali Tamaru nestydatě prohmatávat šerem, v čemž jim Arik pohotově zabránil.

„Dobrej den, Aristarchu Vitaliči!“

„Dobrý, dobrý…“

Švéd zrovna klábosil s krajanem Isou, s Jefimem a s Brumelem z Chersonu. Lika tu zatím nebylo vidět.

Jestlipak se tu ukáže Zavulon, přeorientovaly se Arikovy úvahy plavně někam jinam. Ačkoli – co by tady hledal?

„Posaď se,“ usadil starostlivě Tamaru vedle Barucha Štejna, smutného postaršího Žida, který tu řídil účtárnu. Tu ostatně řídil už téměř před sto lety, kdy onen později padlý bílý důstojník v neklidné Oděse inicioval tehdy mladičkého a nic nechápajícího Arika. A vlastně už tehdy byl vedoucím účtárny pěkných pár desítek let.

Účetní zdvořile nadzvedl síťovaný klobouk (úplně stejný, jako nosí Šindže, napadlo bezděky Turlanského).

„Má úcta, mademoiselle!“

„Dobrý den,“ odpověděla mu Tamara přívětivě a posadila se do křesla.

Arik ji povzbudivým gestem pohladil po ruce a zamířil k úzkému jevišti. Sotva vystoupal po schůdcích nahoru, v zasedačce se objevil Like. Byl zachmuřený a bledý, každopádně mnohem bledší než obvykle. Na slíbené pečené maso s letním salátkem, které se Švédovi

jako vždy mimořádně povedlo, pan šéf nakonec nepřišel, takže si s tím museli poradit bez něj. Ještěže večer se dostavil alespoň Jefim a pomohl jim. Během noci Arik přítomnost Likovu ani Zavulonovu ve městě nezaznamenal – možná, že Oděsu na nějaký čas opustili.

Teď však do sálu společně s Likem vstupoval taky Inkvizitor.

Oděské střídání stráží by se přísně vzato bez jeho přítomnosti obešlo. Když se této funkce kdysi ujímal Arik, byl tu z vysoce postavených hostí jen Like a šéf krymské Noční hlídky. Ba co víc, už přítomnost Jiného, který není Temný, v úřadu Denní hlídky se dala považovat za malou senzaci. Teoreticky to vlastně přípustné bylo, ale v praxi k něčemu takovému docházelo jen zřídka. Komu by se taky chtělo pouštět cizáky do své svatyně?

Vše ztichlo.

Inkvizitora si Arik pamatoval z nedávného mimořádného zasedání v sedmnáctém patře pitěrského hotelu Sovětskaja – právě on tehdy eskortoval tamní hlídkaře. Hned bylo jasné, že opravdu vysokou kategorií se pochlubit nemůže. Arikovi se ovšem nepodařilo identifikovat, co byl Inkvizitor předtím – zda Temný či Světlý. Ačkoli, co na tom sejde, kým přestal odchodem k Inkvizici být – zda Světlým či Temným? Klíčovým slovem je v tomto případě ono „přestal“. Inkvizitor usedl do krajního křesla v první řadě, kdežto Like vystoupal za Arikem nahoru na scénu.

„Dobrý den, vážení kolegové,“ pozdravil klidným hlasem shromážděné Like. „Je léto a horko, a tak vám slibuji, že se tu dlouho nezdržíme. Nehledě k tomu, že náš host má dost naspěch,“ a Like rychle pohlédl směrem

k Inkvizitorovi. Ten ve svém křesle stranou od ostatních trůnil jako čínský bůžek.

„Mám pro vás dvě noviny," pokračoval Like. „Kterou mám začít – dobrou, nebo nevyhnutelnou?"

Počítačová cháska podle očekávání ožila a tlumeně zahalasila.

„Hlavní je, aby nebyla špatná," ozvalo se z publika.

„No dobře, tak začnu tou dobrou," rozhodl se Like. „Váš… dosavadní šéf Aristarch Turlanskij se, jak všichni dobře víte, zúčastnil zvláštní mise s trojí patronací. Během plnění této mise se vskutku vyznamenal a poskytl věci Tmy neocenitelné služby."

V Šeremeťjevových rukou se náhle objevila podlouhlá obálka. Na té se skvěly hned tři pečeti, které při pohledu šerem slavnostně zářily.

„Za zvláštní zásluhy před Tmou se Aristarchu Turlanskému, Jinému, Temnému, ode dneška dostává mimořádného práva nosit šeré jméno. Prosím o povolení obálku otevřít."

„Otevřete ji," pronesl ze svého místa Inkvizitor.

Like přejel dlaní nad pečetěmi, které okamžitě pohasly. Síla se zachvěla a odtekla – ochranná zaklínadla ztratila svou moc a rozsypala se na neviditelný prach.

„Tvé jméno od této chvíle budiž Ozchar, černý mágu. Pro větší slávu Tmy a z její vůle."

„Potvrzeno," broukl nezúčastněně Inkvizitor, který opět zůstal sedět, ale bylo zřejmé, že manipuluje amulety pod hábitem. Arik pocítil, jak ho na okamžik začalo pálit na prsou přesně v místech, kde měl registrační cejch. Síla se znovu dala do pohybu, tentokrát docela blízko, těsně nad jeho kůží.

Z Arika se stal Ozchar. Inkvizitor se konečně zvedl a v rozevlátém šedém hábitu se pokusil jednou ze svých

obvyklých cest odejít. Opustit úřad Denní hlídky však nebylo tak snadné.

„Odsud ne, pane kolego," upozornil ho měkce Like, „tohle půjde až z ulice. Vyprovoďte prosím Inkvizitora k východu."

Kdosi z omladiny pohotově vyskočil, Inkvizitora odvedl a za pár minut se zase vrátil.

„Už je pryč!" oznámil snad Likovi, ale možná také čerstvě instalovanému šéfovi či celému publiku.

„A je to," poznamenal spokojeně Like. „A teď, když už jsme tu zůstali sami, přejdeme k oné nevyhnutelné informaci. Já ostatně vidím, že pro mnohé z vás to ani žádná zvláštní novinka není. Černý mág Ozchar přechází na práci do naší kyjevské úřadovny. Na jeho místo byl jmenován vám všem dobře známý Dmitrij Švedov, doposud pracovník nikolajevského oddělení Hlídky. Švéde, buď tak laskav a povstaň, aby ses s podřízenými kolegy mohl oficiálně pozdravit."

Tak Ozchar, pomyslel si bývalý Oděsan a novopečený Kyjevan, zatímco Švéd kráčel ke scéně. Ze začátku to asi bude zvláštní pocit – slyšet to ušima, ale ne v duši. Ale nevadí, na to si zvykneme.

Švéd shromáždění cosi říkal – moc vesele to neznělo, spíš pokorně, a tak bylo znát, že už se s novou odpovědností smířil. Mladá garda Švédovu inauguračnímu projevu zatleskala, načež byl nižší personál z vůle Likovy ze zasedačky vypuzen, kdežto hosté, operativci a Štejn byli pozváni o patro výš, do bývalé pracovny teď již bývalého Arika Turlanského.

Osobních věcí tam vlastně moc neměl. Jen Tamařinu fotografii v masivním ebenovém rámečku a pár zásobníků k pistoli, uložené v sejfu. Pracovní amulety a artefakty přecházely do Švédovy správy.

„Postarejte se o pohoštění, pití a obsluhu," možná nařídil, ale spíš požádal Like – z jeho tónu to příliš jasné nebylo. „Tamaro, tebe se to samozřejmě netýká, zlatíčko…"

Šampaňské tu dosavadní šéf přičernomořské Denní hlídky měl v zásobě opravdu kvalitní a v dostatečném množství. Jeho chuť však Ozchar téměř nevnímal.

„Tak co, kolego Ozchare? Já myslím, že bys svému nástupci měl jako první pogratulovat ty. Tak do toho! Z vůle Tmy!"

„Gratuluju ti, Švéde," dostal ze sebe Ozchar s obtížemi.

Inu, získání šerého jména – to není jen tak. Ostatně, Ozchar si nakonec poradil poměrně rychle. Dnes mu přece žehnala sama Tma.

Tma, a pak ještě něco, ale co přesně to bylo, to Ozchar zatím nedokázal pochopit.

# # #

Porozuměl tomu až před půlnocí, kdy se z paluby rychlého člunu, slíbeného k projížďce Zavulonovi, díval na noční Oděsu. Ledacos se ale stalo už předtím.

Nejdřív se Jiní, oslavující změnu na místě šéfa přičernomořské Hlídky, poněkud necitlivě přestěhovali ze svého úřadu do sousední restaurace Stará Oděsa. Tam se pak v jistém okamžiku, neznámo odkud a neznámo jak, zjevili Zavulon a ještě jeden moskevský mág jménem Jurij. Dveřmi docela jistě nevstoupili, a když Ozchar v čele už řádně nachmelené společnosti vstoupil do lokálu, u stolku v koutě je určitě ještě neviděl.

Like bez ohledu na obludnou dávku zkonzumovaného alkoholu zůstával naprosto střízlivý a Ozchar skoro nepil.

Prostě mu dnes nechutnalo. Zato Tamara se uvolnila a najednou vůbec nebyla tak truchlivá jako jindy. Usmívala se v každém případě mnohem víc. Ozcharovi se to líbilo, i když pro něj bylo těžké přepnout z vlastních prožitků na to, co se dělo kolem něj. Pak se najednou všichni někam vytratili a on si neznámo proč vybavoval jen chmurnou tvář svého nedávného zástupce Seni Kričkovského. Vypadalo to, že Kričkovskij byl jediný, kdo s novým šéfem příliš spokojen nebyl – a Ozchar si moc dobře uvědomoval, že na jeho původní místo mířil právě on sám. Šeremeťjev si však na Kričkovského neznámo proč příliš nepotrpěl, a to i přesto, že to byla osobnost všeobecně respektovaná a mezi Temnými na jihu země vážená. Zároveň si však bývalý šéf uvědomoval, že Švéd se pro tuto roli opravdu hodil víc, protože pokud snad nebyl o moc silnější a zdatnější než Kričkovskij, tak byl rozhodně mnohem zkušenější.

Zkrátka a dobře – Ozcharovým myšlenkám vévodil lehký zmatek a roztomilá neučesanost. Roztržitě hladil Tamaru po neopálené ruce a rozhodl se, že dnes se dobrovolně oddá přirozenému toku života, tím spíš, že ustarané tváře Artura–Zavulona, Jurije a Lika věštily jakási brzká a ze všeho nejspíš málo příjemná překvapení. A tak v dalším okamžiku všeobecné hektické aktivity prostě vykročil za ostatními, ocitl se u dveří žlutého opla s taxikářskou černou šachovnicí na boku, otevřel Tamaře zadní dvířka, posadil se vedle ní a s uspokojením konstatoval, že na předním sedadle trůní Like. Což znamenalo, že vše probíhá, jak má. Pak někam vyrazili – Ozchara vlastně ani nezajímalo, kam přesně. Tamara se k němu tiskla a on se cítil dobře, spokojeně a příjemně. Brzy vzduch zavoněl mořem. Like zavelel „všichni vystupovat“ a Ozchara vůbec nepřekvapilo, že

jsou u přístavního mola. Vlevo od nich šumělo moře, vpravo vzadu zářila hlavní přístavní budova a ještě o kus dál bylo vidět slavné Potěmkinské schodiště, stoupající od moře nahoru k bulváru. Posádka křídlového člunu samozřejmě nocovala na palubě. Ozchar s potěšením Tamaře pomohl vystoupit po můstku na loď a byl moc rád, že nepil. O okamžik později pochopil, že na palubu s ním a Tamarou nastoupili zase jen Like, Zavulon a Jurij. Nebyl tu ani Švéd, přestože se zdálo, že bez tohoto vášnivého mořeplavce se podobná vyjížďka prostě uskutečnit nemůže.

Od mola odjížděli na nejnižší obrátky, i když ospalé a zrcadlově hladké moře k co nejvyššímu výkonu a rychlosti přímo svádělo. V nastalé tmě byla světla Oděsy stále jasnější a snad i svátečnější a Ozchar si náhle uvědomil to, co mu nejasně kroužilo hlavou už od rána.

Oděsa se změnila. Proměnila se její doposud pestrobarevná aura a změnil se i základní pocit, který Ozcharovo rodné město vzbuzovalo. Bylo jaksi celistvější a zároveň mátožnější – jako by se právě probouzelo ze staletého spánku.

Uvědomit si souvislost toho všeho s ustaranými tvářemi jeho mocných společníků už pak nebylo nijak obtížné.

Usadili se na lehátkách přímo na záďové palubě. Plavčík jim přinesl nápoje a zmizel v pološeru palubního nočního osvětlení. Likovi se nechtělo vytvářet ochranné štíty takříkajíc od nuly, a tak využil jeden z připravených amuletů, v němž byla hotová základní kostra uložena. V jejím dostavění a posílení mu pak už žádný alkohol zabránit nedokázal.

Ostatní čekali.

„Je tam vzduchová díra v šesté…“ spustil nespokojeně Jurij.

„To není díra,“ přerušil ho stejným tónem Zavulon. „Jen se na to pořádně podívej, je to velmi zajímavé řešení. Ale ty bys, Lucky, neměl stejné konfigurace využívat dvakrát tak brzy po sobě.“

„Jsou tu přece samí našinci,“ pokrčil rameny Like.

„To nemůžeš nikdy vědět…“ povzdechl si neurčitě Moskvan.

Like se už o věci dál nešířil, ale zdánlivá nerovnováha v inverzním bílém vidění ani zdaleka nebyla jedinou novinkou v jeho ochranném štítu, s níž tentokrát přišel. Ostatně jak Zavulon, tak Jurij, a nakonec i Ozchar si něčeho takového nejspíš byli sami vědomi.

„Takže ty jsi ta naše pitěrská hrdinka, pokud tomu dobře rozumím,“ řekl Jurij, když všichni považovali ochranu za dostatečně spolehlivou. „Vypadáš dobře!“

„Děkuji,“ opáčila důstojně Tamara.

„Jen trochu moc bledá – na to, že jsme uprostřed léta.“

„To nic, Oděsa to napraví,“ zapálil si Like a zamžoural kamsi ke hvězdám.

„Pokud to stihne,“ poznamenal nepříliš vlídně Zavulon.

Like nechal hlavu znovu klesnout – hvězdy jako obyčejně mlčely. Zato jeho moskevský kolega rozhodně něco na srdci měl. Like už v tuto chvíli věděl téměř vše, co bylo třeba sdělit Ozcharovi a Tamaře, protože celá záležitost se týkala především jich dvou.

„Co se děje?“ zeptal se neklidně Ozchar a bezděky stiskl dívce ruku.

„Nejdřív si to všechno v klidu probereme,“ broukl stále stejně nepřívětivě Jurij.

Byl to starý a zkušený mág. S přibývajícími léty se beznadějně propadl do nikdy neustávajících cynických chmur, a z tohoto stavu nepovažoval za nutné vybředat ani před nejbližšími kolegy. Like a Ozchar však o něm na druhé straně věděli, že je to zkušený a ostřílený operativec, na kterého se dá spolehnout v jakékoli polízanici. Paradoxní bylo, že v běžném životě bylo lepší na něj příliš nesázet, zato v těžkých bitkách se mu naopak dalo věřit stoprocentně. Když totiž došlo k otevřené konfrontaci, Jurij vyznával prostou, zato neocenitelnou filozofii: buď všichni společně vyhrajem, nebo tu všichni do jednoho chcípnem. Tento poněkud krutý maximalismus ostatní děsil a Světlí se Jurije báli stejně jako Zavulona, možná ještě víc.

„Tak do toho," pobídl ho Zavulon.

Vypadalo to trochu komicky, protože se tu jakoby napodobovala běžná praxe nejnižších kategorií hlídkařů: při operacích se vedení výslechu často svěřovalo těm nejnižším Jiným v hierarchii, kdežto vyšší výslech sledovali a v případě nutnosti při něm pomáhali. Mělo se za to, že to pomáhá začátečníky vést k větší samostatnosti.

Jurij ale na podobnou paralelu upřímně kašlal – časy, kdy se obával, aby nevypadal směšně, byly už dávno ty tam. Kdo jiný než on měl nejlíp vědět, že naposled se velmi často směje ten, kdo zpočátku žádný důvod ke smíchu neměl. Proto na něj slova jeho představeného neudělala naprosto žádný dojem.

„Poslyš, Ozchare… Už jsi v životě inicioval hodně Jiných?"

Ozchar se zamyslel.

„Kolem deseti. Proč?"

„A jak to děláš?"

„No…“ a Ozchar najednou v Tamařině přítomnosti dost zrozpačitěl.

Zavulon, jemuž neuniklo nikdy nic, se potutelně ušklíbl:

„Jen mluv a nestyď se. Slečna to jistě pochopí. Bylo by naivní se domnívat, že by stoletý Jiný byl až doposud panic. Tím spíš, že… slečna se na tom svém oltáříku taky nijak neupejpala.“

Ozchar pohlédl na Tamaru, která mu jen pro povzbuzení lehce stiskla ruku a stejně lehce se pousmála.

„Takže obecně vzato…“ pokračoval Ozchar, „ženy je nejsnazší iniciovat v posteli. Aspoň pro mě. Kdežto muže jsem inicioval jen jednou v životě, ale detaily si skoro nepamatuju, protože jsme se tenkrát nalili medovinou až někam po obočí… To bylo ve čtyřiatřicátém u Ovidiopolu. Solocha mi tenkrát strašně vynadala…“

„To si pamatuju,“ přikývl Like. „I to s tou medovinou. A kdo to vlastně byl?“

„Ale jeden místní, Roma Kobernik. V naší… tedy, myslím v oděské Hlídce dnes pracuje jako kurýr. Pořád je někde na cestách.“

„Radši nám vysvětli, co při té iniciaci cítíš. Jak to děláš?“

Ozchar se zamyslel. Bylo to podobné, jako když se stonožky zeptáte, kterou nohu v chůzi zvedá jako první.

„Jak bych to co nejlíp řekl… Možná takhle – vždycky se snažím představit si auru toho dotyčného nebo dotyčné, jak asi bude vypadat po iniciaci – jak se zbarví, kde bude řidší a kde hustší. Zkouším představit si duši, která se při tom osvobozuje a kráčí vstříc šeru. Třeba jako když klíčí zrnko – snad jste někdy takový zrychlený film viděli… V duchu natáhnu ruku k nejvlastnější podstatě

toho člověka, k jeho srdci či duši a říkám: Otevři se! Probuď se!“

Ozchar na okamžik umlkl, pak si povzdechl a pokračoval:

„Ačkoli ne, tohle všechno zní hrozně primitivně. Přesnější asi bude říct, že ani pořádně nevím. Prostě se mi to nějak daří – a to je všechno.“

„Všechno už jsi řekl předtím,“ ušklíbl se Zavulon a vyměnil si pohled s Jurijem a Likem. „Já bych řekl, že to přísně vzato sedí – jde zkrátka o pokus oslovit samu podstatu objektu iniciační snahy. Srdce, chcete-li. Což je velmi přesná formulace – gratuluji.“

Ozchar v této chvíli moc nerozuměl, ale Like mu hned přispěchal na pomoc:

„Podívej se – my jsme se celou noc snažili vybudovat vnitřně nekonfliktní a pokud možno fungující mechanismus iniciace města. A dospěli jsme k názoru, že musíme nějak ovlivnit jeho ústřední podstatu, tedy srdce, jak jsi to velmi trefně pojmenoval ty. Řekl bych, že už tušíš, co se s Oděsou stalo. A my si myslíme, že k iniciaci města došlo přesně ve chvíli, kdy jste se vy dva poprvé setkali. Zkuste si vybavit, co všechno jste dělali v prvních dnech své známosti. Já vám pomůžu…“ Stačilo jednoduché zaklínadlo uvolňující paměť, které se dotklo nejdřív Ozchara, pak Tamary – a oni se oba nečekaně propadli z této letní noci do letního jitra před pěti lety. Do jitra stejně horkého, ale na rozdíl od noci nesnesitelně jasného.

# # #

„Tohle je Voroncovův palác," ukázal Arik na obrovitou budovu a ani on se neubránil banálnímu gestu turistického průvodce.

„Voroncovův?" podivila se Tamara. „Já si odjakživa myslela, že palác Voroncovů je na Krymu."

„Jistě," přikývl shovívavě. „Letní sídlo knížat Voroncových je skutečně na Krymu, v Alupce. Tenhle palác je zimní. Voroncov byl gubernátorem celé Novorossijské oblasti, takže je to vlastně sídlo gubernátora. Ta kolonáda vznikla zároveň s palácem. Po Oděse se ostatně dodnes tvrdí, že z paláce vedla podzemní chodba přímo do přístavu – moře tehdy bylo o dost blíž. Prý se tudy potají nakládaly zbraně pro řecké povstalce, aby to nedělalo zlou krev v Anglii a v Turecku, jako to bylo se šáhem."

„Podzemní chodba?" užasla neznámo proč Tamara. „No to je zajímavý! Skoro jako z Monte Crista!"

„Jenže jsou to bohužel jen zkazky. Žádná chodba tam není… Už jsme se o to svýho času zajímali. Ale tu verzi s chodbou my všichni udržujeme při životě, já dokonce před časem napsal do jedněch místních novin takovej článek. Lhal jsem tam příšerně."

„Kdo my všichni?" zeptala se naléhavě Tamara.

„No… Všichni stejný jako já nebo ty. Co už nejsou tak úplně lidi. Přesněji řečeno jsou víc než lidi."

Tamara se zachmuřila. Arik měl dojem, že s okamžikem vzniku své neobyčejnosti má spojeny jakési velmi ošklivé vzpomínky. U divokých Jiných to bývá naprosto běžné, zejména dokud vedle sebe nemají někoho zkušeného, kdo by byl schopen vše vysvětlit, poradit, ochránit před nerozumnými kroky a skutky. Arik plně souhlasil s názorem, že potenciální Jiní jsou v mnoha ohledech bezmocnější než kojenci, a na tom, zda

se takový zkušený rádce najde, do značné míry závisí jejich další osud.

„No dobře, pojďme dál," řekl nahlas a dal si záležet, aby to znělo bodře a bezstarostně. „Tady po bulváru. K Richelieuovu pomníku a k Potěmkinskému schodišti."

„A je pravda to, co se říká o tom chodníku před sochou? Že když si na něj stoupneš a podíváš se na vévodu…"

„Na takovýhle historiky a nápady si odjakživa potrpěli maloměšťáci," povzdechl si Arik. „V zásadě je ale pravda, že přesně z tohohle místa je podívaná na sochu fakt legrační. A lejstro svinutý do ruličky v jeho ruce vypadá… nejednoznačně. Já osobně ale tyhle pitomý asociaci nepodléhám. A už se o tom nebudeme bavit, dobře?"

„Dobře…," nenamítala nic Tamara.

Kráčeli po bulváru mezi procházejícími se maminkami a jejich neposednými ratolestmi, mezi pomalými a bloumajícími rekreanty i mezi naopak spěchajícími, ustaranými a plně soustředěnými místními. U pomníku byl jako vždy vidět zmatený, kolotající dav – stánkaři, fotografové, zevlouni, kapsáři a milenci.

„Kdybys hledala, kde asi začíná Oděsa, tak to bude nejspíš tady," hlesl zádumčivě Arik, jako by nahlas přemýšlel. „Chceš slyšet její skutečnej hlas?"

„Samozřejmě chci!" přikývla Tamara.

„Tak se postav tváří k moři, zavři oči a zaposlouchej se. Do sebe i do města. A já ti pomůžu."

Tamara se poslušně postavila tak, jak jí poradil – tváří k moři. A zřejmě mimoděk se zpola ponořila do šera.

# # #

„Stop!“ vklínil se do vzpomínek příkrý Zavulonův hlas. Sám Zavulon ostatně vypadal taky celý příkře. „To je vlastně odpověď.“

„Asi ano,“ připojil se k němu Like s podivným šklebem. „Takhle nějak to zřejmě proběhlo.“

Ozchar potřásl hlavou, odehnal tak od sebe zbytky paměťového zaklínadla a pečlivě si vyčistil auru. Během této operace pohlédl přes vodní hladinu na město – aura Oděsy se skutečně začínala měnit do podoby té pitěrské. Nebylo v ní vidět skoro žádné černé tóny. Převládaly tmavomodré, připomínající vodní tříšť, která se zvedla z moře a zahalila celé nábřeží.

„Jak tomu všemu ale rozumět?“ zanechal Like grimas a jal se uvažovat. „To znamená, že v Oděse máme taky čekat nepříjemná překvapení od sektářů?“

„Copak v Oděse jsou sektáři?“ pohlédl na kyjevského šéfa podmračeně Jurij.

„Jistě. Ti jsou všude. Jenže ti zdejší byli zatím docela hodní. Co nám o tom můžeš hlásit, Ar… chci říct Ozchare?“

„Nikdo ze šesti sekt, které registrujeme v Oděse, se za dobu, co jsem řídil zdejší Hlídku, proti Dohodě ničím neprovinil,“ informoval Ozchar ostatní tónem nepatrně oficiálnějším, než vyžadovala noční vyjížďka na výletní lodi. „Neregistrovaní tu a tam něco vyvedli, to ano, ale byly to jen hlouposti…“

„Jasně,“ vydechl s úlevou Jurij.

„Stačí podívat se na tu auru,“ prohodil nedbale Zavulon. „Oděsa není Pitěr. Na rozdíl od Palmýry Severu Palmýra jižní černé nálady nepěstuje. To v Pitěru nám nad hlavami pořád viselo něco takového, že by si jeden nejradši namydlil provaz a pověsil se na lustrháku!“

„To nemůžu vědět, já do Pitěru nejezdím," pokrčil rameny Jurij. „Chvála Tmě to nemám zapotřebí. A to to opravdu bylo tak strašné?"

„No – nepatrně jsem to zmírnil," ušklíbl se Zavulon. „Ale budiž, jedeme dál… Teď mám jednu otázku pro tebe, Tamaro. Pamatuješ si na svou iniciaci? A ještě něco – nestalo se s tebou něco zvláštního na tom Martově poli? Můžu ti zase pomoct – pokud si to samozřejmě přeješ. Právě ses přesvědčila, že na tom není nic strašného."

„Pomoc nepotřebuju," odtušila tiše Tamara. „Moje matka tam byla znásilněná, přímo vedle toho věčného ohně. A devět měsíců nato jsem se narodila já."

„Ohó!" nadzvedl se okamžitě na svém lehátku Zavulon. „Dokonce! Také to by byl další stavební kámen do chrámu našich úvah… Řekl bych, že vznikající obraz je stále jasnější a taky jednoznačnější."

„Ty jsi něco jako budík měst, holka zlatá!" zakroutil nedůvěřivě hlavou Jurij. „A ať sním svůj klobouk, jestli to nakonec není tak, že podle tvé okamžité nálady se řídí základní emoční tendence probuzeného města."

„Jenže když se budil Pitěr, ještě jsem nebyla na světě," připomněla stále stejně tiše Tamara.

„Ale naopak! V tomhle případě, tedy ve tvém a tvé matky, všechno zapůsobilo ještě stokrát silněji… V tomhle má Ozchar naprostou pravdu – sex a iniciace k sobě mají prostřednictvím emocí velmi blízko."

„Můj ty smutku!" zabručel najednou Like a zamáčkl nedopalek do popelníku.

„Co je?"

„Včera jsem ji vzal přímo do srdce Kyjeva. Na Vladimirský vrch," poznamenal zasmušile Like. „A pokoušel jsem se…"

„Ty jsi probudil Kyjev?“ přerušil ho Jurij, který okamžitě pochopil.

„Nevím!“ odsekl popuzeně Like. „Možná ne. Ale byla v srdci Kyjeva v okamžiku, kdy jsem vzýval město.“

„A jakou měla zrovna náladu?“ změnil se Jurijův doposud prostě ocelový hlas ve hlas z oceli ušlechtilé.

„Takovou spavou.“

„Tamaro!“ oslovil dívku důrazně Zavulon. „Co jsi tam cítila? Myslím v srdci Kyjeva… Jak ti bylo – dobře, špatně…“

„Bylo mi báječně,“ odpověděla bez váhání Tamara. „Mnohem líp než v Pitěru. Připadala jsem si lehká a volná. Tak jako na Vladimirském vrchu jsem se necítila už hodně dávno.“

„Pane jo,“ ulevil si ohromený Jurij. „Já bych řekl, že budeme mít problém. Jakmile tohle všechno zjistí Světlí, můžeme se těšit na protesty. A až se to doví Inkvizice, tak dokonce na sankce. Tady slečinku strčí za katr a do měst, která budou vypadat na možné probuzení, vyšlou silnou ochranu.“

„Já nechci za katr,“ pípla nešťastně Tamara.

„To už bohužel není věc tvého chtění, holčičko,“ pousmál se křivě Zavulon. „Přinejmenším do chvíle, než se definitivně vyjasní mechanismus iniciace měst a tvoje osobní úloha v celém tomhle procesu. No a tvůj další osud bude plně záviset na výsledcích takového vyšetřování.“

„Arture…“ pronesla roztřeseně Tamara. „Ty přece vidíš daleko dopředu. Řekni mi – co mám v osudu? Alespoň v obecných rysech… Co ze mě bude? Pokusnej králík? Odsouzenkyně k smrti? Nebo snad…“

V jejím pohledu se nedalo číst téměř nic jiného než naděje.

„To nevím," odpověděl po dlouhé pauze chladně Zavulon. „Řeknu ti jen jedno – nějaký osud tam je…"

# # #

Asi za čtyřicet minut Tamaru poslali spát a teprve teď to pro Ozchara začalo být opravdu zajímavé. Poprvé se ocitl na operativní poradě takovéto úrovně. Dřív Like řešil aktuální problémy se Zavulonem a dalšími nejvyššími vždy sám, bez mladších kolegů, kteří ke skutečnému mistrovství teprve spěli.

Teď se ale mnohé změnilo.

Nejdřív si promluvili o předpokládaných reakcích Noční hlídky, ale tak nějak mdle a bez zaujetí. Pak se soustředili na Inkvizici.

„Řekl bych," usoudil Jurij, „že jak pražská, tak bernská centrála mají o věci lepší představu, než jsme ochotni připustit…"

„Z toho už se stává tradice," podotkl k tomu nepříliš vesele Like.

„No právě," přikývl Jurij. „Činnost Plumarge a Dartiera ještě sledovali přepečlivě. Jenže pak Dartier odešel do Inkvizice, což znamenalo, že spousta věcí nadobro zmizela v jejich archivu."

„A jestlipak jsi řádně prostudoval provolání Ganymexe Druhého?" zeptal se víc než nevinně Zavulon.

„To prostudoval," odvětil naprosto pokojně Jurij. „Jenže mě pustili jen ke krácené verzi."

„Mě taky," zaštířil se kysele Zavulon. „A tak mi nezbylo než číst mezi řádky. Už tehdy v šedesátých letech Inkvizice oficiálně evidovala čtyři probuzené megalopole – Tokio, Londýn, New York a Los Angeles.

Pravda, terminologie byla tehdy poněkud jiná a slovo ‚probuzené' tam nefigurovalo."

„A co tam tedy figurovalo?" zbystřil pozornost Like.

„Cosi jako ‚mající zatím neprostudovanou informačně–energetickou strukturu, způsobující nápadné poruchy v praktickém zacházení s magickou energií'. Za jeden z klasifikačních symptomů byly už tehdy považovány změny v auře. Paralela mezi Jinými-lidmi a Jinými–městy se tenkrát neuplatňovala. Hned mě tehdy napadlo, že v tomhle výčtu se zanedlouho ocitne i Moskva."

„To chceš říct, že Pitěr nás přetrumfnul?" zapochyboval Jurij.

„Ne nás, ale Moskvu. A ostatní města taky. A neřekl bych tomu, že přetrumfnul, ale že byl hnusnější než ostatní ruská města. Ta čtveřice, o které jsem mluvil, se zatím jen ‚probudila', ale iniciovaná tahle čtyři města pořád ještě nejsou. Přesněji řečeno nepřiklonila se ani ke Tmě, ani ke Světlu. No a Pitěr… Však sami víte, k čemu se kloní ten."

„Takže ty vlastně říkáš, že Tamara města přísně vzato neiniciuje… A ta zůstávají neutrální, asi jako divocí Jiní?" snažil se do věcí vnést řád Like.

„Ano."

„A že iniciovaná města je třeba ještě remoralizovat?"

„Něco na ten způsob. Řekl bych, že s Tamařinou matkou si zašpásoval hodně zdatný Jiný, a to samotář a psychopat – asi jako Fafnir nebo Braunschweigský škrtič. Nebo možná sektář. Pitěr je pro všelijakou tuhle pakáž mimořádně úrodná půda. Výsledkem posledních třiceti let se pak stala černá banda a její rafinované orgie. A ještě něco: na emoce násilníka a emoce oběti město zjevně reagovalo velmi ochotně a zároveň bouřlivě.

Tamara je jeho dcera, což znamená, že otcovské vlastnosti mohla docela klidně zdědit. Odtud asi pochází její talent ‚budíku'. Za hranicemi Pitěru je z ní ale v podstatě nevinné dítko – proto taky Palmýra Jihu zatím nezopakovala osud té severní, Černé. Kdežto Kyjevu podle mého soudu alespoň prozatím nic nehrozí."

„Myslíš do doby, než ho někdo pořádně iniciuje? A obrátí ke Tmě, nebo, nedejbože, ke Světlu?"

„Přesně tak."

„To jsou dohady, jen dohady," zamumlal Like. „Pracujete s dohady, a informace přitom máte nulové."

„V takovémto případě má spolehlivé informace vždy jedině Inkvizice," odvětil bohorovně Zavulon.

Jurij zamyšleně zabubnoval prsty po stole:

„Jenže Tamaru budeme muset bránit a ochraňovat, chlapci moji zlatí," řekl najednou a povzdechl si. „Protože se z ní stává stále cennější objekt, hodný studia. Pokud Inkvizice dospěje ke stejným závěrům, tak nám ji sebere. A ta k nim dospěje – za předpokladu, že ty závěry budou mít alespoň něco společného s realitou."

Like pohlédl na kolegy a nahlas usoudil:

„Chránit ji před Inkvizicí nemá cenu. Jakmile o tom rozhodne Praha, stejně si ji vezmou. No a pokud jde o Světlé… tak si ji Inkvizice vezme, i kdyby nám ji Světlí náhodou vyfoukli. Rozhodně si nemyslím, že by Světlí s její pomocí dokázali napáchat něco fatálního."

„Jen neříkej," namítl Zavulon. „Stačilo by Tamaru nechat, ať se projde kolem popraviště na Rudém náměstí, a pak Moskvu iniciovat ke Světlu. Takový cíl by si Geser a ti jeho podaření experimentátoři před sebe klidně postavit mohli."

„To by bylo na léta," nevzdával se Like. „Takových dvacet třicet by to určitě spolykalo – soudě podle Pitěru."

„No a co? To si myslíš, že Geser za tu dobu zestárne a umře?“

Jurij temně zafuněl a poplácal Lika pro rameni:

„Ale není to špatná představa, co ty na to?“

„No dobře, a co s tím tedy uděláme?“

„Přece nic,“ mávl nečekaně bezstarostně rukou Zavulon. „Ovšem Tamaru budeme muset vzít do Moskvy, ke mně pod křídlo.“

Zavulon se otočil k Ozcharovi a upřeně mu pohlédl do tváře.

„Líbí se ti Moskva, kadete?“

Oslovený neurčitě pokrčil rameny:

„To přece na věci nic nemění.“

„Jistě, na věci to nemění nic. Nejsi hloupý, kadete! Zároveň tě tam něčemu naučíme… předpoklady máš docela slušné. Hlavně se vyhýbej zbytečné pýše, protože ta zahubila už hodně nadějných mágů.“

„To mi nehrozí,“ ujistil ho Ozchar. „Já se hlavně bojím o Tamaru.“

„A dobře děláš,“ pochválil ho znovu Zavulon. „Takový strach bystří pozornost. A pozornost budeme už v nejbližší době moc a moc potřebovat. Ostatně, jsou na těchhle neckách nějaké udice?“ změnil Zavulon zničehonic téma rozhovoru.

„Udice?!“ mírně znejistěl Ozchar. „Asi ano. Na co?“

„Co kdybychom si vyrazili do Kinburnu na ryby? Jen tak, vlastně preventivně… Že bychom odvezli Tamaru z Oděsy – ať si Geserovi emisaři lámou hlavu s tím, proč jsme to udělali… Tak na tři dny.“

„Já nejedu,“ varoval Jurij. „Mám letenku na ranní spoj.“

„Jak myslíš…“

„Tak co, mám zbláznit kapitána?“ začal se zvedat Ozchar.

„Nenecháme to na ráno?“ navrhl Like. „Jefim mi totiž nejdřív musí podat hlášení. A ani s sebou nemám mobil.“

„Když ráno, tak ráno,“ zívl táhle Zavulon. „Já jdu na kavalec. Nebo jak se to na moři říká kavalci?“

„Nevím. Když jsem spal u Švéda na jachtě, říkali tam tomu rakev.“

„Výborně. I když rakev je kus nábytku vhodnější spíš pro upíra,“ uchichtl se Zavulon. „Kde je tady nejbližší rakev?“

„Pojď, ukážu ti to,“ zvedl se tedy konečně Ozchar. Po něm vstali i ostatní.

Nad lodí se kolébalo noční nebe.

„Takže zpátky do přístavu,“ nařídil Ozchar kapitánovi. „Ráno pár lidí přiberem a vyrazíme do Kinburnu na ryby.“

„Provedu!“ odpověděl pohotově kapitán.

„A dobrou noc…“

„Vám taky…“

Kapitola desátá

Švéd s Jefimem a Geňou se na molo dostavili k ránu, když všichni na palubě mírumilovně vyspávali ve svých kajutách. Jefimovi bylo po noční pitce zřetelně nevolno, díky čemuž se nepřetržitě chichotal a každému kolemjdoucímu huhlavě sděloval: „Dneska je ňák bouřlivo!“ Švéd jen zmateně mhouřil oči a tu a tam hlasitě škytl. Geňa vypadal ze všech nejstřízlivější, zato měl úplně promočené šaty – bud se během toho hrozného tahu svalil do moře, nebo se rozhodl, že se prostě vykoupe. Geňa byl ostatně takový, že by se klidně vykoupal třeba i v obecní kašně. Bez ohledu na svou zjevnou použitost a katastrofální úbytek sil s sebou každý z nich vláčel obrovskou tašku piva.

Služba na kapitánském můstku na ně letmo pohlédla a přívětivě mávla rukou – jen račte, panstvo, můstek je na místě. Švéda tu přirozeně každý znal.

Tašky s pivem lehce cinkly a uvelebily se pod stolkem. Zpitá trojice se svalila do lehátek, aniž měla nejmenší tušení, jak osudové problémy se tu této noci řešily.

„Hele, kluci, dáme si každej eště ampuli?“ zahalasil zmáchaný Geňa.

„Naval! Škyt!“ přikývl ochotně Švéd.

Loď se pohupovala na mírných vlnách. Toto pohupování zřejmě šlo přesně proti rytmu Jefimových pohybových kreací a zdárně je vyrovnávalo, pročež

mladý muž velice hlubokomyslně poznamenal, že „bouřlivo kupodivu ustalo“.

„Dyť si na palubě, palice propitá, škyt!“ poučil ho Švéd. „To není pevnina. Proto je tu taky klidno.“

Geňa s obtížemi otevřel další láhev oboloně. Dialog byl na nějaký čas vystřídán lačnými loky a blaženými citoslovečnými poznámkami typu „ááááá“ či „to je teda matriálek“…

Asi za pět minut tyto zvuky přilákaly rozčepýřeného Jurije, který pohlédl na hodinky, zamžoural do slunce a bez dlouhých cirátů se vymočil do moře.

„Dáš si pivís?“ zeptal se ho Jefim, když měl Jurij vše potřebné za sebou a přiblížil se k trojici u stolku.

„Dám si na břehu,“ odmítl tázaný. „Vy ho na palubě budete potřebovat víc. Řekněte Zavulonovi, že jsem se vzdálil. Jářku – vy tam na můstku! Díky a mějte se!“

Služba mdle zamávala a moskevský mág sešel na molo.

Asi deset minut nato se pobral i kapitán, všem potřásl pravicí, pivko neodmítl, poklábosil se Švédem o jakýchsi námořnických finesách a šel se vrchnosti zeptat, jak to bude s odplutím.

Brzy se ze svých kajut na čerstvý vzduch vyhrabali i Ozchar se Zavulonem. Like přirozeně na veškeré vnější pokusy o své probuzení nereagoval – byl rád, že neklopýtá na obě nohy, jak se mu to v podobných situacích občas stávalo.

„Přivezl jsi Likovi ten mobil?“ zeptal se Ozchar Jefima.

„Jasně!“ poplácal se Jefim po nadité ledvince u pasu, jejíž spony jistila jednoduchoučká, ale účinná zaklínadla. „Jeden hlavní a jeden záložní, jako u padáku.“

„Co Jurij – už odjel? Říkal, že mu to letí hned ráno.“

„Vodcházel před čtvrthodinou!“ ujistili ho hýřilové.

„Tak jedem,“ povzdechl si Ozchar. „Zavel, kapitáne! Jedeme na Kinburn, do té zátoky, co kdysi bývala ústřicová farma.“

„Moc pěknej flek!“ prohlásil se znalostí věci Švéd. „Tam se vo každý ekologice napráskáme rybí polívky. Hoši, tam se přijede – a už hoří voheň, kotel je plnej, vodečka…“

„Co je to ekologika?“ zajímalo Zavulona, který v téhle chvíli vypadal jako podnikatel na dovolené – tak byl dobromyslný a uvolněný.

„To je ekologická regata, tříetapovej závod námořních jachet. Pořádá to náš klub.“

„Myslíš nikolajevský?“

„V Nikolajevu je jachtklubů celkem dvanáct. Náš se jmenuje NLI – klub Nikolajevskýho loďařskýho institutu. Ta škola už je teda dávno přejmenovaná, teď se tomu říká námořní technická univerzita, ale klub zůstal, jak byl.“

„Jasně.“

Loď mezitím plavně odrazila od mola a pomalu se šinula k výjezdu z přístavu. Pak motory dutě zavyly, loď se z hladiny vyšplhala na podmořská křídla a za chvilku už se hbitě hnala vpřed. Za ní zůstávala jen lehká a jemná vodní tříšť.

„No to jsou věci!“ zaradoval se Jefim. „To jsem netušil, že je to tak bezva. Geňko, nebuď srab a dej sem ještě pivo!“

Ozchar si pomyslel, že by měl probudit Tamaru, aby se na ten zázrak taky podívala, ale v poslední chvíli si to rozmyslel, protože si řekl, že tahle podívaná jí neuteče. Jen ať si odpočine, protože nejbližší budoucnost se nijak šťastně nerýsovala.

Palubní stevard narychlo vyrobil salátky a něco dalšího na zub k tomu pivu, takže si nikdo ani nevšiml, jak po levoboku majestátně proplulo Južnoje, potom Koblevo, na to Morskoje a poté Rybakovka, až tu najednou byl konec kosy. Loď hladkým obloukem zabočila k jihu a nějaký čas se hnala podél Kinburnu. Na plochém břehu bylo vidět jakési ne zcela pochopitelné stavby a zbytky přístaviště.

„Tohle je panečku rybářskej flek!“ prohlásil významně Švéd a neurčitě píchl ukazovákem kamsi ke břehu.

Za chvilku minuli dva ostrůvky – Kruglyj a Dolgij.

Jižní břeh Dolgého objížděli daleko na širém moři – bylo tu zjevně hodně mělko, ani ne metr vody.

Lod byla opravdu hodně rychlá. Než stačili dopít pivo, posádka už plavidlo poutala přistávacími lany k vysokému a dosti zanedbanému betonovému molu. Na tom trůnil zrezivělý hřib pozorovací věže. Na pustém břehu bylo vidět ještě zprohýbané trosky vodního šlapacího kola a suché řasy, ležící těsně za čarou příboje.

Teď už bych ale tu Tamaru probudit měl, rozhodl se Ozchar. Jinak zaspí všechno na světě.

Pomalu sešel do kajuty, kde zbytky noci strávil na horním lůžku, připomínajícím houpací síť. Truhla pod ním, která zároveň sloužila jako spodní lůžko, byla prázdná.

Aha, pochopil Ozchar, už vstala.

A vrátil se zpátky na palubu.

Zavulon s kapitánem právě přehrabovali hromádku prutů a zaujatě hodnotili cosi prudce rybářského. Ozchara rybaření za srdce nikdy nebralo, a tak se v těchto doprovodných moudrostech totálně nevyznal. Když na téhle lodi vezli na rybářský výlet nějaké potentáty, činili

tak s naprostým klidem v duši – s takovým náhončím, jako byl vlkodlačí delfín Geňa, byl dvěstěprocentní úspěch lovu zajištěn předem.

Jenže na palubě Tamara nebyla.

Ozchar usrkl pivka a nějakých deset minut ještě počkal. Tamara pořád nevstávala.

Co to má znamenat? Že by si odskočila a zase se svalila do postele?

Podíval se do kajuty ještě jednou, ale bylo tam prázdno. Zašel tedy do slepé chodbičky k toaletám – zavřeno.

Aha, pomyslel si opět Ozchar, jenže vtom se dveře otevřely a vyšel z nich jeden z členů posádky.

„Máš tam volníčko!“ zazubil se přátelsky na Ozchara.

Ten se chtěl nejdřív zeptat, jestli námořník náhodou někde nepotkal jeho slečnu, ale tady na prahu záchodku mu to připadalo poněkud nevkusné.

Prošel tedy veškeré prostory lodi a nahlížel do všech kajut i zákoutí. Podíval se dokonce i do strojovny a na kapitánský můstek.

Tamara nikde.

Mezi ostatní se Ozchar vracel hodně a viditelně ustaraný.

„Neviděli jste někdo Tamaru?“ zeptal se velmi nahlas.

Rybářský halas okamžitě utichl.

„Copak není v kajutě?“ zeptal se kdosi.

„V kajutě je prázdno. Vlastně ve všech je prázdno, jen v jedné chrápe Like.“

Ozchar pocítil, že Zavulon cosi kutí v šeru – činil tak ale neuvěřitelně rychle, takže se nedalo pochopit, co přesně to vlastně dělá.

„A kam by se asi tak poděla?“ protáhl nechápavě Švéd. „Přece nesletěla přes palubu!“

„To nesletěla!“ prohlásil Zavulon suše a naprosto jistě. „Pojďme se ještě jednou podívat do kajuty…“

V úzké chodbičce bylo najednou velice těsno. Za Ozcharem a Zavulonem se rozběhli všichni, dokonce i stevard, o kapitánovi ani nemluvě, protože tomu zmizení jedné pasažérky činilo starosti možná největší.

„Tady?“ zeptal se chmurně Zavulon.

Ozchar místo odpovědi odsunul dveře.

V kajutě Zavulon asi tak minutu mlčky postál a gestem Ozcharovi a kapitánovi zabránil, aby vstoupili dovnitř také. Pak se davem v chodbičce do místnosti procpal rozespalý a rozcuchaný Like – jen v plavkách a bos.

„Co se to tu děje?“ otázal se nespokojeně.

„Tamara zmizela,“ řekl tiše Ozchar. „Ráno jsem ji nechtěl budit, říkal jsem si, ať si pospí. Pak jsem nakouknul dovnitř, a ona nikde.“

„Někdo tu otevřel dynamický portál. Asi tak před hodinou,“ konstatoval nevzrušeně Zavulon. „Byl to světlý portál.“

Like jediným pohybem poslal posádku pryč; nevynechal ani kapitána, který byl velmi slabý Jiný.

„A co to znamená?“ zeptal se podmračeně Ozchar, když všichni nadbyteční zmizeli.

Zavulon jen pokrčil rameny:

„Vypadá to, že Geserovi emisaři přešli k aktivním krokům…“

Přerušilo ho zapípání Jefimova záložního analogového mobilu.

„Haló… Cože?!“

Jefim pár vteřin poslouchal a tvářil se stále zděšeněji. Nic neopakoval – jen okamžitě uplatnil prosté zaklínadlo,

zesilující hlas v mobilu, a všichni přítomní tak mohli na vlastní uši slyšet panický hlas Kyjevana Sajrinka.

„Jefime! Okamžitě sežeň šéfa! Máme tady úplnou válku! Světlí zaútočili na školicí středisko v Sagajdačného ulici! Plakun je snad po smrti! Ty pitěrský holky unesli. Rubljov, Palatnikov a Larisa Narimanovna se zabarikádovali v úřadě, ale nemůžou ven! Victoria je obklíčená. Já vůbec nevím…“

„Počkejte chvilku,“ řekl Like Jefimovými ústy a otočil se k Zavulonovi. „Potřebuju portál ke Dněpru. Přímo naproti Poštovnímu náměstí. Pomůžeš mi?“

„Pomůžu.“

# # #

Ani ne minutu po telefonátu se přístroj ozval znovu, tentokrát to byla Moskva. Než Zavulon s Likem stačili kapitánovi vysvětlit, co se od něj a jeho lodi očekává, Zavulon nejdřív celý ztuhl, pak pomalu sáhl po koženém pouzdru u pasu a vyjmul svůj mobil. Vteřinku počkal, načež se ozvalo zazvonění, které v této atmosféře nemohlo znít jinak než vyloženě zlověstně.

Šéf moskevských Temných si přístroj přiložil k uchu, asi deset či patnáct vteřin mlčky naslouchal a pak beze slova mobil uložil zpátky do pouzdra.

„Liku,“ procedil skrz zuby. „Budeš si muset poradit sám. Já jdu. V Moskvě taky propukly jatky, už prý jsou tam oběti. Pak si mě najdi.“

A zmizel v nejhlubších vrstvách šera.

Like se za ním jen smutně podíval.

„Sám,“ zabručel Kyjevan otráveně. „Zase sám! Aspoň jednou kdybyste pomohli, Moskali zatracený!“

Zvedl hlavu a zkoumavým pohledem přejel po všech přítomných.

„Budu potřebovat všechny vaše síly," vyslovil velice pečlivě Šeremeťjev, který teď zíral kamsi do prázdna. „Takže se laskavě uvolněte…"

Ozchar už to nevydržel:

„Liku! Ale co Tamara? Musíme ji najít!"

„Už ji hledáme. Koukej nám taky pomoct!"

Vědomím všech jako by se převalila těžká kalná vlna – Like uplatnil skupinovou ovládací magii. Ozchar maně zaslechl, jak zaburácely motory jejich lodi, a ta se jako ohař puštěný z vodítka prudce rozjela vlnám vstříc. O vteřinu později už Ozchar i všichni ostatní přišli o téměř všechny síly. Like se slepě zahleděl na příčku, opřel se o ni doširoka rozpaženýma rukama s křečovitě ohnutými prsty a vyzpěvoval slova zaklínadla.

A najednou tu zavládlo ticho, naprosté ticho, asi jako když v nejvypjatější scéně katastrofického filmu v kině náhle přestane fungovat zvuk. Mezi Likovými dlaněmi náhle naprosto nehlučně přeskočil modrý blesk. Svět zešedl, protože kyjevský šéf všechny násilím vtáhl do šera.

Po oslnivém záblesku šero zase ustoupilo. O několik okamžiků později se do světa začaly nepříliš nadšeně vracet i zvuky. Like se oběma rukama opíral o přepážky v chodbičce a klopýtavě spěchal na palubu. Ostatní se už taky vzpamatovávali a hrnuli se za ním – nejdřív Ozchar, za ním Švéd a nakonec Jefim s Geňou.

Hutný jižní žár vystřídalo normální horko. Loď se hnala po Dněpru a kousek před nimi se najednou tyčila ústřední budova kyjevského přístavu. Kapitán už zřejmě přesně věděl, co má dělat, protože s lodí mířil ke krajnímu molu.

Vytvoření portálu pro celou námořní lod Lika zřejmě dost vysílilo. Možná ale taky jen šetřil síly. Na přístaviště každopádně seskočil dřív, než námořníci stačili vysunout lodní můstek. A hnal se do města, normálně po svých a bez jakékoli magie – však to taky do školícího střediska v ulici Sagajdačného bylo pár kroků. Zato Jefim zůstal svým zvykům věrný a sotva vyšli z přístavní budovy, hned chytil taxíka. Ozchar, Švéd, Geňa i sám Jefim se nacpali na zadní sedadlo a žlutá volha se ostře utrhla z místa. Pak přibrzdili a naložili i Lika. Jefim nečekaně obratně uvolňoval zácpy na náměstí a pak i v Sagajdačného ulici.

Díky taxíku vyhráli nejmíň tři či čtyři minuty.

Vchod do školícího centra byl uprostřed obílené stěny, přesné mezi dvěma přízemními okny. Dovnitř se dalo vstoupit jedině šerem. Hned za dveřmi dostaly jejich nervy těžkou ránu – na cizí bolest jsou Jiní velmi citliví, obzvlášť, když těmi trpícími jsou také Jiní.

Pod schody ležel na boku Plakun. Ruce měl natažené před sebe, jako by se z posledních sil natahoval za někým, kdo už dávno utekl. Jeho tvář, proměněná šerem, byla celá popálená a zdálo se, že těsně před smrtí vycenil Plakun na svého nepřítele zuby jako vlkodlak.

O patro výš zůstala po službukonajícím Jiném jen sežehlá skvrna na zdi. Také tento muž se do poslední chvíle bránil a podle obrysů rukou bylo zřejmé, že se pokoušel vytvořit Graas–Moův štít, ale plameny ho pohltily dřív, než ho stačil dokončit.

Zato nahoře v posluchárnách nebylo po nějakém zápase ani stopy. Ani jediná převrácená židle či posunutý stůl, nikde žádné rozházené papíry. Všechno tu bylo na svých místech a dokonale uklizeno. A nikde ani noha.

Like si všechno ponuře prohlédl.

„Že bychom vyrazili do úřadu?“ navrhl nesměle Jefim. „Protože tady už je tak jako tak… po všem.“

„Tam už je taky po všem,“ broukl úsečně Like. „Už dobrých deset minut. Za chvilku dorazí Iraklij.“

A unaveně klesl na židli, kterou vytáhl ze vzorně vyrovnané řady.

Šero už se upokojovalo. Své huňaté chomáče už znovu rozpustil modrý mech, který se předtím zděšeně scvrkl do malých hrudek. Nešetrně rozkolísaná šedá mlha byla opět klidná a stejnorodá. Stopy dnešní bitvy budou především silní mágové cítit ještě hodně dlouho. To nováčkové typu Jefima nebo vlkodlaka Geni už za hodinu nic nepostřehnou – a pokud postřehnou, tak nebudou chápat, oč jde.

Zanedlouho se objevil Iraklij. Kníry měl bojovně naštětěné a brýle mu po zpoceném nose neustále klouzaly dolů.

„Tak co?“ zeptal se ho příkře Like.

„V úřadu se to obešlo beze ztrát. Nepustili jsme je dál než do vstupní haly.“

„Kdo to byl?“

„Světlí. Ale ne z Kyjeva, tyhle neznám. Larisa s Dimkou taky ne.“

„Ale proč?“

„No tomu právě nerozumím. Jo, a ještě něco… Cestou jsem narazil na von Kissela. Ten mi přísahal, že o tom nic neví – ani kdo to byl, ani proč na nás zaútočil. Přísahal i na Prasvětlo…“

Like si Iraklije zpytavě změřil přimhouřenýma očima; bylo znát, že tohle ho opravdu zajímá.

„A pokud von Kissel náhodou lhal, tak jsem to nepoznal, Lucky,“ poznamenal Iraklij smutně. „Jenže

tváří v tvář prapůvodní Síle se moc fantazírovat nedá, zvlášť když se řeč stočí na mrtvý.“

Like chvilku přemýšlel a pak se otočil k Jefimovi. Ten stál kousek stranou hned se dvěma mobily v rukou. Zvonění v obou přístrojích rozumně vypnul, protože v daném okamžiku plnil úlohu telefonní ústředny a informačního střediska a rozhodně nechtěl šéfa dráždit nějakými rušivými zvuky.

„Co ve Victorii?“

„Tam už je taky klid. Všichni jsou naživu, i když dost vylekaný. Útočníci nakoukli do lokálu, do baru, do kuchyně i do obou bytů nahoře. Tam nebyl nikdo a dole v restauraci nechali všechny na pokoji. Jen se tam předvedli a zmizeli v šeru.“

„Zkrátka a dobře jsme přišli pozdě,“ shrnul to Like. „Jak to vypadá v jiných městech?“

„Skoro stejně, šéfe. Bleskový útok, pochytání zajatců a pak stejně bleskový ústup. Do zajetí přitom všude berou ty pitěrský holčičky. Charkov, Vinnice a Lvov už poslaly souhrnný hlášení. Řek bych, že teď se každou chvíli ozve Doněck – já jsem pořád měl obsazeno a náš úřad se zatím nikomu neozývá.“

„A jinde žádné útoky nebyly? Myslím tam, kde neměli ty pitěrské holky…“

„Ne, šéfe. Žádnou takovou zprávu jsem nedostal.“

„Tak mi dej svodku z celého Ruska. V Moskvě se taky muselo něco seběhnout, pokud tomu rozumím. Nejdřív se podívej na města, kde měli ty schovanky z Pitěru.“

Jefim se vrhl k sejfu a vytáhl první notebook, který mu padl pod ruku. Během půlminuty už byl na síti a za dalších třicet vteřin už měl vše potřebné před sebou na monitoru.

„Je to tak, šéfe! Útoky Světlých jsou zaznamenaný jen tam, kde byly na převýchovu ty slečny! Moskva, Tver, Jekatěrinburg, Novosibirsk, Rostov, Perm, Samara… A teď se zrovna hlásí Kazaň. Všude to bylo stejný.“

„Navštívil Moskvu v poslední době někdo z nejsilnějších evropských mágů? Myslím Světlých…“

„Takové informace nemáme,“ ozval se pohotově Jefim. „Tedy – oficiální informace…“

„Co Pitěr?“ zeptal se najednou Like.

„Pitěr?“ podivil se Jefim. „Hned to bude… Hmmm… To je divný… Pitěr je nedostupnej. Že by jim tam v kanceláři klekla síť?“

A Ozchara jako by v tu chvíli něco píchlo. Prozření či snad předtucha na něj sestoupily jako lavina ze zasněžené střechy na náhodného chodce. Takové věci se mu stávaly i dřív, vždycky ve chvílích velkého citového vypětí. A vždy byly stoprocentně přesné.

„Liku,“ zasípal. „Je v Pitěru. Já to cítím.“

„Kdo je v Pitěru?“ nepochopil to hned šéf.

„Přece Tamara. A ty její holky jsou tam taky.“

Like se na něj podíval stejně utkvěle a dlouze, jako před chvílí sledoval Iraklije.

„Jsi si tím jist?“

„Naprosto.“

„No dobře… Ono se stává, že srdce někdy bývá spolehlivější než všechny telefony a počítačové sítě. Jefime! Spoj mě se službou Inkvizice…“

Za pár vteřin už Jefim podával šéfovi mobil.

Like prakticky nemluvil, jen poslouchal. Když vše vyslechl, zavelel:

„Jefime! Sežeň auto. Iraklij, Ozchar a Švéd pojedou se mnou.“

A rozběhl se dolů.

Na ulici vlastně vůbec nečekali – okamžitě předjel bílý nissan se sotva znatelnou promáčklinou na pravých předních dveřích. Řidič měl pohled poněkud zeskelnatělý a na rtech mu hrál přihlouplý úsměv. Jefim nebyl příliš zdatný mág, ale se šoféry to opravdu uměl a ovládal je na dost velkou vzdálenost.

Bylo to kousek – po Sagajdačného až ke Gostinnému dvoru, pak nahoru na Andrejevský vršek k bývalé komsomolské budově s mohutným sloupovím, ohnuté do gigantické podkovy.

Řidiče nissanu milostivě propustili, výtahem vyjeli až do nejvyššího, šerého patra, jakých bylo ve všech stalinských stavbách velkých měst bývalého Sovětského svazu plno.

Už na ně čekali. Inkvizitoři. Tři.

Edgar, Maxim a Chena. Ani jeden z nich přitom nepovažoval za nutné navléci se do rituálního šedého inkvizitorského roucha – Estonec měl bez ohledu na vedro dokonalý oblek s vestou, bývalý Divoch si vystačil s lehkými plátěnými kalhotami a květovanou košilí, kdežto Chena na sobě měl džínsy a světlé tričko s modrým nápisem Galičina. Jejich obuv skrývala mlha válející se při podlaze, ale je málo pravděpodobné, že by Inkvizitoři nosili na nohou něco mimořádného. Edgar měl bezesporu polobotky, Divoch ze všeho nejspíš nějaké letní mokasíny a Chena si na nohy rozhodně dokázal natáhnout i laciné čínské kecky.

„Obviňování můžeš spolknout, Taviskarone!“ předběhl Lika pohotově Maxim.

„Pro začátek bych rád věděl, co se to děje,“ drtil mezi zuby Like s hlavou výhružně předkloněnou kupředu. „Pokud je to válka, tak z jakého důvodu a s čím mlčenlivým souhlasem?“

„To není válka.“

„A co to tedy je? Kdo útočil na moje lidi? Kdo přinejmenším dva z nich zabil?“

„Ty přece víš mnohem líp než drtivá většina ostatních, že zabít Jiného není tak snadné,“ poznamenal bohorovně Maxim. „Předem upozorňuji, že otázku návratu mága Plakuna a vědmáka Mojsejenka můžeme probrat jako pracovní bod číslo jedna. Pokud to povolí mimořádné kolegium Inkvizice. A já nevidím žádný důvod, aby to kolegium nepovolilo.“

„Takže,“ Like se rozhodl, že na nějaký údiv není čas. „Takže vina Světlých agresorů už je prokázána a uznána?“

„Na vás neútočili Světlí, Taviskarone,“ pokračoval stále stejně vyrovnaným tónem Maxim.

„A kdo tedy? Sektáři?“

„Inkvizitoři.“

Něco takového nečekal ani velezkušený Šeremeťjev.

„Co… cože?!“

„No Inkvizitoři,“ zopakoval Maxim. „Tak zní oficiální prohlášení. Minulou noc velká skupina Inkvizitorů z badatelské mise, vyslané do Sankt Petěrburgu, bez vysvětlení a zřejmých důvodů toto město opustila. Rozdělili se na čtveřice a vydali se do velkoměst Ruska a Ukrajiny. Ovšem jen do těch, kde byly rozmístěny nedávno omilostněné pitěrské černé sektářky. Útoky na Denní hlídky jsou jejich dílem. Motivy tohoto jednání jsme zatím nezjistili, ale jsem zplnomocněn prohlásit, že je to vnitřní záležitost Inkvizice a pracovníci Denních a Nočních hlídek už jmenovaných či jiných ruských a ukrajinských měst a také nezávislí Jiní nebudou k vyšetřování připuštěni.“

Like se ohlédl na své kolegy – vypadalo to poněkud zmateně, ale kyjevský šéf spíš jen získával čas. Iraklij na jeho nevyslovenou otázku odpověděl jen lehkým pokrčením ramen.

„A… co teď tedy podle vás máme dělat?“ obrátil se Šeremeťjev po krátké odmlce znovu k Inkvizitorům.

„Čekat,“ prohlásil Maxim. „Prostě čekat. Škoda vám bude nahrazena. Viníky potrestáme. Uvržené do šera vám vrátíme, bude-li to možné. A teď… vás prosím, abyste se vzdálili a v nejbližších hodinách se nedopouštěli žádných… nepředložeností. Až přijde ta správná chvíle, vyhledáme vás.“

„Mám otázku,“ pokročil neohroženě kupředu Ozchar. „Kde jsou teď ty dívky? Co se s nimi stalo?“

„Všechny včetně potenciální velké čarodějky Tamary jsou nyní v Sankt Petěrburgu. Pokud je mi známo, ani jedné z nich se nic fatálního nepřihodilo. Podrobnosti se šetří. To je vše! Víc už neřeknu ani slovo!“

A Inkvizitor velitelským gestem poslal Lika i jeho muže pryč. Edgar s Chenou se během této rozmluvy ani nepohnuli – tyčili se tu po Maximově pravici i levici jako dva zlověstní němí. Snad aby ve trojici učinili na Temné větší dojem nebo co…

Ve výtahu a cestou z budovy ven nikdo nepronesl ani slovo. Venku před budovou už čekala limuzína s neodmyslitelným Platonem Smerekou u volantu. Uvnitř už seděl Jefim v doprovodu jednoho z hlídkařských počítačových odborníků, který měl na klíně notebook a napojil se na síť. Like to v každém případě ocenil.

„Šéfe!“ vyhrkl překotně Jefim. „Za prvé se objevil Simonov. Je v úřadě, ale taky pořádně ve zmatku. A za druhý jsem zjistil jeden velice zajímávej faktík, kterej by se nám mohl hodit.“

„Tak vykládej,“ utrousil Like a otevřel dvířka baru.

„Včera do Pitěru přicestoval jeden z nejsilnějších čarodějů Jamajky. Je to přirozeně Jiný. S Hlídkami ale nespolupracuje a nikdy nespolupracoval.“

Zda tahle zpráva udělala na Lika nějaký dojem nebo ne, se podle jeho tváře zjistit nedalo. Nalil si koňak do sklenky až po okraj a celý naráz ho do sebe obrátil. A pak Smerekovi úsečně nařídil:

„Do Borisopolu.“

„Kam letíme?“ otázal se pohotově Jefim.

„Ty nikam. Objednej nám čtyři letenky do Moskvy. Pokud v nejbližších dvou hodinách nic neletí, tak nějaký spoj zařiď. A Simonov ať sedí v kanceláři a nikam se ani nehne.“

Like domluvil, zvrátil se do luxusního koženého sedadla a zavřel oči. Až do Borisopolu nepronesl jediné slovo a ani se nepohnul.

Ozchar se Švédem, o Iraklijovi ani nemluvě, moc dobře věděli, že když je šéf takhle zachmuřený a nemluvný, tak zuří. A že je lepší se mu v tomhle stavu raději neplést do cesty. Tak jim nezbylo, než šéfa napodobit – bar v limuzíně byl prostorný a sedadel tu taky bylo pro všechny dost.

Těsně před nástupem do letadla se Šeremeťjev Jefima tiše zeptal:

„Kde jsi k tomu přišel… myslím k tomu s tím jamajským čarodějem?“

„Ve včerejší svodce Inkvizice.“

„Copak to není utajovaná skutečnost?“

„Je. Ale není přísně tajná. Inkvizice se pokusila jeho příjezdu do Pitěru zabránit, ale…“

„Co ale?“

„Ale zřejmě neuspěla.“

„A neuspěje,“ zaprorokoval pomstychtivě Like.

Tentokrát Ozchar se Švédem nerozuměli, co tím chtěl básník říci.

# # #

Na Vnukovu Iraklij ustaraně pohlédl na hodinky, nastavil si na nich moskevský čas a dotkl se Likova ramene:

„Budeš mě v Moskvě potřebovat?“

„V Moskvě moc ne. Zato v Pitěru by ses mi zatraceně hodil.“

„Tak já se vzdálím.“

„Hlavně nevypínej mobil.“

Tvář kyjevského šéfa byla už od božího rána stále stejně kamenná – až se zdálo, že mu zkamenělo i ledacos jiného. Že se v kámen nebo dokonce v ledovou hroudu proměnilo i jeho srdce. Jeho souputníci nedokázali podobné asociace přesně vysvětlit, ale rodily se pokaždé, když záležitosti ukrajinských Denních hlídek začínaly jít od desíti k pěti. Nu a když se jejich šéf proměnil v pomník s kusem ledu místo srdce, daly se očekávat věci.

Iraklij jen přikývl, vykročil a za okamžik zmizel v davu.

Hned první taxikář si, jak je v kraji zvykem, řekl o proklatě kulatou sumičku a s celou trojicí vyrazil k městu.

Švéd jako obvykle vytrvale bděl – tmavomodrého forda, který se taxikářskému žigulíku přilepil na zadní nárazník, jako první postřehl právě on.

„Šéfe,“ oslovil Lika a zároveň odlákal řidičovu pozornost, „máme doprovod.“

Like se naklonil dopředu a pohlédl do zpětného zrcátka.

„Ten Ford Taurus?“ otázal se.

„Jo,“ přikývl Švéd.

Dokonce i zběžný pohled šerem nenechával nikoho na pochybách, že je pronásledují Jiní, a to Světlí. Ačkoli – říkat „pronásledují“ asi nebylo úplně přesné. Spíš je sledují nebo na ně zatím jen dávají pozor.

Zatím.

Už zase to věčné „zatím“! Sledování se může proměnit v pronásledování, a potom dokonce v útok během okamžiku.

„Co budeme dělat?“ Švéd byl odjakživa nátura velmi činorodá a myšlenku, že by nad slídily mohli jen tak mávnout rukou, vůbec nepřipouštěl. Když se takové sledování zjistí, je třeba ho okamžitě setřást – jiné varianty Švéd neuznával. Jenže Likův názor ho donutil, aby (s těžkým srdcem) jednal proti své přirozenosti.

„Nech je,“ hlesl jen Like a znovu na svém předním sedadle jakoby zcepeněl.

Švéd si jen povzdechl, utichl a už jen občas se otočil a chmurně zíral dozadu – zpětná zrcátka přitom podle starého jachtařského zvyku ignoroval.

„Tak si to tak neber,“ pokoušel se ho uchlácholit Ozchar. „No tak nás sledujou, no…“

Švéd neodpověděl.

Ozcharovi taky nebylo nejlíp po těle. Přes veškeré převratné kyjevské události se co chvíli alespoň v myšlenkách vracel k Tamaře. Jistě, i on už vycítil, že Tamara žije a že přinejmenším fyzicky je v naprostém pořádku. Jenže pokud jde o to ostatní… Ozcharovi se rozhodně nelíbil už samotný fakt jejího tak překotného návratu do Pitěru. A ještě ke všemu proti její vůli. Čeho

je schopna tato megalopole, z jejíhož probuzení od začátku nic dobrého nekoukalo, to už si nedávný ukrajinský výsadek měl příležitost vyzkoušet na vlastní kůži.

„Jestli tomu dobře rozumím, tak jedeme do moskevskýho úřadu?“ zeptal se Švéd.

„Rozumíš tomu dobře,“ přikývl Like.

„Kvůli registraci?“

„Přesně tak, tam se zaregistrujeme…“

Úřad moskevské Denní hlídky sídlil na Tverské, poměrně blízko od středu. Od srdce Moskvy.

Světlí se jich drželi jako klíšťata a teprve někde na Vozdvižence odbočili směrem k Novému Arbatu. Když si toho Švéd povšiml, jeho napětí mírně povolilo, a on se teď díval na zubatou kremelskou zeď, tyčící se za Alexandrovským parkem. Na dlouhou podívanou to ale nebylo: za oknem se mihlo Maněžné náměstí, pak auto zabočilo doleva, jelo ještě kousek po Tverské a nakonec zastavilo před dlouhým šestipatrovým domem. Ve skutečnosti měl tento dům ještě tři šerá patra – jedno z nich mezi přízemím a normálním prvním patrem a dvě další úplně nahoře. V šeru to vypadalo přímo impozantně – černé obklady se na fasádě vyjímaly velmi stylově a celkový téměř klasický dojem nerušily ani supermoderní krabice klimatizací. Spodní šeré patro sloužilo jako skladové prostory, útočiště technických služeb a zároveň taky jako bezpečnostní nárazník mezi hlavními patry a ulicí, kde se věčně courá kdovíkdo – včetně Světlých. Obyčejná patra budovy Denní hlídka nijak nekontrolovala a žili v nich normální lidé, kteří neměli nejmenší tušení, jak nebezpečné sousedy vlastně mají. Zároveň ale byli ti normální lidé pro Temné poměrně slušnou zárukou jejich vlastní bezpečnosti: jakýkoli útok

na úřadovnu by vedl k záhubě běžných nájemníků a ztráty na lidských životech jsou pro Světlé odjakživa nepřekonatelná překážka. Horší snad mohou být už jen ztráty na životech samotných Světlých.

Dole u vchodu sloužila jakási omladina – začínající upír a půvabná vědma s nádherně vykrojenýma očima.

„Co si…“ vypískla vědma, ale hned se zarazila, protože na zdi okamžitě zapípal telefon vnitřního spojení a pánovitý hlas, který bylo slyšet málem až na ulici, nařídil:

„Ať jdou dál.“

Dívčina prudce zamrkala a upír se užuž chtěl vrhnout k výtahu, jenže Like sám dobře věděl, kam má jít. Gestem upíra zarazil a ten zůstal stát na místě.

Vyjeli až nahoru, a tam se trojice Ukrajinců nejdřív ujala drsná ženská, které se mezi Moskvany říkalo vždy jen velice uctivě „Anno Tichonovno“.

„Dobrý den,“ pozdravil Like a mírně pohnul hlavou.

„Tak dobrý se mi zase nezdá,“ řekla vědma a stiskla rty. „Pojďte, nejdřív vyřídíme registraci, protože Inkvizice je teď celá nesvá… po těch… nedávných událostech.“

Registrace proběhla bez potíží a Like s Ozcharem a Švédem už za chvíli přešli do štábní místnosti; na hrudi si v tu chvíli každý z nich odnášel nový registrační cejch. Ve štábu pracovalo několik chlápků u počítačů – někdo polohlasně zvolal jméno jakéhosi Gellemara a šedovlasý mág, asi vedoucí směny, zběžně prohlížel potištěný pás papíru, dlouhý jako anakonda. Kousek stranou pili u stolku kávu supermágové – Jura, který byl nedávno k vidění i v Oděse, a pak velmi silný mág jménem Nikolaj. Oba vypadali nevlídně, asi jako Patriarchovy rybníky za hlubokého podzimu.

„Šéf tu není," řekl příchozím Jura místo pozdravu. „Jel do Inkvizice na kobereček."

„Copak, to je ještě pořád tak zle?" zajímal se Like a už si do šálku sypal kávu Tchibo z hodně luxusního balení. Pokud šlo o kávu, Moskvané se rozhodně neodbývali.

„Zle je slabý slovo. Spíš příšerně."

Ani jeden z moskevských mágů nesáhl po rychlovarné konvici a Likovi kávu nezalil. Ostatně Like nic takového jako třeba jen formální známky pohostinnosti ani neočekával – mezi Temnými se podobné věci považovaly spíš za podlézání než za zdvořilost.

„A co se to vlastně semlelo v Pitěru?"

„Čertví! Přijel nějakej koumák z Jamajky a z inkvizičního dorostu v Pitěru si udělal normální loutky. Z celýho badatelskýho týmu to někde v ústraní ve zdraví přečkali jen Soví Hlava a Chena. Ten českej upír a bývalej Divoch v Pitěru nebyli, krátce předtím se vrátili do Prahy."

Jura mluvil neochotně a drsně. Bylo na něm vidět, že ze všech myslitelných variant této události by dal přednost té nejklidnější a na vnější projevy nejméně bohaté. Jenže právě tato varianta byla nejnepravděpodobnější.

„Kde je Soví Hlava teď?"

„V Moskvě. Na mimořádný operativní poradě na univerzitě."

„Co se tam řeší?"

„Jako obyčejně," zašklebil se Jura. „Být či nebýt! To jeto, oč tu běží…"

„A čeho se to být či nebýt týká?"

„No Pitěru."

„Až takhle…“ Like dlouho jemně pohyboval šálkem kolem nosu a kochal se tou vůní. „No a co když se rozhodnou pro nebýt? To město zatopí, nebo co?“

„To by asi nepomohlo,“ otřásl se Jura zimničně. „Ale když se podařilo Pitěr iniciovat, znamená to, že se jeho Jiná podstata zase dá odhmotnit. No a Soví Hlava se teď společně se Zavulonem přesně touhle otázkou zabývá. Původně chtěli čekat na tebe, ale pak se rozhodli nic neodkládat.“

„Nevadí,“ broukl Šeremeťjev. „Mě pak nakonec zase pošlou, abych si to tam všechno vyžral. O tom nepochybuj…“

„Já taky nepochybuju. A řeknu ti, Liku, že tyhle Palmýry Severu mám už léta plný zuby.“

„To rozhodně nejsi sám.“

Jura místo odpovědi jen ztěžka povzdechl.

„Dejte si taky kafe,“ vybídl Nikolaj Ozchara se Švédem, kteří mlčky postávali kousek stranou. „Šálky jsou támhle ve skříňce.“

„Dík,“ ozval se Švéd. „A co pivo, to by nebylo?“

„V lednici.“

Pivo sice nebylo ukrajinské, ale dobré…

# # #

Zavulon se ukázal asi za hodinu a hned si k sobě povolal Lika. Ozchar se Švédem zůstali v hotelovém apartmá, které ostatně připomínalo spíš luxusní byt ze stalinských dob. Byla tu kupříkladu i velmi prostorná kuchyň. Ozchar se tvářil stále zasmušileji a Švéd neměl tušení, jak ho těch neustále dotírajících černých myšlenek zbavit. Nedokázal mu však ani pomoct, ani poradit. Nikolajevský Temný ještě nikdy neuvízl v delším

milostném svazku, a tím spíš se mu nikdy nestalo, že by mu milovanou bytost někdo ukradl. Přísně vzato Ozcharovi ani moc nerozuměl. Tedy – čistě racionálně samozřejmě dokázal pochopit, že Ozcharovi je až odporně smutno, ale srovnat to s pocity, které by sám znal a zakusil, zkrátka poměřovat tohle vše vlastní zkušeností, to Švéd rozhodně nemohl. Protože podobnou vlastní zkušenost neměl.

Švéd se nemohl zbavit podezření, že je to právě nedostatek životních zkušeností, co mladým Jiným brání dostávat se po pomyslném žebříčku Síly rychle nahoru. Vrozené schopnosti jsou samozřejmě velice důležité. Jenže to, co člověk prožije, je možná ještě důležitější. Stačí vzít si třeba aktuální situaci – celé město se probudilo z věkovitého spánku a jako by se utrhlo ze řetězu. Nejdřív se zbláznili místní mladí, kteří se neštítili ani lidských obětí. Pak město dokázalo omámit i muže z Likova týmu a donutit je k nesmyslným a hloupým rvačkám. No a nakonec si své síly vyzkoušelo na Inkvizitorech… A to jsou jedinci věru zkušení a vycvičení, ne jako ti pitěrští moulové. Švéd ještě nikdy na nic podobného nenarazil. Kdežto staří mágové jako Zavulon, Like, Chena nebo Soví Hlava už o celé téhle situaci a jejích důvodech určitě jistou představu mají. Ukázalo se, že Like už se probouzením měst kdysi zabýval, a dokonce o tom napsal knihu. A v tomhle je právě výhoda dlouhého života a nahromaděných zkušeností. To aspoň víte, za jaký konec takový problém vzít. Švéd, který byl z magického hlediska ještě hodně mladý, měl v tuto chvíli v hlavě pusto a prázdno – čím začít si nedokázal ani představit.

Ozchar byl téměř pětkrát starší, ale jemu tentokrát zkušenosti spíš překážely, protože Oděsan se ocitl v

onom zvláštním rozpoložení ducha, které muže přepadá, když až příliš podléhají kouzlu osob opačného pohlaví. Jistě, i Jiný je schopen zamilovat se až po uši a bez ohledu na jakékoli zkušenosti nadělat stejnou paseku jako docela obyčejný člověk. Na druhé straně si však Švéd nedokázal představit, že by hlouposti vyváděl například zamilovaný Like. Jenže Ozchar není Like, Ozchar ještě nedosáhl onoho mimořádného spojení moudrosti a cynismu, které takové šílené zamilovanosti prosté zabrání. Duše i srdce časem okorají, což je proces, projevující se stále silněji. Staří mágové jsou bez výjimky osamělci. Dokáží si dopřát krátký románek, a to dokonce i s lidmi, nebo kupříkladu udržují dávné aliance jako třeba Geser s Olgou. Jenže to není ani láska, ani rodina. To je jen výraz bytostného stesku po vlastním mládí a vlastní nezkušenosti.

Buď máte znalosti a zkušenosti, anebo schopnost se zamilovat. Tyhle věci se spojit nedají – ať si idealističtí Světlí kážou, co chtějí.

Švéd se tyto své úvahy pokoušel Ozcharovi vyložit, ale bylo to tak nepřesvědčivé a nemotorné, že všech pokusů radši nechal. Ozchar mlčel.

Oděsana, který se zatím nestihl stát Kyjevanem, drásalo něco jiného. Jeho družku Tamaru, která se svěřila do jeho rukou a přirozeně reagovala na to, co se rodilo v jeho nitru, teď někdo docela obyčejně ukradl. Co by v takovém případě měl udělat muž? Přece se třeba přerazit a hory převrátit, jen aby únosce našel a svou vyvolenou z jejich spárů zase vyrval! Jenže co se děje ve skutečnosti? On pouze vyslechl pár Likových nevrlých frází, rychle se společně s ním vydal do Moskvy, a tady jen čeká, až z toho div nepřijde o rozum. Ozchar by teď s radostí všechno hodil za hlavu, nelitoval by několika záložních

artefaktů, vybudoval by portál do Pitěru a vrhl se Tamaře na pomoc. Ale…

No právě – zase to zatracené ale. Takový portál do Pitěru by spotřeboval strašné spousty energie. A byl by to zásah druhého stupně. Samozřejmě nepovolený. Načež by přirozeně následovaly protesty Světlých. A Likův hněv, a taky Zavulonův, protože k tomu nepovolenému zásahu by došlo na jeho území. A tak zamilovaný Ozchar prostě sedí a udělat cokoli bez vědomí svých nadřízených se bojí… Tak může vůbec o svém citu hovořit jako o lásce? Má právo říkat si muž, není náhodou jen ubohý zbabělec?

Nejradši by teď vyl steskem a bušil pěstmi do zdi, aby si je sedřel do krve a aby bolest alespoň na chvíli přehlušila zoufalství. Ale mohl jen doufat, že k moudrým plánům Lika a dalších supermágů přirozeně patří i pátrání po Tamaře a její osvobození. Jenže zkušenosti, jichž měl pětkrát víc než prosťáček Švéd, mu napovídaly přesný opak. Spoléhat na staré mágy nemá smysl. Jejich cíle jsou nezřetelné a prostředky někdy až bezdůvodně kruté. Jenže právě podle jejich scénářů se nejčastěji odehrávají veškeré události, protože životní příběhy ostatních píší právě oni, tihle apologetové intelektu a vyhaslých citů. Ti, kteří se za stovky let odnaučili milovat.

Ale copak realita je opravdu tak nelítostná?

Tuhle myšlenku už Ozchar dokončit nestihl – dveře se prudce rozlétly a do místnosti vstoupil Like. Tvářil se soustředěně a velmi cílevědomě.

Ozchar okamžitě vyskočil.

„Liku! Nech mě letět do Pitěru!“ zažadonil úpěnlivě.

„To ještě stihneš,“ odbyl ho šéf.

Jako druhý vstoupil Zavulon, jako obvykle v tmavém obleku se šedivou košilí a v lakýrkách. Ruce měl vražené

v kapsách kalhot a neobyčejně se podobal dandymu, lelkujícímu po bulváru – snad už jen chryzantéma v klopě mu chyběla.

„Ale já Tamaru najít musím, Liku! Pochop to konečně!“

„Však ji najdeš,“ odbyl ho šéf a náhle strnul uprostřed pokoje, jako by se do něčeho zaposlouchal.

„To je slabota,“ řekl najednou Zavulon. „S takovouhle ochranou by se proti Jamajčanovi neudrželi ani pět vteřin…“

„To ne,“ a Like se začal přehrabovat v kapsách vesty. „Hned jim sestrojíme něco… woodoovzdorného…“

Asi deset dalších minut pak tvrdě pracoval na ochranných štítech pro Ozchara a Švéda, pronášel neznámá zaklínadla, jež připoutával k několika neobvyklým amuletům, které si pak oba měli umístit pod šaty. Zavulon vše kritickým zrakem pozoroval, ale po celou tu dobu mlčel a do Likovy práce nezasahoval.

„Tak co?“ zeptal se nakonec Like a otočil se k moskevskému kolegovi.

Ten oba Jižany rychle prohmátl – opět tak, že ani jeden z nich vlastně nic nepocítil.

„Podle mě by to celkem šlo,“ shrnul to nakonec Zavulon. „Přece tam nejedou proto, aby tam přečkali blokádu! Pokud si s věcí neporadí rychle, neuchrání je ani deset štítů.“

Ze Zavulonových slov zároveň vyplývalo, že do Pitěru odcestuje další ukrajinský výsadek – tentokrát ovšem ještě omezenější než ten první. Kromě všech přítomných se někde po Moskvě pohyboval Iraklij, jehož Like chtěl do tohoto desantu zařadit rovněž.

„Tak poslouchejte, sokolíci moji,“ považoval Like konečně za možné oběma mužům aspoň něco vysvětlit.

„Možná to pro vás bude nečekané, ale vy oba se teď vypravíte do Pitěru. Vaše mise bude tentokrát jednoduchá a mírně hrdinská. Pojedete dva. Vlastně tři – odveze vás tam Šagron, vysadí vás někde na kraji města a vrátí se do Moskvy. Dál už se budete pohybovat na vlastní pěst. Vaším úkolem bude…. bude…“ Like najednou znejistěl a bylo vidět, že improvizuje. „Prostě zkusíte alespoň najít Tamaru!“

„To jsme měli udělat už dávno!“ vyskočil Ozchar.

„Seď laskavě, ještě jsem neskončil,“ okřikl ho Like a Oděsan poslušně usedl zpátky na krajíček křesla. „Rozhodně byste se měli podívat do toho domu na nábřeží Fontánky, to v žádném případě nemůže uškodit…“

„A až ji najdem – tak co? Máme i s ní rychle zmizet nebo…“ začal se netrpělivě vyptávat Ozchar.

„Nespěchej, ty spěchálku,“ ušklíbl se Like. „Najdete ji asi poměrně snadno. Zato rychle zmizet se vám zřejmě nepodaří. Náš jamajský host – což je mimochodem pantatínek té tvé Tamary – asi nebude chtít dcerunku pustit. A ona sama nejspíš taky nebude chtít, pokud už jí Pitěr zaťal drápy do srdce. Takže počítejte s tím, mládenci, že schytáte pěkných pár na kožich. Na to se připravte. Ale v tom správném okamžiku zasáhne těžké dělostřelectvo. To včas pochopíte.“

Like si zhluboka povzdechl a postupně si oba své podřízené bedlivě prohlédl.

„Je to jasné?“

„Ne,“ přiznal se poctivě Švéd. „Ale asi to tuším. Pevně doufám, že odhmotnit nás nestihnou.“

„To nestihnou. Už proto, že vás oba ještě budu potřebovat.“

„Jedem, Švéde,“ zvedl se znovu Ozchar. „Kde je Šagron? Už je dole?“

„Jo.“ Like najednou celý pohasl a stařecky se nahrbil, jako by mu na bedra najednou dolehly všechny ty stovky prožitých let.

Ozchar už se vydal k východu, ale Like na něj najednou zavolal:

„Počkej…“

„Je to nebezpečné, Ozchare. Ale věřím, že si s tím poradíte. Na smrt bych vás nikdy neposlal.“

Oděsan jen krátce přikývl. Švéd si jen cosi zamumlal pod nos – sice dost nespokojeně, ale zase ne tak, aby se to dalo považovat za porušení disciplíny či subordinace.

„Zlomte vaz.“

Ozchar znovu jen přikývl.

„Tak… už běžte.“

Zavulon nepovažoval za nutné cokoli dodávat.

Ve výtahu se Ozchar zahleděl upřeně do zrcadla – sám sobě do očí. Švéd nervózně bubnoval dlouhými nehty do plastikového obkladu kabiny. Vědma se smutnýma krásnýma očima a mladý upír je vyprovázeli nadšenými pohledy – místní personál zřejmě o celé operaci věděl podstatně víc, než šéfové považovali za nutné sdělit samotným ukrajinským legionářům.

Venku Ozchar znehybněl a jal se očima pátrat po známém černém bavoráku, jenže Šagron na ně zamával z dvoubarevné bugatky model 112, dokonale aerodynamické a jakoby připlácnuté k zemi. To auto bylo tak nízké, až se zdálo, že se v něm dá jen ležet.

„Tak pojď… ty kanonenfutre,“ zabručel Švéd a postrčil parťáka před sebe.

Do auta si opravdu spíš lehli než sedli. O vteřinu později už Šagron nastartoval.

V minulém životě byl Šagron zřejmě kosmonautem.

Shora, z posledního šerého patra sledovali černofialový blesk na kolech dva mágové mimo kategorie.

„A tu zamilovaný buvol šlápnul na plyn a hnal se plnit bojový úkol," komentoval celý výjev žlučovitě Zavulon. „To jsou věci."

„To nic, to přežijou," usoudil Like. „A navíc to děvče opravdu miluje, i když se zatím bojí sám si to přiznat."

„Proč by se bál?" nesouhlasil Zavulon. „Já bych řekl, že se tím vůbec netají."

„On se uvnitř ještě definitivně nerozhodl. Já ho znám líp než ty."

„Tys byl vždycky dobytek, Liku," odtušil klidně Zavulon. „Obzvlášť když šlo o věrnost. Ale na druhé straně máš jednu neocenitelnou vlastnost."

Moskevský mág odtrhl oči od živé ulice a utkvěle se zadíval na kyjevského kolegu.

„Protože ty své lidi, co tak vypočítavě zrazuješ, nakonec vždycky nějak zachráníš. To bych snad neuměl ani já."

„Proto jsem ti taky navrhl, abychom poslali mé muže, a ne tvé," poznamenal Šeremeťjev, jehož se předešlá poznámka ani v nejmenším nedotkla.

Kapitola jedenáctá

To, co vyváděl Šagron na silnici, se dá jen těžko popsat. Řítil se jako raketa, jako meteor, jako šílený chomáč rychlosti. Protijedoucí vozy splývaly v jeden souvislý rozmazaný pruh, skládající se z aut, která jejich sítnice po levé straně ani nestačily pořádně zaznamenat. Vozy jedoucí jejich směrem bugatka předjížděla stejně snadno, jako kdyby stály na místě. V levém rychlém pruhu ostatně nikdo nejel – o to se Šagron jistě postaral sám a jeho nadřízení ho zřejmě taky nenechávali ve štychu.

Když slušná vozovka skončila a začal dosti hrbolatý asfalt, Šagron užil neznámého amuletu, auto okamžitě přestalo nadskakovat a působilo dojmem, jako by mu narostla křídla (nebo přinejmenším vzduchový polštář) – uhánělo dál nezmenšenou rychlostí. A tak se dál míhal rozmazaný pruh protijedoucích aut vlevo a po pravé straně se ke krajnici poděšeně tiskly vozy, které předjížděli…

Zkrátka a dobře dorazili k cíli velmi rychle – než se Švéd stačil přeorientovat na režim nastávající práce, už se vedle silnice mihl hotel Pulkovskaja a nápadný památník, zvaný prostým lidem „pilník“…

„Yesss!“ vydechl spokojeně Šargon, aniž ubral plyn. „Takže rekord – od říčního přístavu v Chimkách k pilníku pod čtyři hodiny!“

Ozchar nezúčastněně zíral předním oknem ven.

„Vysadím vás támhle na křižovatce," řekl jim vesele Šagron. „Dál už to musíte zvládnout sami. Takhle jsem to dostal od šéfa nařízeno."

Odpověď nenásledovala žádná.

Sotva Ozchar se Švédem vystoupili z bugatky, okamžitě se na ně navalila ponurá aura Pitěru, která jim jako olovo obtěžkala ramena, prosákla do každé buňky jejich těl a nelítostně je tiskla k drsnému asfaltu. Tentokrát se to tu obešlo bez deště, ale nebe bylo stejně celé zatažené nízkými mraky, skrz jejichž bohatý závoj se letní hvězdy neměly šanci prodrat.

„Kuš…" Švéd se z toho až rozkašlal. „To je teda běs!"

Ozchar dál mlčel, ale přes tlak Černé Palmýry paličatě narovnal ramena. Veškerá předchozí čerň Pitěru se jim ve srovnání s tímto obludným lisem zdála být jen laskavým vánkem.

Šagron ještě chvilku cosi drmolil do otevřených dveří auta, ale pak je přibouchl, smykem se přes středovou čáru otočil do protisměru a během deseti vteřin zmizel v nenávratnu – rozplynul se v záplavě červených brzdových a koncových světel na nejbližším semaforu.

Do půlnoci zbývalo pár minut.

„Tak co?" otázal se Švéd s rodícím se zápalem a kuráží bojovníka. „Jak se dostaneme do města?"

„Zatím bych se obešel bez magie," zabručel Ozchar. „Nebudeme se zbytečně prozrazovat, dokud to není zapotřebí."

A zamával na první auto, které zrovna přijíždělo.

To u nich zastavilo přesně v okamžiku, kdy se měnilo datum a dnešek přecházel v zítřek.

Po pekelné jízdě měli pocit, že dobře udržovaný žigulík sotva leze. Natřásalo je to strašlivě – každou díru na vozovce pocítili nejdřív v páteři a o sekundu později i

v hlavě. A město je svíralo dál – dotěrně, tupě a otravně jako zanedbaná migréna.

„Švéde!“ ozval se najednou tiše Ozchar někde na půl cesty k Lermontovské.

„Copak?“

„A… nepřijde to na tebe zase? Myslím jako posledně, když jsi kosil ty kluky…“

Švéd celý křečovitě strnul, ale pak s nejistotou v hlase namítl:

„No, teď přece máme ty štíty… A to jsme předtím neměli.“

Ozchar chvíli mlčel.

„Tak dobře. Ale stejně… ovládej se. A nenech se vytočit.“

„Nenechám,“ slíbil mu Švéd.

A ze všech sil se snažil sám tomu uvěřit.

Ze žigulíku vystoupili hned za Egyptským mostem. Ozchar soukromníkovi zaplatil tím, co našel po kapsách – stoeurovou bankovkou. Ruské ruble u sebe přirozeně neměli. Majitel žigulíku viditelně zajásal a čiperně vyrazil směrem k Sadové.

„Tak co, Švéde?“ zeptal se Ozchar napjatým hlasem. „Uděláme to jako v Jaltě?“

„Jasně, jako v Jaltě,“ ozval se jeho nikolajevský parťák. „Veď mě!“

A vyrazili – Ozchar první. Zabočili do dvora, vstoupili do vchodu s bláznivým číslováním bytů a vyšli do prvního patra. Ozchar zaklepal, protože zvonek mlčel jako olejovky v plechovce.

Dveře otevřela jedna z Tamařiných dívčin – nakrátko ostříhaná a rusovlasá, takže se mírně podobala Marlěne Jobertové. Při pohledu na nečekané návštěvníky její tvář strnula, ona instinktivně odskočila a pokusila se

vybudovat jednoduchý ochranný štít. Nikdo ale neměl v úmyslu na ni útočit.

„Dobrý večer," pozdravil tlumeně Ozchar. „Je tu Tamara?"

„D–dobrý…" odpověděla zdráhavě holčina. „Hned… to bude…"

Opět vypadala o dost silnější než mimo Pitěr. Tak o kategorii, možná i o dvě. Tentokrát to vypadalo na velmi solidní třetí.

Dveře se zabouchly. Ozchar se Švédem čekali dost dlouho – asi minutu. Pak se dveře pomaličku otevřely, slabě skříply dávno nenamazanými panty a na prahu stanula Tamara. Byla bledá, rozpuštěné vlasy jí volně splývaly na ramena.

„Ahoj, Tamaro," pozdravil Ozchar rozechvělým hlasem.

Dívala se na něj tak, jako by marně vzpomínala, kdo to vlastně je. A co s ní má společného. Trvalo to celou věčnost. A teprve pak se, oddělujíc každé slovo, zeptala:

„Proč… jsi… přišel?"

„Pro tebe," odpověděl prostě. „Tohle mrtvé město pro tebe není. Pojď se mnou, odvezu tě do Moskvy. Nebo do Oděsy."

„Ne!" pohodila vzpurně hlavou a její hříva se vznesla vzhůru jako černý plamen. „Mé místo je tady! Přijel můj otec…"

„Otec?!" zeptal se Ozchar a věděl, že útočí na velmi bolavé místo, ale právě toho bylo teď zapotřebí – aby jí otřásl a vzbudil ji z narkotického opojení Černé Palmýry. „Není to spíš ten, kdo brutálně znásilnil tvou matku?"

Tamara se zachvěla. Na vteřinku se zdálo, že je z ní zase ta normální Tamara, kterou znal a miloval, ale vtom

se dveře otevřely dokořán a za jejími zády vyrostl vysoký muž v dlouhém plášti. Pronikavě z něj vanula Síla.

Připadalo jim to zvláštní, ale Jamajčan neměl tmavou pleť. Vypadal spíš na báječně opáleného Evropana. Stačilo však pohlédnout na něj šerem a všechno dostávalo ty správné obrysy – v šeru byl ještě vyšší a čokoládově hnědý. Zpod komické čapky, připomínající anglický cylindr s dlouhým štítkem, se draly desítky tenkých copánků. Čapku měl naraženou ke straně, s kšiltem směrujícím kamsi nad ucho, a celá byla popsaná nesrozumitelnými klikyháky, což byly zcela jednoznačně magické symboly. Plášť na mnoha místech zdobily přišité kosti, nejspíš ptačí. Na krku se mu pohupoval amulet – sušený ptačí spárek. Přesněji řečeno kohoutí, dlouhá zakřivená ostruha byla velmi nápadná.

„Ajta!“ pronesl basem Jamajčan, udělal jakoby pukrle a seč to šlo, rozpřáhl ruce do stran. „Ať jdou pánové dál, dcero!“

Ozchara i Švéda jako by někdo prudce strčil do zad a zároveň jim svázal ruce. Nohy se sotva hýbaly. Jamajčan s Tamarou ustoupili předsíní do velkého pokoje.

„Jejich Síla se nám bude hodit, dcero,“ pokračoval Jamajčan stále tímž hlubokým basem.

Než Švéda vecpali do místnosti s oltářem, ještě se stačil rozhlédnout. Kolem primitivního stolu, vyrobeného z krabice od televizoru, seděly Tamařiny holčiny s neuvěřitelně vážnými a soustředěnými tvářemi – nebyly tu všechny, jen pět včetně zrzky, která jim přišla otevřít dveře. Ozchar měl oči jen pro Tamaru, jen pro její stále trhanější pohyby a horečnatě planoucí oči.

Dveře se hlučně zabouchly.

„Kým začneme, dcero?“ zeptal se Jamajčan.

„Tady tím," ukázala Tamara na Švéda. „Toho druhýho si nechám na pak…"

A pohlédla Ozcharovi do očí.

Takhle se na svou oběť dívá upír pět vteřin předtím, než se do ní zakousne.

Švéd se rutinně uvolnil a pokusil se uniknout do druhé hladiny šera, ale vzápětí byl doslova vyškubnut zpět, asi jako když se koťátko počurá a pokusí se utéct pod gauč.

Jamajčan před ním stanul s obrovitým hákovitě zahnutým kinžálem, jaké se občas dají vidět v expozicích věnovaných starému Egyptu. Pokud se Švéd nemýlil, podobných nástrojů Egypťané užívali při trepanaci lebky před mumifikací – bylo to něco mezi srpem a nožem. Švéd hrůzyplně vytřeštil oči, protože nohy ho přestávaly poslouchat taky.

Jamajčan mu ale zatím jen rozpáral košili a s děsivým praskotem látku roztrhl. Totéž čekalo i jeho kalhoty a spodky. Během nějakých pěti vteřin byl Švéd nahý. A ležel na oltáři – úplně ledovém, jako všechno v šeru.

Jamajčan s Tamarou do šera vstoupili jen zpola – vidět je bylo jak v normálním světě, tak v první hladině. Vypadalo to, že ti, jimž Pitěr vyhovoval, to ani jinak neuměli. Nebo nechtěli.

Švéd ani nestačil podlehnout nějaké panice – v pokoji totiž burácivě zahřmělo. Tak nějak důkladně a poctivě. Zahřmělo ovšem jen v běžném světě, sem do šera pronikaly pouze jakési basovité ozvěny. Otevřely se hned dva portály – jeden temný a druhý světlý. Z prvního do místnosti vkročili Zavulon a Like, z druhého Geser a von Kissel. Mimoto se tu zjevili ještě Soví Hlava a Chena, ale kde se tu vzali, to Švéd nechápal.

No tak sláva Tmě! pomyslel si s úlevou Švéd. To je to těžký dělostřelectvo. Naštěstí přišlo včas…

„Dobrý večer!“ zaskřehotal Soví Hlava a podle svého velmi zvláštního zvyku vytřeštil na Jamajčana nehybný pohled.

Jamajčan dravě vycenil zuby a vnořil se do další hladiny. Tentokrát už celý. Všichni kromě Cheny a Švéda ho následovali, Ozchar taky. Za chvilku, asi tak po deseti vteřinách, se ale všichni zase vrátili.

„Moc se neškubej, Jamajčane,“ poradil mu Geser. Ta přezdívka už asi k Tamařinu otci přilnula natrvalo. „Sil máme víc než dost.“

Jamajčan popuzeně blýskl očima:

„Ano? A jsi si tím jistý?!“

A luskl prsty, což zřejmě bylo znamení pro Tamaru. Ta v už známém gestu rozpřáhla paže a vzhlédla ke stropu. Strop ale neviděla – ona nad sebou měla jen bezedné smolné nebe šera nad Sankt Petěrburgem.

V následujícím okamžiku z oltáře vyrazil sloup blankytného světla a odhodil Švéda daleko do kouta místnosti. Švéd sebou plácl o zeď a amébovitě se sesul ke studené podlaze. Chena pohotově uhnul, aby mu udělal místo.

„Nech těch hloupostí, Jamajčane,“ zůstával Geser naprosto klidný. „Stejně tě rozmáznem jako štěnici.“

Ten ale jako by neslyšel; prohlížel si Zavulona, který se s rukama v kapsách opíral o zeď, a nebylo jasné, kde přesně je – zda v první hladině šera, nebo naopak úplně mimo šero.

„Ten tvůj Kašpárek mi nestojí za řeč,“ prohlásil Jamajčan chraplavě a letmo pohlédl na Lika. „Ale co ty, Zavulone? Co se to s tebou stalo? Ty se teď kamarádíčkuješ se Světlými?“

„Radši se Světlými než s tebou,“ odrazil útok zcela bez afektu Zavulon. „A ještě něco – v daném okamžiku

nestojím ani tak po boku Světlých, jako spíš po boku Inkvizice. Světlí jsou k tomu jen taková neplacená příloha.“

Geser se při těchto slovech jen ironicky ušklíbl, ale neřekl nic.

V místnosti se zmítala a vibrovala Síla – obrovitá Síla, která byla schopná jak strašlivého ničení, tak velkého tvoření. Rozhodně se ale nezdálo, že se tu někdo chystal něco tvořit.

„Už toho bylo dost, Jamajčane,“ zasáhl do rozmluvy i Soví Hlava. „Nikdo ti nedovolí, aby sis v tomhle městě hospodařil, jak se ti zlíbí. Párkrát jsme sice z neznalosti šlápli vedle, ale teď už máme informací dost a dost. Ty tvoje kousky s loutkami už neprojdou.“

„To je moje město!“ zařval Jamajčan vztekle. „Budil jsem ho dvě stě let! To si myslíš, že se teď najednou jen tak beze všeho vzdám? Že všeho nechám a odejdu?“

„Vidíš tohle?“ a Soví Hlava mu cosi ukázal, zřejmě amulet nebo drobný artefakt. „Nic ti to nepřipomíná? Jestli chceš, tak z tebe, z ní ani z toho oltáře nezbude za okamžik vůbec nic. Tak se rozhodni.“

„Jen to zkus, Dunckele!“ naštětil se Jamajčan. „Však ty sám dobře víš, co by v takovém případě hrozilo. A to já mám ještě taky ledacos v rukávě! No tak! Jen do toho! Uvidíme, kdo je tu čeho schopen!“

Soví Hlava ztěžka povzdechl a chopil se své magické zbraně; v tomtéž okamžiku všichni velcí mágové vkročili zpět do šera.

„Stát!“ zaječel náhle Ozchar a postavil se vedle Tamary a Jamajčana.

„Nedovolím vám, abyste ji zabili! Jsem na jejich straně!“

„Co blázníš, Ozchare?“ užasl Like.

„Už jsem se rozhodl, Liku! A nemá cenu zkoušet mě přesvědčovat!“

Jamajčan zaklonil hlavu a vítězoslavně se rozchechtal:

„Tak co, Dunckele? Co říkáš na takovýhle zvrat? Láska je pro naše síly ideální katalyzátor. Teď bychom totiž klidně mohli i zvítězit, uvědomuješ si to?“

„Vzpamatuj se, Ozchare!“ Like působil napjatě, což byl způsob, jakým maskoval rozpaky a nejistotu. Ani nikdo z ostatních nečekal podobnou proměnu, která skutečně velmi mnohé zásadně měnila. V okamžicích mimořádných citových otřesů se schopnosti Jiných násobí. Když se podaří podobného poryvu milenců správně využít, a když se toho ještě ke všemu ujme zdatný mág… Zkrátka a dobře, situace spojeného týmu velkých mágů se najednou dramaticky zkomplikovala.

Ozcharovi ale bylo všechno jedno – před okamžikem totiž zachytil TAKOVÝ Tamařin pohled, že jakékoli pomyšlení na případný ústup mu připadalo nesmyslné.

Společný tým Světla, Tmy a Inkvizice váhal. Vypadalo to, že předem připravený scénář se zcela nečekaně zhroutil a situace byla kritická.

Jak mě už tohle všechno nebaví! napadlo nahého Švéda, ležícího v koutě, a vzápětí se nemotorně pohnul. Záda ho z toho strašného nárazu na zeď celá bolela. Uvědomil si ale, že magická pouta z rukou mu už před pár minutami spadla – Jamajčan si zřejmě řekl, že plýtvat energií na něco takového je zbytečný luxus.

Švéd měl ve zvyku poměrně často jednat pudově.

Jamajčan stál uprostřed místnosti zády k němu, sotva na dva metry daleko. A Švéd si povšiml litinového, téměř metrového svícnu v koutě přímo za ním.

Magické kejkle by v této chvíli na Jamajčana zřejmě nestačily, když si to rozmýšlejí i všichni velcí…

A tak se Švéd postavil na nohy, popadl svícen, opustil šero a ze všech sil praštil Jamajčana těmi několika poctivými kilogramy bezduchého železa do hlavy.

Co bylo dál, už si nepamatoval, protože magický výboj ho na okamžik zbavil vědomí. Jen měl pocit, že kolem něj blýskalo a hřmělo. Dvakrát se vplížil do šera, ale to ho dvakrát vyplivlo zpátky do běžného světa.

A pak všechno skončilo.

Švéd otevřel oči a rozhlédl se kolem sebe.

Na místě oltáře slabě dýmal natavený obsidiánový balvan neobvyklého tvaru. Kousek stranou stáli Ozchar s Tamarou a objímali se. Soví Hlava sklonil hlavu kriticky k ramenu a sledoval, jak čtyři Inkvizitoři spoutávají bezduchého Jamajčana stále dalšími a dalšími magickými pouty a pečetí je. Světlí už se patrně stihli vzdálit. U protější stěny seděli Zavulon s Likem, opření zády o potrhané tapety, a bezuzdně se chechtali.

„Ne, Liku… já… se z těch tvých kluků… jednou zblázním!“ Zavulon jednotlivá slova vyrážel mezi dalšími a dalšími salvami smíchu. „Koho by tohle napadlo! Svícnem! A po palici! Jakápak magie!!! To se mi snad jen zdá!“

Like se jen bezmocně šklebil a potřásal rockerskou hřívou. Jinak ze sebe nedokázal vypravit ani slovo.

Švéd se opatrně přizvedl na loktech. Něco tu nepříjemně, karbidově páchlo. Uvědomil si, že je úplně nahý, a pokusil se opatřit si alespoň nějakou roušku, jenže přístup k magii měl dokonale uzavřený. O to se zřejmě postarali Inkvizitoři.

Švéd se opřel o stěnu, pomalu se zvedl – a vzápětí zakopl o ten zlořečený svícen a bolestivě se o něj uhodil.

„Aúúú!“ zavyl a začal skákat po jedné noze. „Krucifix! Hele, nemáte tu někdo nějaký kalhoty?“

Zavulon s Likem zaržáli s novou silou. Ostatní si Švéda prostě nevšímali.

A takhle je to vždycky! pomyslel si smutně Švéd. Na triviální gatě velký nemaj čas. Velký ostatně nemaj čas na nic, samozřejmě kromě velkých a záhadných věcí…

# # #

Co to Inkvizitoři a hlídkaři na Martově poli dělají, Švéd v podstatě chápal: Odhmotňují podstatu města, kterou probudil Jamajčan. Smyslu jednotlivých úkonů a kroků ale moc nerozuměl.

Švéd nakonec k věčnému ohni nešel a zůstal v autě.

Sjelo se sem nějakých deset Inkvizitorů včetně Karmadona–Soví Hlavy, Cheny, Vítězslava a Maxima. Z Temných hlídkařů tu kupodivu byli především Kyjevané a zatímco Iraklijova přítomnost Švéda příliš nepřekvapila, pak takovou Larisu Narimanovnu by tady v Pitěru moc nečekal. Bez Lika a Zavulona by ovšem takovýto podnik byl zcela nemyslitelný.

Ozchar s Tamarou tu přirozeně byli taky.

Švéd seděl v autě s otevřenými dveřmi a chmurně do sebe naléval placatou flašku Jacka Danielse. V jeho stavu by mnohem lepší byla vodka, ale pít vodku o samotě je tak nějak neruské. Vodka se má pít ze sklenek a je jedno, zda se přiťukává či ne, ale vždy to musí být ve společnosti. Kdežto tahle zámořská žitná se klidně dá dumlat i v osamění. Ostatně – whisky je zřejmě to nejlepší, co mohla rasa zavilých individualistů nabídnout rase přehrabovačů takzvané duchovnosti.

Cítil v sobě pachuť, a to z mnoha důvodů. Když odsud Švéd sotva před týdnem odjížděl, nepochyboval o tom, že za sebou mají úspěch, vítězství. Operaci provedli

výborně, tak snad měli na dobrou náladu nárok! Jemu osobně sice dělalo starost povýšení, o které nestál, zato už mu kynul rodný jih, Nikolajev, Oděsa, Kinburn a moře. Všechno bylo svrchovaně jasné a svrchovaně jednoduché. V bitvě s Černými zvítězili – a basta! V tu chvíli rozhodně nic nevěštilo, že by se sem měli tak brzy a za tak nevšedních okolností vrátit. A nehřála ho dokonce ani ta výborná rána svícnem, která mu v tuhle chvíli připadala tak nepravděpodobná! Vyřadit tak silného mága tak primitivní, dokonale nemagickou metodou! I když jeho pozornost v tu chvíli poutalo hned šest velkých… Nene, tohle zní jako pohádka pro nové iniciované Jiné.

Vcelku to zkrátka vypadalo bud jako fraška, nebo jako zlý sen.

V tomhle zpropadeným městě boj není boj, a ta magie je taky samá levota… pomyslel si rozdurděně Švéd a znovu se přisál k láhvi. Krucipráce! Jenže Arika – tedy Ozchara – teď z Hlídky poženou svinským krokem, to je ložený…

Když se to vzalo kolem a kolem, tak jeho starší kamarád předvedl neuposlechnutí rozkazu v čisté podobě. Přešel na stranu protivníka. Jaké pro to měl důvody, to nikoho zajímat nebude. Nikdo se nebude párat s úvahami, zda v tom byla nějaká kalkulace, dílo citu či nějaké vyšší pohnutky. Je to prostě přeběhlík – a tečka.

Takové věci se neodpouštějí. Zvlášť kdyby se těmi odpouštějícími měli stát Like a Zavulon.

Švéd měl k Oděsanovi už dlouho velmi blízko. Jen málokdo mu mohl uprostřed noci zavolat a bez dlouhého vysvětlování říct: Přijed ke mně. A Švéd hned jel. Vždycky.

Švéd se zkrátka a dobře cítil prabídně. Nezaradoval se ani ve chvíli, kdy Pitěr náhle vykřikl, šero zabouřilo a jeho doposud jednolitá, jednobarevná aura se rozpadla na myriády malých a pestrých. Švéd by rozhodně dal přednost tomu, aby tohle chmurné severní město dál požíralo duše svých obyvatel, zamilovaných do pomíjivosti – jen kdyby Ozchar, v minulosti zvaný Arik Turlanskij, zůstal takový, jako byl až doposud.

Jenže vrátit zpět události, které už se staly, nedokážou ani Jiní.

Prázdná plochá láhev z auta vypadla, několikrát nadskočila a zůstala nehybně ležet na asfaltu. Švéd ji doprovodil teskným pohledem a táhle si povzdechl.

# # #

Když odlétali, nad Pitěrem se poprvé za celé toto léto roztrhaly mraky a ukázalo se slunce. Obyvatelé severní metropole do něj nejistě mhouřili oči a opatrně zkoušeli nasadit na tváře nesmělé úsměvy.

Like se Švédem letěli jen ve dvou. Larisa Narimanovna dala jako obvykle přednost samostatnému cestování a Iraklij najednou měl nějaké neodkladné záležitosti v nedalekém Vyborgu, kam odjel okamžitě, jakmile mu to Like povolil. Pokud jde o Ozchara s Tamarou, tak ty zadržela velice ustaraná a zároveň nevýslovně spokojená Inkvizice. Jejich složitá operace skončila úspěšně, teď zbývalo už jen vše shrnout a zaslat bombastické hlášení Evropskému byru.

Pokud někdo uznával, že nějaké zásluhy měla i Denní hlídka, pak se mluvilo především o moskevské, a z té pak hlavně o Zavulonovi. Bezprostřední vykonavatelé špinavé a nebezpečné práce zůstali jako vždy stranou

zájmu a přísně vzato jako by stáli nad rozeschlými neckami z pohádky o rybáři a rybce.

Ukrajinský tým, který už kdoví pokolikáté tahal za ostatní kaštany z ohně a plnil ty nejnamáhavější a nejriskantnější úkoly, ztratil jednoho ze svých nejperspektivnějších mágů a teď bez poct a uznání odjížděl ke všem ďasům.

Like byl zlý a podrážděný. A nebylo divu – ztráta Ozchara dokonale zhatila jeho plány do budoucna. V řadách jeho Hlídky vznikla povážlivá trhlina, kterou nebylo čím zalepit. Místo ještě nedávno očekávaných posil v podobě pitěrských čarodějek samé ztráty. Jistě, měl slíbeno, že Plakuna a Viťku Mojsejenka, kteří se stali oběťmi zešílevších Inkvizitorů, jim Inkvizice znovu vyzvedne ze šera a zhmotní…

Like ale moc dobře věděl, jakou cenu a váhu mají sliby evropské byrokracie. Od slibu k jeho naplnění mohlo klidně uplynout sto let. Nebo k tomu naplnění nemuselo dojít nikdy.

Zavulon Likovi nadhodil, že by nebylo špatné, kdyby zajel k němu do Moskvy, ale kyjevský šéf se rozhodl, že nepojede. Na panském už se jeho muži i on sám namakali dost. Teď je nejvyšší čas věnovat se vlastním smutným záležitostem. Pro bezprostřední vykonavatele operace Černá Palmýra se jasné vítězství proměnilo v těžkou porážku.

Není proto divu, že Likovi po celou cestu nebylo do řeči a že si s neproniknutelnou tváří četl v knize, kterou si koupil v Pitěru na letišti. Švéd, který na podobnou šéfovu rozmrzelost bezděky reagoval tak, jako by jí on sám byl vinen, vytáhl diskmana, nasadil si sluchátka a ponořil se do světa zvuků.

Nezbývalo než doufat, že Kyjev Lika zase zahřeje a utěší.

Proč k tomu všemu došlo? uvažoval Švéd. Proč se Ozchar zachoval tak, jak se zachoval? Copak ženská je pro něj víc než společná věc? Víc než kamarádi a kolegové?

Proč vůbec lidi tolik tíhnou jeden ke druhému? Vždyť samota je výhodnější a jistější. Kdo je sám, má to snazší – nemusí se o nikoho starat a nemusí kvůli jedněm blízkým zrazovat jiné blízké…

A proč tak mnozí, i když tohle všechno vědí, sami lezou do otroctví, sami strkají hlavu do chomoutu vztahů a pak tonou, tonou v tom zrádném bahně, z něhož se dá uniknout jen přes bolest, vnitřní prázdnotu a odloučení?

Proč jsou ochotni vynaložit veškerý svůj vnitřní žár ve prospěch druhých, když dobře vědí, jak snadno lze něčeho takového cynicky zneužít?

A čím se Jiní nějak zásadně liší od lidí, když se cynicky zneužít klidně nechají?

Odpovědět na tyto otázky se Švéd ani nesnažil. A tak padaly jedna za druhou do prázdna – jen proto, aby jako tichá ozvěna zazněly i v duši někoho jiného. A svět zůstával dál stejně nedobrý a nespravedlivý, jak se mu jevil v dávných dětských letech, kdy nemnohým bylo dovoleno téměř všechno, kdežto drtivé většině ostatních jen to, do čeho se skoro nikomu nechce. Vše vytoužené bývá zpravidla zakázáno, a to skoro pro všechny – výjimku tvoří jen ti, co si to zaslouží ze všech nejméně.

Pak si Švéd uvědomil, že skučí a stěžuje si, a to ho otrávilo ještě víc. A tak se rozhodl, že si z hlavy vyžene naprosto všechny myšlenky a doslova se rozpustí v hudbě. Tím spíš, že mezitím z kouřma pod křídly letadla

vystoupily známé obrysy starobylého Kyjeva a ve sluchátkách zněla známá píseň.

Letadlo šlo na přistání.

Bílej sníh, šedej led
na zemi rozpukaný.
Na zemi, jak deka z cárů,
město – celý vyjukaný…
Nad městem plujou oblaka,
zakrývaj světlo hvězd.
Nad městem letí žlutej dým,
let jsou městu dva tisíce,
žitý pod světlem největším,
je to Slunce – a nic více…

Mraků moc nebylo. Rozhodně jich nebylo tolik, aby se Švéd nemohl podívat dolů na město. Někdo tam dole mohl zase zaklonit hlavou a stejně snadno zahlédnout nad Dněprem stříbřitého ptáka.

A dva tisíce let je válka,
válka, co nemá příčiny.
Válka, ta je věcí mládí,
lék proti vráskám jediný…

Tahle válka je téměř nezaznamenatelná. Kolik asi bude Pitěrců, kteří se dovědí alespoň něco o událostech posledních týdnů? O bitvě na Martově poli a kuriózním zatčení Jamajčana? Sotva pár…

Zahřívá ji světlo hvězdy
co se Slunce jmenuje

Hvězda zvaná Slunce nahlížela do oken letadla, skvrny světla se stěhovaly na protější stěnu i na řady křesel. Cestující mhouřili oči.

A tak je to odjakživa –
že osud má toho rád,
co jinačí písně zpívá
a kdo umře vskutku mlád.
Nezná slova ano, ne,
nezná jména, hodnosti.
Zato k hvězdám dosáhne,
nemyslí na radosti.
A pak dolů dopadne
Sluncem celej spálenej…

To není pravda, Viktore. Města si pamatujou jak slovo „ano“, tak slovo „ne“. Města si vůbec dost pamatujou. A to jsi nejspíš věděl. Protože to bys jinak zazpíval čtvrtou sloku i lidem. Tu, co se teď dá poslouchat jen v šeru…

Město světla rozsvěcí,
světla, to jsou naše oči,
Město zná nás v jasných dnech,
pak se v našich slzách smočí.
Za ty dva tisíce let
už si na zář očí zvyklo,
už nás nechce nevidět,
pro ně jsme jen to, co bliklo
pod světlem hvězdy
co se Slunce jmenuje…

„Vstávej,“ poplácal po rameni Švéda Like. „Jsme tady.“

Švéd vypnul diskmana a vytáhl si z uší sluchátka.

Čekal na ně Jefim s Platonem Smerekou. Už v limuzíně, s tradičním pohárem vermutu v ruce, se Like pátravě zeptal:

„Máš ty vůbec představu, cos to tam provedl?“

„Jak to myslíš?“ hodlal si to upřesnit Švéd. A opravdu – Like může mít na mysli všelicos…

„Tys toho Jamajčana zostudil na celý svět. Dostals ho jen tak, bez magie.“

Švéd se nasupil:

„A co jinýho mi zbejvalo?“

Like do sebe najednou obrátil půlku poháru a zamyšleně poznamenal:

„Ty jsi totiž rozťal jeden prastarý teoretický spor. Bylo tu plno těch, kteří po staletí plédovali pro jen částečný vstup do šera. Něco na tom je – můžeš klidně pracovat s magií, ale zároveň šetříš síly. Zato tě kdokoli, a to nejen Jiný, může klidně křápnout po hlavě čímkoli, co mu zrovna přijde pod ruku.“

„Šéfe,“ oslovil Lika podmračeně Švéd. „Jenže já teď nějak nerozumím, jestli mi to schvaluješ nebo ne?“

Šeremeťjev potlačil hluboký povzdech:

„Díky tobě jsme Jamajčana dostali hladce a beze ztrát. Takže ti to spíš schvaluji.“

Rozmluvě mlčky naslouchal i Jefim, který se neodvážil do ní vstoupit.

„Jak na tebe tak koukám, chce se ti domů,“ pokračoval Like. „Tak jeď a seber se z toho. Platone, vem to, prosím tě, přes nádraží!“

A tišeji dodal:

„Do Nikolajeva ti to jede za čtyřicet minut.“

„Díky,“ zahuhlal Švéd. Domů se mu opravdu moc chtělo.

Za tónovanými skly proplouval Kyjev.

Před nádražím stiskl šéfovu napřaženou ruku, pokynul Jefimovi a vystoupil.

„Tak za týden si tě najdu," řekl mu ještě Like. „A uděláme si velký rozbor."

„Jo. Ahoj."

Dveře se téměř nehlučně zavřely a limuzína odšelestila.

V posledních hodinách Švéda zaplavil podivný a ne právě příjemný pocit nepřirozenosti všeho, co se kolem něj odehrávalo. Možná ale byl jen unavený. A možná že z něj taky teprve dnes ráno odhmotněný Jiný Pitěr vysál až příliš mnoho duševních sil. To je možné. Všechno je možné.

Nechtělo se mu nic, dokonce ani omamovat cestující v dlouhé frontě u pokladny. Místo toho si frontu poctivě odstál, jako by ani nebyl Jiný, ale docela normální člověk.

Do Nikolajeva si jen málokdo kupuje první třídu, takže se lístky dostanou prakticky vždy. Švéd si pro jistotu zaplatil i druhé lůžko, aby se tak zbavil nebezpečí nějakého dotěrného spolucestujícího…

Na cestu si nakoupil zásobu nenahraditelné oboloně a usadil se do kupé. Už teď dobře věděl, že za chvíli se svalí a usne. Jenže předtím ho čekala ještě jedna rozmluva – nota bene s někým, koho by ve vlaku rozhodně nečekal.

Asi po půlhodině jízdy a dvou lahvičkách piva na dveře kdosi velice korektrfě a zdvořile zaklepal.

„Ano!" ozval se nepříliš přívětivě Švéd, který se bál, že to budou nějací prodavači novin nebo průvodčí.

Dveře se odsunuly a na prahu stanul mladistvě vypadající muž, jasný Jiný.

„Dobrý večer, Dmitriji!“ pozdravil Švéda velmi vlídně. „Buďte, prosím, tak laskav a pojďte na chvilku se mnou, někdo by s vámi rád mluvil.“

„A kdopak?“ podivil se Švéd.

„To se hned dovíte.“

Mládenec k němu vyslal odzbrojující úsměv, což se Švédovi ani trochu nezamlouvalo – byl to evidentně Světlý.

Jít ale přece jen musel.

Zabočil do dveří o dvě kupé dál a zkoprněl: za stolkem u okna neseděl nikdo jiný než Šindže, Soudce Mrtvých.

„Do… dobrý den,“ téměř zakoktal zmatený Švéd.

„Dobrý den, mladý muži. Posaďte se, prosím… Tak takový jste. Takový je tedy hromovládce se svícnem.“

Švéd se opatrně posadil na sedadlo naproti Šindžemu.

Jeho hostitel vypadal víc než všedně – takový ten běžný sovětský důchodce, jen světlý síťovaný klobouk měl teď pověšený na háčku nad vypínačem. Mladý Světlý za ním do kupé nevstoupil, naopak zůstal na chodbičce a za Švédem zavřel.

Šindže si svého návštěvníka nějaký čas prohlížel tak soustředěně, až ho uvedl do rozpaků.

„Ano,“ řekl Šindže, a jak se ukázalo, právě hodlal odpovědět na jednu ze Švédových nevyřčených otázek. „Ozchar bude muset z Hlídky odejít. Přísně vzato už si ale v této chvíli zkouší inkvizitorské roucho.“

Švéd starému Jinému věnoval poplašený pohled:

„Ozchara vezmou k Inkvizici?“

„Proč ne? Soví Hlava nemá ve zvyku mrhat hodnotnými kádry. A to děvče tam nejspíš vezmou taky – až skončí vyšetřování.“

„Ale Ozchar přece věc Tmy zradil…“

„To snad Inkvizici nemusí zajímat," pokrčil rameny Šindže. „Tma, Světlo… To všechno je jen věc interpretace. Když Světlo přestane sledovat své nejvlastnější zájmy, velice snadno se stává Tmou."

„A co Tma?"

„Z té se zase velice snadno stává Světlo, když přestane hájit své nejvlastnější zájmy. A Jiní mívají kromě svých vlastních zájmů plno dalších, mnohem víc než lidé."

„A Inkvizice…?"

„Inkvizice prostě dává pozor, aby se tahle čiperná káča nikdy nepřestala točit. Protože kdyby přestala, tak upadne, a to by pak teprve nastala ta pravá hrůza. Jedině tohle drží Inkvizici a jejím prostřednictvím i obě Hlídky nad vodou. Kdyby takzvané zlo přestalo zápolit s takzvaným dobrem, nastane konec světa. Svět skončí a zastaví se, strne jako fotografie. Inkvizice má eminentní zájem na tom, aby svět přežil. Proto není důležité, čemu se momentálně říká dobro a čemu zlo. Kardinální potřebou všech je, aby se káča neustále točila a aby takzvaný boj probíhal. To pochopíš… jednou. Až budeš dospělejší. A když budeš mít pocit, že se káča kácí, staneš se Inkvizitorem."

Švéd intuitivně vytušil, že teď je ten správný čas klást jakékoli otázky – Šindže na ně odpoví.

„Tak proč jste se vy sám Inkvizitorem nakonec nestal?"

„Protože už jsem dost dospělý na to, abych pochopil, že káča neupadne nikdy. Protože to neumí. Takže až dospěješ ještě víc a taky pochopíš, že káča nepadá, jednoduše z Inkvizice odejdeš."

„Kam?"

Šindže se tiše zasmál a zaklonil hlavu:

„K jiné káče. Ve světě Jiných přece ani zdaleka není jen jedna jediná. Žijeme v relativní rovnováze. Ideálem ovšem není rovnováha, ale harmonie. Pevně věřím, že ten rozdíl cítíš, Dmitriji, jemuž se říká Švéd. No dobrá, tak běž a spi, viděl jsem už všechno, co jsem vidět chtěl. Sbohem."

„Nashledanou," zamumlal Švéd a povstal.

Tahle příhoda byla důstojným vyvrcholením předchozí kaleidoskopické noci a stejně pestrého dne. Švéd se dovlekl zpátky do svého kupé, svalil se na lůžko a opravdu pevně usnul.

Zhruba v tutéž dobu Like a Simonov dopíjeli ve Victorii druhou láhev kutuzova.

„Takže jste tu Černou Palmýru srovnali," poznamenal spokojeně Simonov, který zrovna doléval do kulovitých napoleonek koňak. „Škoda, že jsem u toho nebyl."

„Černá Palmýra svou pravou tvář ještě ukáže," zavěštil chmurně Like. „To uvidíš."

„Já vím. Já jen pevně doufám, že tentokrát ji ukáže někomu jinému než nám."

Květen 2002–únor 2003
Nikolajev–Moskva

V románu bylo použito textů skupin Bělomors, Arija a Kino a také mikropovídky Leonida Jevdokimova (Sachalin) o kuřeti podle Leibnize a Schopenhauera.

Vladimir Nikolajevič Vasiljev

Tento rusky píšící autor fantastiky se narodil 8. srpna 1967 v ukrajinském Nikolajevu. Pochází ze smíšené rusko–ukrajinské rodiny. Po dvouapůlleté povinné vojenské službě (strávené převážně v turkmenském pohraničí) dostudoval výpočetní techniku na vyšší odborné škole. V oboru však pracovat nezačal – místo toho v první polovině 90. let vystřídal celou řadu zaměstnání (od železničáře po knihkupce). Již v té době psal fantastiku a jeho povídky a novely vycházely v různých profesionálních i fanouškovských periodikách. Výhradně psaním se začal živit od roku 1996. V roce 2001 po mnoha stěhováních konečně zakotvil v Moskvě, aby, jak zdůvodňuje, byl „blíže svému vydavateli i středu fandomového dění“.

Již v roce 1991 na sebe upozornil novelou **Bez strachu a výčitek** (*Bez stracha i uprjoka*) vydanou malým nákladem, v níž musí pilot kosmického korábu po ztroskotání na středověké planetě bojovat o přežití. Ke svému hrdinovi se znovu vrátil v novele **Ohněm a mečem** (*Ogňom i mečom*, 1996). O klasickou hrdinskou fantasy se pokusil v cyklu tří novel **Hvězdy nad Šandalarem** *(Zvjozdy nad Šandalarom*, 1996) a románu **Čepele** (*Klinki*, 1996). Ve sbírce novel a povídek **Kyberzteč** (*Abordaž v kiberspejse*, 1997) ukázal Vasiljev, že mu není cizí ani žánr kyberpunku. Hlavně úvodní příběh *Srdce a motory* (Serdca i motory)

přesvědčivě vykresluje svět budoucnosti, ovládaný informačními technologiemi. Exkurzí do prostředí známé počítačové hry UFO je román **Nepřítel neznámý** (*Vrag něvedom,* 1997).

Všechny zmíněné knihy si vysloužily opovržení kritiků, kteří jim vytýkali přílišnou akčnost a přímočarost. Mnoho čtenářů však navnadilo Vasiljevovo vypravěčské nadání a přesvědčivé vykreslování postav, takže netrpělivě čekali na jeho další díla.

Mezi elitu ruských spisovatelů fantastiky se Vasiljev zařadil románem **Lov divokých nákladďáků** (*Ochota na dikije gruzoviki,* 1998). Sám autor pro svou knihu prosazoval název Technik Velkého Kyjeva; odehrává se totiž v podivném světě nezměrných metropolí, jenž v mnohém připomíná klasickou sword&sorcery – meče zde však nahrazují pušky a pistole, věrné oře džípy a motocykly, zatímco pozici magie zaujímá vyspělá technika. Zvláštní mix fantasy a sci-fi zaujal tisíce čtenářů a přinesl Vasiljevovi obrovskou popularitu. Druhé vydání knihy (v roce 2000) bylo doplněno o povídky *Vědmák z Velkého Kyjeva* a *Povinnost, čest a taimas,* které se odehrávají v témže prostředí.

Klasickými space operami jsou román **Smrt nebo sláva** (*Smerť ili sláva,* 1998) a jeho volné pokračování **Černá štafeta** (*Čornaja estafeta,* 1999). Spolu s Annou Li napsal Vasiljev fantasy **Pouť do noci** (*Iduščije v noč,* 1999), jejímiž hlavními hrdiny jsou vyvrhelové společnosti, stižení prokletím proměny ve zvířata.

Velmi zajímavý je i špionážní sci-fi román **Vlčí povaha** (*Volčja nátura,* 1999). Autor v něm představuje Zemi ovládanou lidskými bytostmi, které se však nevyvinuly z primátů, nýbrž z psovitých šelem. Těmto tvorům byly před staletími geneticky odebrány vražedné

instinkty, takže když jsou v zapadlém koutě Sibiře objeveni poslední vlci, rození zabijáci, začínají se o ně a o možnosti jejich využití zajímat tajné služby z celého světa. Kniha se dočkala pokračování **Zvíře v každém z nás** (*Zvěr v každom iz nas,* 2000).

Do povědomí českých čtenářů se Vasiljev zapsal výtečnou knihou **Denní hlídka** (*Dněvnoj dozor,* Triton a Argo 2005), na níž spolupracoval se Sergejem Lukjaněnkem. Do světa, v němž panuje křehká rovnováha mezi silami Světla a Tmy, se znovu vrátil v roce 2003, tentokráte již sám. Román **Temná hlídka** (*Lik Čornoj Palmiry,* Triton a Argo 2006) se odehrává v Petěrburgu, v jehož ulicích se objevili mladí Jiní, kterým je cizí Světlo i Tma. Opájejí se mocí, jíž vládnou, a zdá se, že staří mágové jsou proti nim bezmocní.

Vasiljev zabrousil i do vod politické fikce; spolu s Alexandrem Gromovem napsal román **Antarktida online** (2004), v němž se nejjižnější kontinent neznámým způsobem přenese do tropických vod Tichého oceánu. Tím se drasticky nezmění pouze celoplanetární klima, ale také hospodářské a politické rozložení sil ve světě.

V současné době Vasiljev pilně pracuje na dokončení svého nového cyklu, z něhož zatím vyšly dva díly **Dědictví gigantů** (*Nasledije ispolinov,* 2002) a **Nikdo kromě nás** (*Nikto kromě nas,* 2005). Jedná se o space opery se vším, co k tomuto žánru patří. Lidé narazí na podivný artefakt. O tento nepochopitelný předmět, dost možná klíč k ovládnutí celého vesmíru, však mají zájem i technicky mnohem vyspělejší Cizinci. Tak začíná velké střetnutí, jehož vítězi připadne úplně vše.

Navzdory výtkám kritiky má Vasiljev dostatek věrných čtenářů, kteří se těší na každou jeho novou

knihu. Autor ani zdaleka neřekl své poslední slovo a z jeho klávesnice jistě vzejde ještě leccos zajímavého.

Konstantin Šindelář

Vladimir Nikolajevič Vasiljev
Temná hlídka

Z ruského originálu *Lik černoj Palmiry*,
vydaného nakladatelstvím Izdatělstvo AST v Moskvě
roku 2005, přeložil Libor Dvořák.
Ilustrace na obálce Milan Fibiger.
Grafická úprava obálky Dagmar Krásná.
Odpovědná redaktorka Hana Müllerová.
Technický redaktor Milan Dorazil.
Vydalo nakladatelství Argo,
Milíčova 13,130 00 Praha 3,
argo@argo.cz, www.argo.cz,
roku 2006 jako svou 876. publikaci
a nakladatelství Triton, s.r.o.,
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10,
www.triton-books.cz,
jako svou 915. publikaci, v edici TRIFID svazek 172.
Sazba Petr Teichmann.
Tisk Těšínské papírny.
Vydání první.

ISBN 80–7203–771–4 (Argo)
ISBN 80–7254–804–2 (Triton)

Naše knihy distribuuje firma Kosmas,
Lublaňská 34, 120 00 Praha 2, tel./fax: 222515407,
e-mail: kosmas@kosmas.cz
Knihy je možno zakoupit v internetovém knihkupectví
www.kosmas.cz